

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DENİZ ERBULAK

2. KİTAP

YANSIMA

LUDA KUKA

BELKİ DE BURADA YALNIZSINDIR.
ASLINA BAKARSA BENCE HEP YALNIZDIN.

DE
X

2. KITAP

YANSIMA

LUDA KUKA

YANSIMA 2 - LUDA KUKA

Yazan: Deniz Erbulak

Yayına hazırlayan: Sinem Çelebioğlu

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Grafik uygulama: Havva Alp

© 2016 Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz. Tüm hakları saklıdır.

1. Baskı / İstanbul, 2016

ISBN: 978-605-09-3566-0

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat. 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gulbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 E-posta: satis@de.com.tr

DENİZ ERBULAK

2. KİTAP

YANSIMA

LUDA KUKA

DE
X

AM12MAY

1988-1989

Dip Lande

Hande, Dip Lande'nin tünellerinde yürüyordu. Yukarıda, şehirde hüküm süren sessizliğin aksine, bu tüneller, kalabalığın alçak tondaki mırıltısıyla yüklüydü hep.

Hande alıştı. Bu yer altı caddelerine de mırıldanan acayip kalabalığa da. Daha önce de bu karanlık tünellerde dolanmıştı. Lande şehrinin tam altındaydı. Şehirde bir yerden bir yere ulaşmanın en göze görünmez yoluydu bu tüneller. Bir köstebeğin kullandığı yer altı ağı gibi!

Tabii daha önce Nadven vardı yanında. Şimdiyse yalnızdı. Nadven'i bulmak için dönmüştü buraya... ve onu asla bulamayabilirdi!

Hande Nüvit, içinde artan bir sıkıntıyla adımlarını hızlandırdı. Olaylar, Nadven'le planladıklarının çok dışında gelişmişti. Hande, Lande'den ayrılıp kendi dünyasına dönmüştü. Kendilerini nelerin beklediğini anlamak ve biraz daha bilgi toplamak için. Nadven'se Lande'deydi. Kendi şehrinde ve kendi evinde. Hande'yi beklemesi gerekiyordu. Ama bir gece; Nadven uykusundan uyanmış ve kız kardeşini aramak için sokağa çıkıvermişti.

Lande'de geceleri sokağa çıkmak yasak olduğu halde!

Ve bir kız kardeşi olmadığına inandığı halde!

Sonra da aniden rastladığı o kuleye tırmanmıştı.

Üstelik Lande'de hiç kule olmadığı halde!

Nadven'in bunları yapması anlamsızdı. Zira genç adam, kapıları salgın hastalık yüzünden kapatılmış bu kentten kaçmaya hazırlanıyordu. Dışarıda, kendi kimliği ve hayatına dair daha belirgin bir şeyler bulma umuduyla! Ama kaçmak yerine kalkıp bir kuleye tırmanmıştı işte. Durup dururken.

Çünkü onun hakkındaki roman taslağında böyle yazıyordu, dedi hırsıyla kendi kendine Hande. Bir roman taslağı ha? Bir deneme bölümü. Hah!

Hayır, bir yazarın romanını yazması gibi görünebilirdi her şey. Ama Hande'ye göre, Nadven'in kaderi üzerine oynanmış büyük bir oyundu bu. Nadven'e göre gerçeğin ta kendisi! Hande'nin sıradan dünyasındaki insanlar içinse kesin bir delilik belirtisi.

Çünkü Nadven, *Yansıma* adlı romanın başkahramanıydı.

Yansıma denen romansa, geçen yıl İstanbul'da Argun Yayınları tarafından basılan ve çok satan bir kitaptı sadece. Kitabın yazarı Harun Mahir serinin ikinci kitabını yazmak için buhranlı bir dönem geçirdiğine inanıyor ve yayınevini feci halde süründürüyordu. Hande ise Harun Mahir'i yatıştırmak ve her dediğine peki demek üzere görevlendirilmiş acemi bir editördü. Yayın yönetmeni Hande'den yazarın huyuna gitmesini ve ikinci kitabı bir an önce yazmasını sağlamasını istemişti.

Ah, ama Hande bundan fazlasını yapmak zorundaydı.

Hem de kitabın yazarı için değil, kitabın başkahramanı için!

Genç kız, Lande şehrinin altını bir ağ gibi saran tünellerde yürürken, üzerinde çalıştığı romanın tam da içinde olduğunu sakince kabullenmişti. Yapabileceği başka bir şey yoktu çünkü.

Normalde editörler, üzerinde çalıştığı kitapların içine girmezlerdi.

Roman karakterleriyle karşılaşmazlar...

Ve kaybolduklarında onları bulmak için hikâyeye geri dönmezler!

Bunlar mümkün olmamalıydı zaten. Bir roman şehrinde roman kahramanıyla birlikte ölümcül oyunlara bu-
laşmak normal değildi.

Normal mi? Normal diye bir şey yoktu bir süredir.

Belki de Hande için baştan beri olmamıştı. Madem bir nevroz-psikoz hastasıydı. Halüsinasyonları vardı, duyduğu sesler, nöbetler falan... Madem tedavi bile görmüştü. Demek ki iyileşmemişti. Muhtemelen bu, *kitabın içine girme meselesi* de, hastalığın tekrarlayışından başka bir şey değildi genç kız için.

Ailesi ve doktoru için daima bir akıl hastası olarak kalacaktı Hande Nüvit. Kendisine de hep tetikte olması tavsiye ediliyordu. Aklını hep sınaması. Evet, bu konuda daima şüpheli davranmak zorundaydı.

Kız tünellerde yürümeye devam ederken çaresizce içini çekti. Eğer akli konusunda şüpheli davranacaksa, şu anda Lande'nin altındaki dehlizlerde yürüdüğüne de inanmamalıydı. Editörlüğünü yaptığı *Yansıma* kitabını okuyarak bu tarafa geçtiğine ise hiç! Tamamen hayal gö-

rüyordu muhtemelen. Ama mesele şuydu ki gördüğü hayalin içinde yaşamaya mecburdu.

Durakladı... Aslında bunu özellikle istiyor da olabilirdi.

Aman ne güzel! Kendi zihni yaratıyordu demek bunların hepsini.

Bir romanın içine girebildiğini ve şu anda da onun kayıp kahramanını aradığını duymak, psikiyatri için tam bir şok olurdu herhalde. Ama Hande bundan doktoruna bahsedecek değildi. Lande'ye daha önce de gelmişti. Burada yapması gerekenler vardı. İşbirliği yaptığı insanlar. Tabii, evet, önce inanmamıştı. Deliliğini sorgulamış, mantıklı davranmaya da uğraşmıştı. Ama yaşadıkları değişmiyordu.

Başına gelenleri kimseye anlatmamıştı. Bir kliniğe yatırılmasından başka sonuç vermezdi bu ona. Böylece kız sustukça her şey olmaya devam etmişti... Ve Lande'deki olaylar sarpa sardıkça da kız susmaya!

İşte, hızlı adımlarla yürümeye devam ediyordu Lande'nin tünellerinde. Gizlice yukarı, şehirde dikkat çekmeyeceği bir yerlere çıkmaya çalışıyordu. Belediye'nin güvenlik ekiplerine yakalanmamalıydı. Ya da daha beter başka şeylere.

Hayal veya gerçek, kuralları çok iyi biliyordu artık.

Yürüdüğü yol rutubetli ve pusluydu. Yer yer daralan dehlizlerde ilerliyor, tuhaf kılıklı insanların yanından geçiyordu. Bazıları insan bile olmayabilirdi. Hande, onlara bakmamaya ve dokunmamaya çalışarak yoluna devam etti. Dehlizler giderek kalabalıklaştı. Dip Lande'nin yasadışı halkı, omuz omuza tünelleri doldurmaya başladı. Belli bir alışkanlıkla giyinmemiş, belli bir alışkanlıkla

davranmayan bir halktı buradaki. Yukarıda Lande'dekiler de öyle! Modası geçmiş hatta hiç var olmamış dönemlerin giysileri içinde; pejmürde, perişan yahut gösterişli ve abartılıydılar.

Bir Landeli gibi olmak kıza özgürce geliyordu aslında. Kendisinin seçimleri de hep bir parça değişik olmuştu. Sıradışı giysiler tercih ettiğinde gençliğine, entelektüellik hevesine verilmişti bir zamanlar. Sonraları da deliliğin belirtisi sayılmıştı!

Deli kabul edilmemek için tercihlerini de düzenlemişti mecburen. İyileştikçe düzelmişti, düzeldikçe sıradanlaşmış. Giderek kapana kısılmıştı. Toplum kurallarına kelepçeli yaşadığında akıllı sayıldığı boğucu bir düzenin içindeydi artık. Ta ki *Yansıma* adlı kitabı okuyana ve kendini Lande'de bulana dek!

Hande, bu roman şehrinde, eskiden olduğu kişiye dönüşüyordu. Bir Landeli gibi görünmek için seçtikleri, kendi giyim zevkine uyuyor, burada istediği gibi çılgınca düşünüyor, çılgınca sonuçlara varıyor ve Lande'de kimse onun deliliğiyle ilgilenmiyordu.

İşte, üzerinde uzun, siyah, üniformaya benzer bir ceket vardı mesela. Dökümlü leylak rengi ipek gömleği ve daracık koyu mavi pantolonuyla bir silahşore benziyordu. Bu halde yayınevinin şık ofisine gidemezdi. Babasıyla bir sergi açılışına asla. Kostümlü bir baloya belki! Medyatik annesinin verdiği bir partiye!

Annesi! Arsen Nuyanzade. Ne kadar uzaktaydı şu an. Yakında da olsa hep uzak kalacaktı gerçi. Babası gibi. Belki Hande uzaktı onlara.

* * *

Yüzü gözü sarımtırak bezlere dolanmış ve sadece başının üstünde bir tutam yağlı saç görünen biri ona çarparak geçti. Kız hemen yana çekildi. Kimsenin dikkatini çekmemeliydi. Kimseye çarpmamalı! Fakat kalabalık artıyordu. Hande, sık sık parmak uçlarında yükselip boynunu uzatarak ileriye görmeye çalışıyordu artık.

Yukarıdaki şehre çıkmak için, Nadven'le birlikteyken öğrendiği bazı yollar vardı. Ama onları denemeyecekti. Şimdi, burada, daha Nadven'i bile bulamamışken ölmeye niyeti yoktu.

Ah, ama hepsi kendi suçuydu. Nadven ona, Harun Mahir'in romanda yazdığı her kelimenin Landelilerin kaderini belirlediğini söylemişti. İnanmamıştı Hande buna. Kader inancı çok başkaydı onun. O yüzden kendi hayatına geri döndüğünde Lande'yi, Nadven'i ve söylediklerini yok saymış; bir editör olarak yazara *Yansıma* hakkında aptalca tavsiyelerde bulunmuştu.

Fakat adam bunları romanda kullanmıştı.

Ve Hande romanın içine geri döndüğünde, bütün bu aptalca tavsiyeler, Nadven'le Hande'nin kaderi olmuştu.

Korkunç bir deneyimdi bu. Lande'ye adımını attığı anda Hande de diğer roman karakterleriyle beraber Harun Mahir'in kaleminin ucunda asılı hale geliyordu. Ölümle yaşamın, akılla deliliğin arasında sallanıp durmak için! Şimdi de oradaydı işte, o darağacında! Nadven'i bulup hayatta ve güvende olduğunu görünceye dek, yazarın kaleminin ucunda olacaktı.

Kız düşüncelerinden uzaklaştı ve etrafına bakındı. Duvar dipleri boyunca sıralanmış tahta, tezgâhlar vardı.

Dip Lande'nin yasadışı mallarıyla doluydular. Bunlar; garip, iğrenç ya da iştah açıcı ama güvenilmez yiyecekler; araç gereç, ilaç, eşya ve ne olduğu belli olmayan ıvır zıvırdan oluşuyordu. Tezgâhların ardında yüzleri çizgi çizgi, yorgun ve çökük, üstü başı perişan satıcılar vardı.

Kız tünellerin ortasından ilerlediğinde, nehir gibi akan kalabalığa kapılıp sürükleniyordu. Duvar dibindeki gölgelerden yürüdüğündeysen ayağı, ya yerde kıvrılmış yumuşak bir şeye ya da içinden acayip inilti, hırıltılar duyulan kasalara takılıyordu. Ayağının takıldığı o yumuşak şeylerin ne olduğunu düşünmek bile istemiyordu Hande Nüvit. Yukarı çıkmalıydı artık, Lande'ye. Çok fazla kalmıştı burada.

Tabii bunu yapabilirsen, dedi kafasındaki ses.

Bu sese cevap vermedi. O, tedaviye rağmen yok olmayan tek delilik emaresiydi. Gerçi, bir romanın içinde olduğuna inandığına göre, delilik emareleri göstermesi de gayet doğaldı.

Kitabı okuduğunda her seferinde gözünü açtığı yer, Nadven'in kaldığı küçük apartman dairesiydi. Küçük bir odadaki dar somya. Sonra aynı şekilde kitabı okuyarak kendi evine geri dönüyordu. Bunu farklı yerlerden yapabiliirdi. Sıkışıp kaldığı ölümcül bir anda kitabı eline alır ve okurdu. Sonra da evinde açardı gözünü.

Muhtemelen bilinçaltındaki klinikten kaçma yollarıydı bunlar.

Kız, hem olup bitenleri bizzat yaşıyor hem de bir açıdan onların hepsini hayal ettiğine inanıyordu. Perdeyle bölünmüş iki ayrı gerçekliğin içindeydi sanki.

Uyku muydu *Yansıma*'nın satırları okuduğunda onu saran şey, bir delilik anı mı? Bir baygınlık mı? Kız, bunu

açıklayamazdı. Zamanı da olmamıştı hiç. Belki de normal biri olmaya çabalamaktan yorulmuş ve deliliği seçmişti. Kendi rızasıyla.

Bildiği tek şey, kitabı hep yanında tutmak zorunda olduğuydu. Zor bir anda çıkarıp okumak ve tekrar evine, kendi hayatına geri dönmek için. O *gerçek olduğu iddia edilen* hayata geri dönmeye çok da meraklı değildi artık ama Lande'de ölüm her an onu bulabilirdi.

Zaten Harun Mahir'in *Yansıma*'nın ikinci kitabı için neler planladığını da öğrenmek zorundaydı. Nadven için planladıklarını! Nadven'in kaderini. Yazar, her an yazdığı karakterden vazgeçebilir ve onu...

Silkinerek bu düşüncelerden uzaklaştı.

Nadven, diye tekrar etti içinden, kendi kendine cesaret vermek ister gibi.

Genç adamın dalgalı, dağınık saçları ve koyu renk keskin gözleri zihninde belirdi. Kalın çatık kaşlarıyla hep sert ama henüz çok genç ve fazlasıyla üzgün olan yüzü gözünün önüne geldi. Nasıl oluşmuştu bu bağ aralarında? Neden onun yüzü, saç, gözleri bu kadar aklındaydı... hat-ta neden ezberlenmiş?

O kadar yoğundu ki onunla geçirdiği anlar. Koyu kıvamlı bir içki, bir ilaç ya da öyle bir şeye benziyordu Nadven. Etkisi şiddetli ve kalıcı.

Şiddet! Evet, öfkesi, sakinliği, inancı, inançsızlığı, umudu ve umutsuzluğu şiddetliydi genç adamın. Bakışı, söz söyleyişi ve susuşu bile şiddetli. Hande'yi hayatında istiyor oluşu ve aslında kıza bu şekilde muhtaç olmaktan hoşlanmayışı da! Hepsi şiddetle ifade ediliyordu genç adamın dudaklarında.

Hande, Nadven için sakın ve yatıştırıcı hiçbir şey hayal edemezdi. Ama yine de onun yanında duyduğu emniyet hissinin bir benzeri daha yoktu. Nasıl sinsiliğinden zaman zaman şüphe duyuyorsa genç adamın, cesaretinden ve Hande'yi asla bırakmayacağından da tuhaf bir emniyet duyuyordu.

Şimdi burada olsaydı nasıl da umursamaz bir edayla yürürdü yanında. Elinden sımsıkı tutar, hafifçe öne çıkarak ve Hande'yi omzunun gerisine saklar ve hızla ilerlerdi. Arada hafifçe başını arkaya çevirir ve sessiz olması için Hande'ye sert birkaç söz söylerdi ve Hande de onu çıldırtacak cevaplar verirdi.

Hiçbir zaman anlaşılamamışlardı.

Her zaman birbirlerine mecburdular.

Bir editör ve bir roman kahramanı olarak! Çok çok yakın oldukları o tuhaf anlarda bile, bir editör ve bir roman kahraman olarak.

Neye karşı mücadele ettiklerini bile çözememişlerdi henüz. Sadece kaçmaya çalışıyorlardı. Lande, bir kapandı. İçinde kısılıydı Nadven. Kim olduğunu, geçmişini hatırlamıyordu. Tek bildiği salgından henüz çıkmış karan-tina altındaki bir şehirde yaşadığıydı.

Ve Hande gelip onu bulmuştu. Onu nelerin beklediğini haber vermek için. Oysa Nadven'i bekleyenler öyle hızla değişiyordu ki!

Hande, Dip Lande'nin tünellerinde yürüdükçe, kafasındaki düşünce tünelleri de birbirine dolanıyordu sanki.

Ya kendisi romanın içindeydi ya roman kendisinin!

Harun Mahir

Çok satan *Yansıma* romanının yazarı Harun Mahir, Nişantaşı'nda oturuyordu. Hoş bir apartman dairesinde. Evdeyse ve röportajlarından biri için bir gazeteciyi ağırlamıyorsa, karmaşık çalışma odasında olur ve yardımcısı Melahat Hanım'ı deli edinceye dek kapris yapardı. Adam sıkıntıya gelemeyen bir tipti ve kendini eğlendirecek aktiviteler bulma konusunda becerikliydi. Partiler, dedikodular, uzun telefon görüşmeleri, Cihangir'de bir akşam turu, bebekte bir kahve vs...

Ama Harun Mahir, o akşam, saatler ilerledikçe kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Yardımcısı Melahat Hanım ise, adamın bu haline alışık bir tavırla onu, buhranını geçirmesi için yalnız bırakmıştı. Fakat arada yazarın çalışma odasına değişik bahanelerle girip ne durumda olduğunu kontrol ediyordu.

"Yapma şunu!" diye patladı adam, kadının odaya son girişinde. "Beni böyle bebekmişim gibi kontrol edip durma!"

"Kontrol etmiyorum," dedi orta yaşlı kadın. Alınmış görünmüyordu ve cevabında inkâr eden bir hal de yoktu.

Daha çok sözünü öyle ya da böyle dinletecek bir dadı havasındaydı. Harun Mahir'in karmakarışık olmuş saçlarına, yakası açılarak omzuna doğru kaymış robdöşambasına bir anne edasıyla bakarak başını salladı ve doğruca sehpaye giderek buz gibi olmuş çay fincanını aldı.

"İçemedim," dedi Harun Mahir ağlamaklı bir sesle. Çayı soğutmuş olmasına bir açıklama getirmekten çok, kendi perişan haline acıyan bir tondan konuşuyordu. "Midedem almadı. Olmuyor. Aklımı başka bir şeye veremiyorum. Roman kafamda dönüp duruyor." Gözlerini açarak dramatik bir biçimde ekledi: "Leşlerin üzerinde dönüp duran akbabalar gibi!" Melahat Hanım'a baktı ve fısıldadı: "Beni anlıyor musun?"

"Hiç anlamam ben öyle şeyleri Harun Bey!" dedi kadın. "Papatya çayınızı içseydiniz iyiydi. Rahatlardınız. Şimdi daha da gerileceksiniz. Yine bütün gece uyuyamayacaksınız."

Dokunulmamış papatya çayını alıp asık suratla çalışma odasından çıktı. Harun Mahir de eşyaların boğucu bir şekilde dizildiği o tıka basa dolu, dağınık ve süslü çalışma odasında bir başına kaldı.

Ve aslında kendini nedense hiç de bir başına hissetmiyordu!

Yakınında biri varmış gibiydi. Göremediği ama orada olan. Bu şey nefesini emiyor olmalıydı çünkü gittikçe tıkanıyordu adam. Tek başınayken yalnız olmadığını hissetmek sinir bozucuydu. Dışarı çıkmalıydı. Kalabalık bir yerlere gitmeli. Hemen.

Oysa kalabalık yerlere gitme arzusu daha çok, hayranlarıyla buluşmak istediğinde ortaya çıkardı. Halkın

içinde ne kadar tanındığını ölçmek ve imza günlerinde biraz sansasyon yaratmak için. Ama şimdi keyifsiz ve son raddede sıkıntılıydı.

Bu gece neden bu hale geldiğini düşünene düşünene giyindi ve bir taksi çağırdı. Salondan Melahat Hanım'ın şaşkın bakışları altında rüzgâr gibi geçti ve kapıyı çarpıp çıktı. Kadın, onun her zamanki kaprislerinden birini yapmadığına, şımarıkça bir sosyalleşme çabasında bulunmadığına emindi. Ne o göz alıcı bordo ceketini giymişti adam ne de yeni moda lacivert rugan ayakkabılarını. Harun Mahir, yaradılışına hayli ters düşecek şekilde, eline gelen ilk pantolonu bacaklarına geçirmiş, pijamasının üzerine bir hırka, onun üzerine de şu sevmediği devetüyü paltosunu almıştı. Yüzüne yün bir atkı dolaması kesinlikle alışılmadık bir şeydi. Saçlarıysa hiç taranmamıştı. Taranmamış gibi görünecek şekilde taranmış değil. Hiç tarak değmemiş şekilde bırakılmış.

Adam her zamankinden çok başkaydı bu gece.

Gittiği yer, sosyal medyada hemen fark edileceği, birkaç tanıdıkla karşılaşabileceği Cihangir olmadı bu kez. Bir kafe-bara girip limonlu soda ya da bir kadeh beyaz şarap ısmarlamayacak ve barmenin onu tanıyıp tanımadığını tartmakla da uğraşmayacaktı, hayır. Taksi onu Tarlabası'ndan geçirdi ve döndü, dolaştı, sıkışık trafikte kımıldanıp bekledikten sonra nihayet Pera Palas'ın önünde indirdi.

Serin gece adamın yüzüne vurdu. Meşrutiyet Caddesi'nde yürüyerek konsolosluk binasının ve akşam sanat okulunun tarihi binaları önünden geçti. Asmalı Mescit'ten saptı, köh-

ne kuytu, arada viran binaların yüzlerini gösterdiği sokak boyunca restoranların dışarı taşan masalarını, kahkahaları, gürültüyü, antikacıları, antikacılardan daha antika görünen küçük otelleri geçti. Sonunda İstiklal'e çıktı. Başını sola çevirdi. Omuz omuza yürüyen kalabalığın ve iki yandaki ışıklar içinde yüzen mekânların hareketine baktı. Cadde, ileride lisenin oralarda bir yerde sağa doğru kıvrıldı ve adamın görüş alanından çıktı. Aslında ne kadar da eğri bir caddeydi!

Yürüdü, yürüdü, yürüdü.

Sadece yürümek için gelmişti sanki.

Kalabalığın içinde insanların omzuna çarpmasına, çok yakınından geçerek ona dokunmalarına izin vererek yürüdü. Oysa nefret ederdi böyle şeylerden. Bir süre böyle sürüklendi. Neden sonra önüne çıkan bir kafeye oturdu. Sokak ısıtıcılarıyla çevrelenmiş dışarıdaki masalardan birini seçmişti. En küçük, iki kişilik olanını. Karşısındaki boş sandalyeye baktı. Bu boş sandalye yalnız olmadığının altını iyice çiziyordu nedense.

"Affedersiniz! Sandalye boş mu?"

"Evet evet!" dedi hevesle haykırarak. Soran delikanlı irkildi.

Şimdi artık masada tek başınaydı. Kalben de öyle hissetmeyi umuyordu. Evet, kalbindeydi onu takip eden. Ya da zihninde. Adam kaşlarını çattı. Ne saçmalık ama!

Önünde nehir gibi akan kalabalığa baktı. İnsanların yüzleri ne kadar yabacı, yabancıdan çok yabaniydi adam için. Sakin ve nezih mekânlardan hoşlandığını her röportajının içine sıkıştıran kendisi değil miydi? Neden buradaydı o halde?

Yazmak için mi?

Gerçekten burada oturup yazacak mıydı?

İç cebinde küçük defteri taşıdığına göre yazacaktı.

“Ne alırsınız?”

“Kahve,” dedi otomatik olarak. “Hayır, soda.” Yüzünü buruşturdu. “Kahve evet, kahve. Tatlı ve köpüklü bir şey. Latte falan gibi.” Eliyle havada bir işaret yaptı. Garson kız ona aldırmadan uzaklaştı. Çok görüyordu böylelerini.

Evet, yazacaktı. Gözünün önündeydi her şey.

Nadven’i mi? O muydu yazılacak olan? Kuleden düştükten sonra başına neler geldiği mi?

Hayır, o değildi. Bu... bu daha çok... bir atmosferdi sanki. Yazınca anlayacaktı ne olduğunu. İşte, röportajlarında ballandırarak anlatacağı o buhranlı yazım anının içindeydi. Ama popüler olma hesapları onu neşelendirmiyordu bu akşam. Sıkıntıyla defterini ve kalemını çıkardı. Elleri titriyordu.

Peki, Nadven ne olacak, dedi bu kez kendi kendine. Kuleden düşünce nerede uyanacak? Kuleden nasıl çıkacak ve nereye gidecek?

Gerçekten kendi kendine mi soruyordu bunları? Yoksa kafasının içinde bir ses onunla mı konuşuyordu? İlham dedikleri şey bu olabilir miydi? Deliriyor da olabilirdi tabii ama Harun Mahir, bunun alenen ilham olduğuna inanmayı seçti.

Tek bildiği şey vardı ki Nadven’le ilgili bu soruların cevabını bilmiyordu.

Ucubeler nehrinde sürükleniş

Hande gözüne, Lande'ye çıkabileceği bir giriş kestirmişti. O binaya girmeli ve sonra da ana kapıdan sokağa süzülmeliydi. Bir şekilde sokağa çıkmalıydı. Sonrası kolaydı.

Kolay mı? Gece vakti olsa bile mi? dedi ses.

Gece vakti her şey daha kolay olabilir, dedi kız içinden.

Hayatım, deli olduğumu biliyordum ama aptal olduğumu hiç tahmin etmezdim! Nasıl da alaycıydı. Nasıl da sinir bozucu.

İnsanlar gittikçe arttı, üzerine üzerine geliyorlardı sanki artık. İki kadın geçti, onu kıl payı sıyrarak. Birbirlerine sarılmış haldeydiler. Hande elinde olmadan dönüp arkalarından baktı. Korkuyordu kadınlar. Bunu irileşmiş gözlerinde ve titreşen gözaltı torbalarında o kadar net görmüştü ki.

Sonra uzun, upuzun boylu bir şey yaklaştı ve o da hızla geçip gitti yanından. Dizleri her adımda bükülerek, yaylanıp yalpalayarak. Uçları tirfil tirfil sökülmiş bir şapka takmıştı. Saçları keçeleşmiş ve biçimsizdi. Sivri bir burnu vardı ve gözleri yoktu! Sırtında bir torba taşıyordu.

Muhtemelen Hande'nin bilmek istemeyeceği şeylerle dolu bir torba.

Kız ürkerek adımlarını yavaşlattı. Lande'de insan olmayanlarla daha önce de karşılaşmıştı. Ama böyle alenen değil. Gizlenirlerdi, tuzak kurarlar ya da karanlık kuytulara beslenirlerdi. Fakat artık etrafı cesetten bile daha çürük bedenlerle çevriliydi. Dehlizler, karanlık bir kalabalıkla dolup taşıyordu.

Hande, birden akıp giden bu ucubeler nehrinde kontrolsüzce sürüklenmeye başladı. Kalabalığı yarmayı ve bina girişlerinden birine ulaşmayı istedi. Ancak yapamadı. Çaresizce herkesin gittiği yöne savruldu. Yanı başında, tel tel saçları omuzlarına dökülmüş bir kadın vardı. Göz göze geldiler. Hande'nin ilk ayırt ettiği, kadının mor halkalarla çevrili gözleri oldu. Sonra da elbisesinin yakasında kıınıldayan iri böcek. Kadın panikle böceği yokladı, hayvan cızırdayarak duyargalarını oynattı.

Hande irkilerek kendini geriye attı. Fakat aynı anda arkasındaki şeye çarptı. Buz gibi bir bedendi bu. Uzun saçları sadece yüzünü değil, gövdesini de örtmüştü. Ağır, hırıltılı bir nefesi vardı. Hande şimdi dokunduğu her bedenden kaçmak için kendini oradan oraya atıyor, kalabalığın içinde debeleniyordu.

Ucubeler nehri, kızı da önüne katarak dar bir geçide yöneldi. Hande, insan olsun olmasın etrafındaki herkesin giderek daha çok paniğe kapıldığını açıkça görüyordu artık. Mırıldanmalar koyu bir homurtuya dönüşmüştü. Ugultu, kulakları sağır edecek bir hal almış ve hava ağırlaşarak iğrençleşmişti.

Panik içinde yükseldi. Nefes alamıyor, göğsü sıkışıyor.

Bu kalabalık onu istediği yere götürebilirdi. Kusacak gi-biydi ya da ağlayacak. Belirsizlik her yerdeydi. Her an tahmin etmediği bir şeyle karşılaşabilirdi ve karşılaştıklarının hiçbirisi gerçek olmayabilirdi. Bu yaratıklar ve bu insanlar... Hepsi Hande'nin ucube zihninden fırlayan ucube hayallerdi belki de. En baştan beri hem de. Ama şimdi artık kontrol edilemiyorlardı.

Kız, bir kez daha hastalığının üzerine kapanan gölgesine boyun eğiyordu. Bütün o reddedişler devre dışı kalmıştı. Bütün o, *romanın içine girme hikâyeleri ve roman kahramanını kurtarabilme zırvaları! Özellikle de kendi deliliğini sevmeye ve özgür olma kararları!*

Kontrolü kaybetmişti!

Psikiyatrinin sesi yankılanıyordu kulaklarında:

Kontrolü kaybedersen gerçeklik algını bütünleyemem.

"Yapamıyorum," diye inledi kız yüksek sesle. Fakat etrafını saran paçavralar, ölü saçlar, içi insan kemikleri dolu torbalar, uğursuz yüzler, gözsüz bakışlar ve dilsiz ağızlar onu susturdu.

Nadven'i kurtarmalıydı.

Nadven?

NADVEN!

Silkindi.

"Ne oluyor böyle? Nereye gidiyoruz?" diye haykırdı. Birinin kendisini görmesi ya da duyması gerekiyordu şimdi. Tek istediği buydu. Duyulmak ve cevaplanmak. Umut-suzca haykırdı yeniden: "Neden böyle sürükleniyoruz?"

Nadven, ona Dip Lande'de kimseyle konuşmamasını söylemişti. Kimseye bakmamasını. Fakat konuşmak zorundaydı. Sormak zorunda! Yoksa çıldıracaktı artık.

Tekrar. En baştan çıldıracak. Bir kez daha! Belki bu sefer daha şiddetli.

Tam yanı başından bir yüz ona döndü. Bembeyaz bir yüz. Parşömen gibi kuru ve kıvrık. Küçük gözleri vardı. Yüzünün değişik yerlerinde! Pek çok göz! Burnu yoktu. Ağzı da. Ama çatallı bir sesle cevap verdi Hande'ye:

"Baskın! Güvenlikçiler! Baskın yapıyorlar! Her yerdeler!"

"Güvenlikçiler?" diyebildi Hande.

"Kaç!" diye fısıldadı parşömen suratlı iğrenç adamın, olmayan ağzından süzülen iğrenç nefesi. O sayısı belirsiz küçük, kara kara gözleri açıldı, birer böcek gibi: "Kaç!" dedi Hande'ye. "KAÇ!"

Nereye kaçabilirdi?

Kalabalığın içinden kendi yolunu nasıl ayırabilir, ne tarafa gideceğini nasıl seçebilir?

Kız, vücudunu son bir gayretle ileri itti. Sesler arttı. Artık arkalarında onları kovalayan bir haykırışlar ve çığlıklar bulutu vardı, giderek yaklaşan! Arkalarından yaklaşan her neyse, kalabalığın tamamını yutabilecek gibi geliyordu üzerlerine. Bu kadar büyük bir kalabalığı kim kovalıyordu? Güvenlikçiler olamazdı bu. Olabilir miydi? Ama onlar sadece belediyenin kontrol memurlarıydılar. Yoksa değil miydi?

Burada sıkışıp kalmışlardı. Birbirlerinin korkunç bedenleri arasına. Bir süre sonra tamamen kımıldayamaz hale geleceklerdi. Sonra da bu dehlizlerin içinde taşlaşarak donup kalacaklardı. O iç bayıltan vızıldayan hırılda-yan sesleriyle birlikte.

Kalabalık korkunç derecede tekinsizdi şimdi.

Hande birden yazara söylediği o saçma sözleri hatır-

ladı. *Lande'de neden kalabalık yok*, demişti bir gün yazara. Sırf onu oyalamak için. Nadven'i tehlikeye atacak bir şeyler yazmasını engellemek ya da geciktirmek amacıyla!

Harun Mahir de ona, şehrin ıssız ve tekinsiz havasını bozmak istemediğini söylemişti. Ama Hande ısrar etmişti: *Kalabalık mekânlar da tekinsiz olabilir!*

Bravo!

Genç kız dehşetten irileşmiş gözlerle etrafına baktı. Kendi vermişti bu akli ona.

Şu anda adam onun söylediğini yazıyordu işte. Bir deneme bölümü olabilirdi bu, sonradan silinecek türde. Bir devam pasajı da olabilirdi. Kalıcı şekilde romanın ilk bölümü ya da. Ne olursa olsun, yazıldığı an yaşanıyordu işte.

Kalabalık da tekinsiz olabilir ha? Sırf Hande, yazarı oyalamak için aptal bir cümle kurdu diye!

Oysa Nadven ona hep, *yazarı dinle* demişti. *Ona bir şey anlatma. Kafasındakileri öğren. Öğren ki ne yaşayacağımızı bilelim.*

Tıpkı genel yayın yönetmeninin dediği gibi. Demet Utku. O da aynı şeyi söylemişti Hande'ye: *Yazarı dinle. Bırak neler yazacağını sana anlatsın.*

Aman ne güzel! Herkes ona yazara akıl vermemesini söylemişti. Kendisi ne yapmıştı?

Çıkmalıydı buradan. Kaderi şu anda Harun Mahir'in ruh haline kalmışsa hele, hemen çıkmalıydı. Yazarın daha da korkunç şeyler hayal etmemesini umarak etrafındakileri var gücüyle itti. Gözüne çok yakındaki bir aralık çarptı. Gideceği yolu seçme lüksü yoktu. Hemen çıkmazsa ölecekti. Hem de Nadven'i bulmadan ölecekti.

“Onu bulmadan olmaz!” diye haykırdı kendini tutamamış olarak.

Aferin şekerim, işte böyle, dedi kafasındaki ses.

Kendini tekrar ileri itti ve birkaç çürük beden daha arkasında kaldı:

“Nadven’i bulmadan... asla olmaz!”

Anladım hayatım, dedi ses. Ama Nadven’in ismini ulu-orta söyleyip durmamalısın bence. Senden önceki editörün öldürüldüğünü unuttun galiba? Muhtemelen senin gibi konuşup durmuştu o da. O yüzden çeneni tut!

Bunlar kendi tavsiyeleri miydi? Hastalığının sesi mi? Yürüyor muydu burada gerçekten, bu dehlizin içinde? Yoksa ölüyor mu? Bir klinikte!

Bir hamle daha yaptı. Nefes alamıyordu artık. Son bir hamle. Kendini can havliyle son kez ileri attı. Aralığa girdi. Serin, tozlu hava ciğerlerine doldu. Bir süre körlemesine koştu. Nefes nefeseydi. Durdu, elini uzatıp rastgele tutundu. Pürüzlü bir duvardı dayandığı. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Serin, kapkaranlık bir yerdeydi. Ötede, dehlizin sarı puslu tozunu ve bu tozun altında hafif hafif kımıldanan ucubeler nehrini görebiliyordu. Diğer tarafa baktı. Kısa bir koridor, hafif bir rüzgâr. Bir çıkış.

Yürüdü. Tereddüt etmeden.

Tereddüt edecek ne vardı? Delilikti bu!

Ve deliliği kendisinden iyi bilen kimse olamazdı!

Psikiyatr

Adam evindeydi. Mesainin de günün de bittiği saatteydi artık. Fakat o, hâlâ masasının başındaydı. Sessiz bir geceydi psikiyatr için. Düşünce dolu. Bilgisayarındaki bazı hasta dosyalarına son aldığı notları işlemekle meşguldü. Yoğun bir adamdı. Tanınmış bir doktor olma yolunda hızla ilerliyordu. Belki fazla hızla.

Bir doktor olarak rahatlatıcı ve güvenilir olduğu söylenirdi. Hastalarının çoğunu uzun süredir takip ediyordu. Hatta adamın, bir psikiyatr olarak en büyük özelliği buydu; hastalarını asla bırakmaması. İyileşseler bile!

İyileşiyorlar mıydı?

Adam, bir doktor olarak da sıradan bir insan olarak da ruhsal rahatsızlıkların asla tam olarak tedavi edilemeyeceklerine inanmaktaydı. Bunu asla söze dökmemişti. Ama hastalarına bu fikrin tek gerçek olduğunu hep hissettirmişti. Belki bu yüzden, onu bırakmayan, aslında hastalarıydı. Korkuyorlardı çünkü.

Korkmalılar, diye düşündü adam. *Korkulacak bir şeyin içindeler. Korkmaları tek çıkar yolları.* Hastalarına kork-

mayı öğretmekti onun yaptığı evet. Korkmayı bıraktıkları an her şey geri gelirdi çünkü. Deliliği uzakta zannettikleri an yakınlaşırdı. Yakınlaştığı an normalleşir. Sonra da geri dönülemez şekilde insanın üzerine kapanır.

İşte adamın tezi buydu. Tedavilerinin tek düsturu! O yüzden, belki de yaptığı bu şeye tedavi denmemeliydi. Yaptığı bu şeye, deliliğe karşı kendini bir kafese kapatmak adı verilmeliydi... ya da benzeri başka süslü tanımlamalardan biri.

Hande Nüvit de bir kafesin içindeydi. Bu yüzden güvendeydi. Bu yüzden şuursuzca yattığı hastane günlerinden, muazzam bir yayınevinde çok satan kitapların editörlüğüne yol alabilmişti. Bulunduğu kafesin içinde korkmaya devam ettiği müddetçe delilikten uzak olacaktı.

Hande Nüvit, adamın en başarılı tedavilerinden biriydi. İsmi asla açıklanmasa da en çok konuşulan hasta. Gizli ama kusursuz örnek.

Ne yazık ki dışarıdan her şey mükemmel biçimde rayına oturmuş görünse de adam, kızın içten içe o raydan çıktığını biliyordu. Son seanslarda bunu artan bir dozda hissetmekteydi. Hande'nin deliliğinden korkmadığına dair bir korkuyu kendisi yaşıyordu bir süredir. Genç kız, deli olmadığına inanmak gibi sıradan bir cesaret de göstermiyordu sanki.

Artık adam şundan iyice emindi ki genç kız, birdenbire deliliğini alıp bağrına basmıştı.

Psikiyatr için gurur duyduğu o muhteşem tedavi yönteminin, küçük bir fiske ile yıkılışı demek olurdu bu. Piyasadaki mahvoluşu! Bitişi! Hande Nüvit'i daha sıkı kontrol etmeli ve kendisinden gizlediği halüsinasyonları

olup olmadığını öğrenmeliydi. Kız, o karanlık çukura bile isteye gömülmeden onu yakalamalıydı. Gerçeklikten kopup sanrılara teslim olmadan!

Belki de çoktan teslim olmuştu. Adam kararsızlık ve huzursuzlukla kaşlarını çattı. Kızın, ilaçlarını zamanında içip huzurla uyuduğunu umdu.

Çatılar

Hande bir binanın bodrumundaydı. Birkaç basamak çıkıp girişe vardığında nefesi de düzene girmişti. O zaman tekrar düşünmeyi başarabildi. Bulunduğu bina bir apartman olmalıydı. Nadven'in kaldığına benzer. Lande'nin bütün caddelerinde sıralanmış olan diğerleri gibi. Taş kabartmalar ve ferforje oymalarla süslü, solgun yüzlü, isli, tozlu, kasvetli ve güzel. Bu binalar, bu anormal şehrin en vazgeçilmez tarafıydı. Nadven'in pencerelerinden de görülen o Eğri Cadde'ye ulaştığı anda kalbine dolacak heyecanı şimdiden hissedebiliyordu Hande. Garip bir bağ vardı bu şehirle arasında. Ölümcül fakat güzel bir bağ.

Siyah beyaz karolarla dama tahtası gibi döşenmiş olan zemine baktı. Sonra da başını kaldırıp vitrayla süslü ana kapıya. Yaklaşıp elini kapı tokmağına uzattı. Fakat kızı durduran bir şey oldu. Bir rüzgâr sesi.

O anda birden romanın en sevdiği cümlelerini hatırladı:

Fazla sessiz olan bu şehrin yumuşak, perişan, inlemeyi andıran bir rüzgârı vardı. Hava kararırken ortaya çıkıyor ve sabaha kadar genç adamın penceresinde mırıldanıyordu.

Rüzgâr gece çıkıyordu Lande'de hep. Hava kararınca. Vitraylardan Lande'nin soluk sabah ışığı süzölmüyordu içeri. O halde hâlâ geceydi.

Kulağını kızıl, mor, koyu mavi renklerle bezeli vitraylara dayadı. Camda oynaşan puslu renkler, loş holde ışık kımıltıları yaratıyordu. Soğuktu. Genç kızın yüzüne, kapı aralığından esen serin hava değiyordu.

Birden kapının önünden, caddeden birileri geçti. Kuvvetle yere vuran ayak sesleri holü inletti. Kız irkilerek geri çekildi. *Güvenlikçiler*, diye geçirdi içinden. *Her yerdeler. Hem Dip Lande'de hem de sokaklarda. Her yerdeler bu gece. Ama neden?*

Hızla düşünmeliydi şimdi. Bu binadan çıkmak zorundaydı. Ama dehlizlere geri dönemezdi. Uzakta yankılanan çığlıkları duyuyordu hâlâ. Sokağa da çıkamazdı. Bir grup daha geçti kapının önünden. Yukarı çıkan merdivenlere baktı. Düşünmedi bile. Tırabzanı kavradı ve tırmanmaya başladı. Hızla. Bilmediği bu binada en yukarı.

Kıvrılarak yükseliyordu merdivenler. Her katta daracık sahanlıklar vardı. Her sahanlıkta kapılar. Yüksek ve inanılmaz derecede dardılar. Hande bu kapıların ardında ne tür yaratıkların olduğunu hayal etmeye çalışmadı. Son kapının önünden geçtikten sonra basamaklar dikleşip daraldı. En son sahanlık neredeyse avuç içi kadardı. Tavanda bir kapak gözükiyordu. Üzerindeki kulpun sallandığını görebiliyordu Hande. Ama uzanamazdı oraya. Öyle yukarıdaydı ki tavan.

Aşağıdan bir gürültü duyuldu. Binaya mı giriyorlardı? Nefes alması güçleşti. Kendisini mi takip ediyorlardı yoksa?

Hayır, dedi hemen kendi kendine. Lande'de olduğumu bilen yok.

Ama belki de Tarık Berca'yı öldürenler peşimdedir artık, dedi ardından panikle. Kendi kendine, karşılıklı bir konuşmayı yürütüyordu.

Hayır, peşimde degiller, dedi ardından. Yansıma'nın editörü olduğumu biliyorlar ama Lande'ye gelip gittiğimi değil. Henüz değil. Belki de hiç!

Hayatım, kendi kendine konuşuyorsun, dedi kafasındaki ses. Bu gerçekten iyi değil, anlıyor musun?

Cevap vermedi. Ne kendine ne de sese!

Başını tekrar yukarı kaldırdı. Aşağıda bir gürültü daha oldu.

Bunlar kesinlikle güvenlikçiler, dedi kafasını sallayarak. Bulacaklar beni. Lande kimliğim yok ve bu binada yaşamıyorum. Yakalanacağım.

Bu resmen paranoya güzelim, dedi ses. Hem de şizoit paranoya. Bu derece olanı az bulunur. Kitap gibi!

Beyninin içinde çingıraklı bir kahkaha patladı. Sonra sessizlik geldi. Hem beyninin içine hem binaya. Çıt çıkmıyordu şimdi. Kız döndü, etrafına tekrar dikkatle baktı. Sonra birden duvardaki çöküntüyü fark etti. Uzandı. İçine gizlenmiş bir şeyler olabilirdi. Bir anahtar? Bir kapı kolu? Bir manivela?

Dokundu. Boştu. Fakat dokunduğu yer daha da içeri çöktü. Hafif bir sürtünme sesi duyuldu. Yukarıdaki karanlık köşelerin birinden demir bir merdiven aşağı kaydı. Hiç düşünmeden atılıp demir merdivene tırmandı. Ta, tavana dek. Yükseldi yükseldi. Başı tavana değer değmez, o gördüğü kapağın kulpunu yakaladı, çekti, kapak açıldı.

Ellerini kenarlara dayadı. Kendini yukarı çekti.

Artık çatıdaydı.

Yarısı teras, yarısı kiremit kaplı, dar, eğimli bir çatıda.

Kapağı kapatmadan önce tırmandığı demir merdivene baktı. Fakat kızın ağırlığı üzerinden kalkar kalkmaz merdiven tekrar yukarı doğru kaydı ve katlanarak bölmesine girdi. Aşağıya son kez kulak kabarttı. Kapağı olabildiğince sessiz yerine oturttu, doğruldu.

Sonunda, Lande'nin mora çalan gecesinin içindeydi işte! Yasak olan gecesinin! Ciğerlerine hava doldu. Kızın zihnindeki korkular geriledi.

Hah, şöyle güzelim, dedi ses.

Tamam, sorun yok, dedi Hande de.

Kafasındaki sesle konuşacak kadar iyiydi ve kafasındaki sesle konuşacak kadar deli! Bir seçim yapması gerekmiyordu belki de bu konuda.

Eğimli kiremitlerin üzerinde korkarak birkaç adım attı. Yandaki küçük terasa geçti, sonra diğerine. Hızlanmıştı şimdi. Kiremitler, küçük balkonlar, teraslar, camekânları açık bırakılmış, artık kullanılmayan limonluklar... Mor gökyüzünün tuhaf sisi altında koyu mavi, yer yer lacivert bir çatılar denizindeydi. Gökyüzünden mi yansıyor bu renk şehrin çatılarına? Gece mi böyle görünüyorlardı?

Nereye gittiğini bilmiyordu ve ilerlemek zordu. Ama yine de burası, kendi hayatından daha kolaydı onun için. Ölümcül derecede kolay!

Güldü. Buna gülünürdü işte.

Gülmeyi bırak, dedi ses. *Devam etmelisin.*

Yürümeye koyuldu tekrar.

Ölü Kafe

Duvarlar birbirine yaslanmıştı. Evler, binalar, balkonlar. Pencereleer birbiri içine açılıyor gibiydi. Küçücük teraslar-dan kocaman geniş olanlarına geçiyordu. Bazılarında toz içinde eski koltuklar, minderler, tahta kasalar, çiçek saksı-ları vardı. Küçük, terk edilmiş bahçeler gibiydiler. Çiçekle-rin hepsi kurumuştı. Hışır hışırdılar gecenin rüzgârında. Dağılıp toza dönmeye hazır. Onlara dokunmadan yanla-rından sıyrılıp geçti Hande. Sıvası çatlamış duvarlarda eski sarmaşık kalıntıları vardı. Onlar da kuru ve griydiler.

Bu yabancı balkonlardan sessizce geçerken, genç kız göz ucuyla çatı odalarının dar pencerelerine bakıyordu. Kim vardı içeride? Uyuyan insanlar mı? Sadece gece ol-duğu için yatağına yatmış uyuyan? Yoksa daha hiç uyan-mamış insanlar mı? El sürülmemiş evlerinde, el sürül-memiş balkonlarının çoktan ölmüş çiçekleriyle birlikte karanlık evlerde yatan insanlar! Bir zamanlar Nadven'in yattığı gibi. Şuursuzca ve derin uykuda. Salgın yüzünden ölmeye yaklaşmış ve derin bir uykunun içinde kapalı kal-mış! Hatıralarını kaybetmiş halde uyanmak üzere.

Kız ürperiyordu bu pencereleri gördükçe. Yaklaşıp birinin camından içeriye bakmayı aklından geçirse de cesaret edemedi. Zaten kurtulmalıydı bu çatılardan. Aşağıya inmeli, Eğri Cadde'ye ulaşmalıydı. Gökyüzü, Nadven'in evindeki salon penceresinden baktığında sabahı müjdeleyen soluk griydi ama şimdi bir türlü sabah olmuyordu.

Alçak duvarlara tırmanıyor, eğimli çatı yüzeylerinde ip cambazları gibi yürüyor ama asla durmuyordu. Bir pencere yahut kapı aralanacak, bir el uzanacak içeri çekerek o uykulu karanlığa gömecek diye ödü kopuyordu. Aşağıda, sokaklardan yükselen sesleri duyuyordu kesik kesik. Sert, kaba seslenişler. Emir veren. Lande'nin her yerinde sürdürülen büyük bir baskın olmalıydı bu. Bir denetleme. Belli birini mi arıyorlardı? Yoksa kendisini mi?

Eğer güvenlikçiler kendisini arıyorsa, *Yansıma'nın* yazılışını bilen *onlar* demektir. Nadven'in kaderini kontrol etmek isteyenler *onlar*. Her şeyi Harun Mahir'in kafasına sokan, sezdirmeden ona yazdıran, *onlar*.

Hande'ye göre kader değildi çünkü bu olanlar. Nadven'den farklı düşünüyordu bu konuda. Onu ikna edemese de bu olanlar bir simülasyon, bir oyundu kıza göre. Hele hele kendi deliliği, hayalleri değilse kesinlikle ölümcül ve büyük bir oyundu. Yine de emin olamıyordu. Daha fazla şey öğrenmeliydi. Ama her şeyden önce Nadven'i bulmalı.

Gözleriyle etrafı taradı. Nereye kadar böyle devam edeceğini kestirmeye çalıştı. Aşağıya, sokaklardan birine inen bir merdiven, balkonu alçak bir bina, eğimi kayıp atlamaya uygun bir çatı aradı. Fakat hâlâ çok yüksekteydi. Başını uzatıp çok kenara yaklaşmadan sokağı görmeye

çalıştı. Ayak sesleri kalabalık bir grubun koşarak geçtiğini haber verdi kıza. Geri çekildi.

En azından Nadven'in tırmandığı kuleyi görmeliydi. Ama gökyüzünde bir kule silueti yoktu. Lande'nin semalarına sadece rüzgâr ve mor gece buğusu hâkimdi.

Son olarak alçak bir duvarın daha üzerinden atladı. Durdu. Derin derin soluk alıp vererek etrafı dinledi. Sanki o durunca sessizlik de ağırlaştı, ne sokakları dolduran ayak sesleri ne güvenlikçilerin haykırışları işitildi. Rüzgâr bile hafifleyip sustu.

Neyi duyması gerekiyordu?

Neyi fark etmesi?

Kendisi için meydana getirilen bir sessizlik miydi bu? Harun Mahir miydi yine? Yine mi yazıyordu? Yeni bir sahne, ölümcül bir bölüm daha mı?

Birden aklına gelen düşünceyle sarsıldı. Eğer yazar, kendisinin romana dâhil olabildiğinden habersizse, onun yazdıklarını Hande nasıl tek başına yaşayabiliyordu? Daha önce yanında Nadven vardı. Şimdiyse kimse!

Harun Mahir kimi yazıyordu? Yahut neyi? Şehri mi?

Yoksa tek başına değil miydi?

Derin bir soluk aldı.

Yapamayacaktı. Daha fazla düşünemeyecek. En azından bu konuda!

Bulunduğu geniş terasa baktı. Karşısında siyah siluetler belirmişti. Hareketsizdiler. Kız yavaşça bir adım daha attı. Gözleri sonuna dek açılmıştı. Bir eli heybesinde, küçük bıçağın sapındaydı. Bekliyordu Hande. Ama asıl bekleyen, karşısındaki kalabalık karaltılardı sanki.

Yaklaştıkça ne oldukları ortaya çıktı. Masa ve sandal-

yeler! Bütün terası dolduruyorlardı. Eski bir kafeteryaydı burası. Şimdi enkaz haline gelmişti.

Bazı sandalyeler devrilmişti. Birileri fırlayıp kalkmış, sanki burada oturanlar hızla kaçışmış, arkada ne varsa öylece bırakmışlardı. Tabaklarda çürümüş, neredeyse mukavva parçalarına dönmüş bazı kalıntılar vardı. Fareler ve böcekler bile yoktu üzerlerinde. Mide bulandırıcıydı. Masaların yanında büyük şemsiyeler vardı. Kumaşları erimiş, yırtılmış, gövdeleri kırılarak sandalyelerin üzerine devrilmiş.

Mor gecenin içindeki ölü kafeteryayı boydan boya geçti Hande. Diğer uca kadar gitti ve geçeceği bir başka komşu teras aradı. Fakat yoktu. Aşağıda küçük bir cadde vardı. Hayır, Eğri Cadde değildi bu.

Biri aniden yüksek sesle bağırdı. Kuvvetli bir ışık huzmesi aşağıdaki sokaktan yukarı çevrildi. Hande hızla geri çekildi. Işık rastgele etrafta dolaştı, sonra tekrar aşağıya çevrildi. Bu iyi değildi. Bir şeyler yapmalıydı. Neden gün ışımiyordu artık? Neden bu kadar uzamıştı gece?

Lande'de göze görünmez zaman çarkları vardı sanki. Ayarıyla oynanabilen. Zira bir defasında gündüz girdiği parktan gece çıkmış, gece girdiği bir konağın penceresinden dışarıda gündüzü görmüştü Hande. Burası Lande'ydi ve ancak anormalliklere şaşırmazsa hayatta kalabilirdi burada. Bir deli gibi bütün anormallikleri normal bulabilirse!

Bir deli gibi! Güzel! Kendisi tam da buydu zaten!

Ah, hayatım, dedi ses. Kendinle barışık olmana bayılıyorum!

* * *

Servis yapılan bankonun ardında çatı katı dairesi vardı. Kapısı sımsıkı kapalıydı. Küçük penceresi karanlık. Bankoda bardaklar. Kurumuş, çatlamış, yan yatmış, devrilip kırılmış eşyalar. Arkasına dolandı bankonun. Tahta raflarda şişeler gördü. Kavanozlar.

Korkarak ilerliyordu Hande. Ayağı tam da korktuğunu düşündüğü anda takıldı yerdeki şeye. Kendini tutamarak küçük bir çığlık attı. Elini ağzına kapadı. Eğildi, yerde yatan adama baktı. Gözleri kapalıydı adamın. Bir eli alt raflardan birinde, ayakları birbirine dolanmış öylece yatıyordu.

Hızla geriye çekildi. Ona yardım etmeliydi ama sadece kaçmayı istiyordu şu an. Çatı dairesinin kapısını açmalıydı. Başka çıkış yoktu. Kapıya doğru koştu. Uzanıp tokmağını tuttu. Çevirdi.

Kilitliydi.

Tekrar denedi. Kuvvetle. Kapı, kilidin içinde sarsılıp durdu. Zaman kaybediyordu. Birden yan taraftaki girintiyi fark etti. Bu kez o tarafa koştu. Bir kapı! Demir oymalı, akordeon gibi bir kapı. Nadven'in apartmanındaki ne benzer. Yana doğru açılan bu akordeon kapının içinde, çift kanatlı başka bir kapı vardı.

Işıklar yine mor gökyüzünü tarıyordu. Göğsü sıkışıyordu Hande'nin. Saçları bulut gibi savruluyordu omuzlarında. Saçlarını geriye itti. Sırtını dikleştirdi. Akordeon kapıyı tuttu ve hızla yana doğru çekti. Sert bir sürtünme sesi duyuldu. Karşısına diğer kapı çıktı. Kulpları kıvrık ve süslüydü. İki eliyle çift kanatlı kapıyı açtı.

Karşısında küçücük bir oda vardı. Duvarları aynayla kaplı, zemini koyu kan rengi bir halıyla döşeliydi. Köşeye

oymalı tek bir koltuk yerleştirilmişti.

Bu da neydi böyle?

Ayak sesleri duyuldu. Bütün vücudunun kasıldığını hissetti. Kendini küçük odacığın içine attı. Çift kanatlı kapıyı kapattı. Bunu yapar yapmaz, dıştaki akordeon kapının da kendiliğinden sürüldüğünü işitti.

İşte şimdi bir tuzağın içindeydi!

Korkuyla bekledi. Sesler yaklaştı. Yüksek kalın sesli adamlar konuşuyordu dışarıda. Kelimeleri yine seçemiyordu. Ama onların güvenlikçiler olduğuna emindi. Endişeyle çevresine baktı. Duvarlardaki aynalarda yansımasına baktı. O uzun, bulutumsu saçları sırtına dek iniyor, ela gözleri beyaz teninde kocaman parlıyordu. Kaderi de üzerine mi yansıyor bu aynalardan şimdi? Silkindi. Bir çıkış kapısı, bir aralık, bir havalandırma kapağı aramalıydı.

Havalandırma kapağı mı? Çok film izliyorsun hayatım, dedi ses.

O anda da düğmeleri gördü. Kapının yanına, dar gümüş bir plakanın üzerine sıralanmış sekiz düğme vardı. Etrafları birer yüzük montürü gibi süslü, yakut rengi düğmeler. Buradaki başka bir kapıyı açıyor olmalıydılar. Uzanıp parmak uçlarını düğmelere değdirdi. Bir anda içinde olduğu küçük odacık beklenmedik bir sarsıntıyla yalpaladı. Kız dengesini kaybederek aynaya çarptı, son anda koltuğa tutundu. Aşağı doğru hareket etmeye başladılar.

Bir asansör kabinindeydi!

Demet Utku

Argun Yayınları'nın genel yayın yönetmeni Demet Utku, sık sık yaptığı gibi o gece de akşam yemeğinden sonra ofisine dönüp uzun saatler çalışmıştı.

Hırslıydı kadın. İşini düzgün yapmayı seviyordu. İyi bir pozisyondaydı. Yoruluyordu. Zevk alarak çalışıyor muydu peki? Başlangıçta daha çok. Şimdi bir esans gibi uçup hafiflemişti sanki işine duyduğu heyecan. Kitaplara, onların basılma anının yaklaşmasına duyduğu o eski heyecan.

İlk zamanlar, küçük bir yayınevindeyken ve yıl içinde bastığı kitaplar, parmakla sayılabilecek kadar azken, onları alıp taze kâğıt ve mürekkep kokusunu içine çekerdi ve karakterlerini bir bir düşünürdü.

Çok zaman önceydi bu. Şimdi yüzlerce kitabın basılmasını yönetiyordu. Demet Utku'nun, isimlerinden tek tek haberdar olduğu, yazarlarını tanıdığı, basılması sırasında devreye giren bütün matbaa, dağıtım şirketi, satış ve pazarlama ajanslarını tek tek bildiği, yöneticileriyle telefonda yüzlerce kez görüştüğü yüzlerce kitap.

Hiçbirini okumadığı. Kelimelerini görmediği ve karakterlerini tanımadığı yüzlercesi!

Kadının bakışları dalgınlaştı. İçini çekti. Sonra silkinerek tekrar işine döndü. Kitaplarla arasına duygusal bir yakınlık oluşmaması konusunda kesin bir karara varmıştı. Geçmişte kalmış bazı sebepler yüzündendi bu karar. Şimdi artık bunca yıl sonra acemilik günlerinin duygusallığına dönmesi saçmaydı.

İşini bitirdi, ertesi günkü toplantıda üzerinde duracağı konuları maddeler halinde ajandasına not etti, parantezler açıp yanlarına küçük notlar aldı. Bilgisayarını kapattı ve toparlanıp çıktı. Boş masalarla dolu büyük salonu boydan boya geçti. Gün boyu bu masaları dolduran kalabalığı düşündü, çalışanların uğultusu zihninde canlandı. Bu sakin haliyle ofis kendisine her zaman daha huzur verici geliyordu. Çalışmak için çok daha uygun. Sessiz ve...

Fakat kadın o anda, hem de tam bunları düşündüğü anda, yalnız olmadığına dair kuvvetli bir hisse kapıldı. Refleks halinde dönüp arkasına baktı. Geriye doğru alabildiğine uzanan boş ofiste her şey kıpırtısız ve cansızdı. Sonra gevşedi ve bunu saçma buldu. Yorgundu ve böyle saçmalıklarla...

Hayır, işte burada, yanı başındaydı bir şey. Kadın bunu, bir nefes sesi duymadan, bir gölge görmeden hissediyordu. Hızlı adımlarla giriş holüne gitti. O beyaz, şık danışma masasını geçti, büyük cam kapıyı açıp çıktı ve anahtarı kapının kilidine titreyen elleriyle soktu. Elleri titriyor muydu gerçekten? Abartıyordu şu anda.

Tarık Berca'nın öldürülmüş olması yüzündendi hep bunlar. Evet, uzun yıllar çalıştığı bir editördü Tarık Berca.

Öldürüldüğünü duyduğunda inanmamış ve gerçekten de üzülmüştü. Polisle konuştuğunda adamın yayıneviyle olan son durumunu da anlatmıştı.

Anlatılacak çok da bir şey yoktu aslında. Tarık Berca bir süre önce aniden işi bırakmış ve bu da yayınevi için biraz sıkıntı yaratmıştı. Ama profesyonel iş hayatında olurdu böyle aksilikler. Demet Utku, böyle bir aksiliğin etrafından dolanıp yoluna devam edecek kadar tecrübeliydi. Adam sonunda onları ziyarete gelmiş, konuşmuş ve iyi dileklerle ayrılmıştı. Sonra da o talihsiz gasp olayı gerçekleşmişti.

Yine de eksik bir şey vardı. Yanlış bir şey.

Polis başka soru sormamıştı. Ama hayır, polis değildi tatmin olmayan. Kimdi peki? Kendisi mi? Hayır, kendisinin zamanı bile olmamıştı bunları düşünecek. Kimse yoktu ki başka? Hande Nüvit mi yoksa? Neden şimdi o kızı düşünüyordu?

Evet, tamam, Tarık Berca işi bırakınca Harun Mahir'i idare etmek zorlaşmıştı. Demet Hanım da yazara yeni editörlerden Hande Nüvit'i göndermişti. Kız, acemi, uysal ve çalışkandı. Sevimli, kibar ve görgülü de. Ünlü sanayici Cihan Nüvit'in kızıydı ve Harun Mahir böyle magazinsel bağlantıları severdi. Hande Nüvit'in varlığı yazarı biraz olsun yatıştırmayı başarmıştı. Kız için işkolik bile denebilirdi. Bu da bir işveren için sadece lütuftu.

Yine de Hande Nüvit'i düşündüğünde onun kaygılı bakan gözlerinden başka bir şey gelmiyordu gözünün önüne Demet Utku'nun. Neden kaygılıydı? Ne biliyordu? Tarık Berca'nın ölümüyle ilgili bir şeyler mi?

Kilitlediği giriş kapısına baktı. Bu her gün yüzlerce

kişinin itip açtığı cam kapının metal topuzuna bir balon bağlanmıştı yakın bir zamanda. Üzerine çirkin bir yüz çizilmiş, saçma sapan bir uçan balon. Ahmakça bir şakaydı bu. Seviyesiz bir espri. Sadece kızmıştı Demet Utku. Fakat sonra aynı balondan bir tane de Tarık Berca'nın cesedine bağlı olarak bulununca işin rengi değişmişti.

Yayınevi kapısına bağlanan o ilk balonun, Tarık Berca için bir uyarı olduğuna kanaat getirmişti polis. Yani gazeteler böyle diyordu. Buraya burunlarının dibine kadar gelip onlarla çalışan birini takip etmeleri ve sonra da onu öldürmeleri korkunçtu. Gasp süsü verilmiş bir cinayetti o halde. Polis açıklama yapmamıştı ama gazeteler bu konuda da heyecanlı yorumlarda bulunmuştu.

Kadın ürperdi. Bu konuları daha fazla düşünmeyecekti. Düşünürse aklının izleyeceği akıl dışı bir yol vardı çünkü. Eskide kalmış, önüne duvar ördüğü bir yol... ve kadın o yola tekrar girmek istemiyordu.

Hızla asansöre yürüdü. Düğmeye bastı. Beklemeye başladı. Yalnız olmadığına dair o his yine yakaladı kadını. Kendine engel olamayıp arkasına baktı. Kimse yoktu. Nasıl bir saçmalıktı bu? Uzanıp düğmeye tekrar tekrar bastı. Kim meşgul ediyordu bu asansörü?

Mekanizmanın hareketi ve yaklaşan kabinin sesi duyuldu. Bu kadar gürültülü mü çalışıyordu bu asansör? Kapılar açıldı. İçeri girdi. Otoparkın olduğu kata bastı. Fakat çatı katına çıkan düğmeye de basılmıştı. Bu anlamsızdı çünkü en üst katta bir ofis yoktu. Oraya binanın çatısıyla ilgili işlemler için...

Elbette! Güvenlik görevlilerinden biri çıkmış olmalıydı. Derin bir nefes aldı. Asansör hareket etti. Fakat aşağı-

ğıya doğru değil. Uğultulu bir şekilde yükseliyordu kadın kabinin içinde. Çatıya. Kapı açılır açılmaz karşılaşacağından emin olduğu güvenlikçiye sert tondan birkaç söz hazırladı.

Asansör en üst katta durdu. Kapılar açıldı. Boş sahanlık gözler önüne serildi. Kadın başını uzattı, çatı için dışarıya açılan kapıyı gördü. Sımsıkı kapalıydı. Tekrar kabine girdi. Otopark katının düğmesine bastı. Kapı kapandı ve kabin tekrar hareket etti. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü biliyordu ki zihni, o akıl dışı detayları önüne dizmek için hazırda beklemekteydi.

Cep telefonunu çıkarıp güvenliği aradı. Binadan ayrıldığını, çatı katını hemen kontrol etmelerini söyledi. Muhtemelen bir hırsızlık olayıydı bu. Gevşedi. Bu sebep için şu anda neler vermezdi. Asansörün içinde yer altındaki otoparka doğru inmeye devam etti. Şimdi biraz daha *normal* hissediyordu.

İmkânsız rakamlar eşleşmesi

Kabin sarsılarak durdu. Sessizlik geri geldi.

Hande, etrafı dinleyerek bekledi. Dışarı çıkmalı mıydı?

Burada kalamazsın canımın içi, dedi ses. Aç gitsin.

Evet, kalamazdı. Kapıyı açar açmaz, dıştaki akordeon sürgü de yana sıyrıldı. Karşısında karmakarışık desenli, turuncu bir duvar kâğıdı göründü. Kız başını dışarı uzattı. Sola ve sağa uzanan, ucu bucağı görünmeyen bir koridorun tam ortasıındaydı. Kapılarla doluydu koridor, mavi bir halıyla kaplıydı. Ama hangi kattaydı?

Tekrar kabine girdi. Düğmelere yakından baktı. İncecik, kıvrık rakamları fark etti. İşte buraya gelmek için bastığı düğme: 2

Bu kez sıfırı buldu. Bastı. Kabin tekrar sarsıldı. Tekrar hareket ettiler. Zemin kata iniyordu sonunda. Durdular. Kız kapıyı tekrar açtı. Başını dışarı uzattı. Yine aynı duvar kâğıdını gördü. Yine koridor boyunca sıralanmış kapılar vardı. Bu kez halı, sarı renkteydi. Başka bir kattı bu. Ama hangisi?

Ve neden sıfır değil?

Belki de sıfır!

Dışarı çıktı. Kaçınıcı katta olduğunu anlamalıydı. Merdiveni bulmalı ve nereye indiğini gözleriyle görerek en alt kata ulaşmalıydı. Sıkılmıştı artık.

Sağda ve solda uzanan uçsuz bucaksız koridorlara baktı. Sola döndü, hızla yürümeye koyuldu. Önünden geçtiği tüm kapılar kapalıydı. Koridorun ucunu görebiliyordu artık. Bir pencere vardı orada. Sokaktan fark edilmeyi göze alıp o pencereden bakacaktı. Kaçınıcı katta olduğunu anlamanın en temiz yolu buydu.

Pencere kocamandı ve her iki yanından halının üzerine ağır kadife perdeler dökülüyordu. Yüzünü cama yaklaştırdı. Mor gökyüzünü gördü. Sonra da aşağıda kalmış sokağı. İyi de neden hâlâ yukarıdaydı?

Hızla geri döndü. Kabine bindi. Kapıyı kapattı. Eli yakut düğmelerin üzerinde bir an durdu. Pekâlâ, tamam! Bir bulmaca. Bir tuzak. Hangisiyse. Ne olduğunu biliyordu bunun.

Sıfır, ikiydi.

İki kaçtı peki?

Tekrar ikiye bastı. Mavi halısı olan koridora çıktı, sola dönüp kapalı kapıların önünden geçerek pencereye dek koştu. Cama yüzünü dayadı. Çatının bir altındaydı bu kez. Kabine döndü. Kapıyı kapattı. Devamını bulmalıydı. Düğmelere basıp her katta pencerelere koşup durdu. Halıların renkleri değişti. Duvar kâğıdı turuncu, kapılarsa hep kapalı kaldı. Bina hep sessiz.

0, ikinci kattı.

1, sekizinciydi, terasa çıkan çatı katı.

2, yedinci kat.

3, altıncı kattı.

4, birinci kat.

5, üçüncü kattı.

6, beşinci kat.

7, dördüncü.

Ve 8, ikinci.

Hayır! Saçmalıktı bu!

İki tane ikinci kata çıkan rakam ve sıfıra asla inmeyen bir asansör!

Tekrar denedi. Tek tek. Hepsini bir daha. Ağlamak üzereydi artık. Bitkin düşmüş, nefes nefese kalmıştı. Bacakları birbirine dolanıyordu yorgunluktan. Saçları karmakarışık bir halde omuzlarında, yüzünde uçuşuyordu tel tel, bukle bukle. Koridorlarda sağ tarafa doğru da yürümüştü. Bu tarafta da pencereyle sonlanıyordu koridor. Merdivensizdi bina!

Asansör kabinine girdi. Kapıları kapattı. Gidip köşedeki koltuğa oturdu. Ağlamaya başladı. Kliniğe kapatıldığında bile böyle hissetmemişti. Orada ağladığında bile böyle ağlamamış. Böyle içten ve ümitsizce.

Nadven!

Keşke burada, yanında olsaydı.

Keşke onu kolundan tutsa ve...

Sonra ani bir kararla başını kaldırdı. Kalkıp 4'e bastı ve birinci kata hareket etti. Kapıların birinden içeri girecek ve binadan çıkmanın bir yolunu bulacaktı. Gerekirse atlayacak!

Gözü kapılardan birine ilişti. Aralıktı. Bu bir şans mıydı? Tuzağın devamı mı? Tam da aklından bir seçim yapmayı geçirdiği anda aralık bir kapıya rastlamak? Ya-

vaşça koridora çıktı. Ortalık yine sessizdi. Aralık kapının önünde durdu. Dinledi. İçeride biri olabilirdi... ya da dışarıda. Odadan henüz çıkmış. Geri gelmek üzere olan. Hatta şu anda tam arkasında duran.

İrkilerek döndü. Boştu koridor. Soluğunu serbest bıraktı.

Heybesindeki kitabı yokladı. *Yansıma'yı*. Asansör kabineine dönüp onu okurdu ve eve geri dönerdi.

Peki ya sonra?

Tekrar Lande'ye gelirdi. Ama aradan ne kadar zaman geçmiş olacaktı? Bir gün? Bir hafta? Birkaç ay? Yoksa yıllar? Oysa hiç zamanı yoktu.

Ürperdi. Hayır, onun ölmesine izin vermeyecekti.

Aralık duran kapıyı itti ve içeri girdi.

Peruklar

İçeri girdiğinde ilk duyduğu acelesiz bir saat sesi oldu.

Tik tak! Tik tak!

İçerisi loştu. Genişçe bir odadaydı. İçeriye aydınlatan, köşedeki etajere konmuş abajurdan yayılan soluk, mavi bir ışıktı. Yerde uzun tüylü bir halı vardı. Rengi mavi gibi görüldüğüne göre krem ya da beyaz olmalıydı.

Işık, bütün beyazları maviye boyuyordu. Bütün sarı-ları yeşile, bütün kırmızıları mora. Bu binada hiçbir şey yerli yerine konmamıştı sanki. Ne katların numaraları ne renkler! Ama şimdi düşünmesi gereken buradan kurtulmaktı. Madem birinci kattaydı. Ve sıfıra inmesi mümkün olmuyordu, o halde aşağı atlayacaktı. Belki pencere pervazlarına tutunur, bir borudan kayar ya da bir yangın merdivenini kullanırdı.

Aynen canımın içi, dedi ses. Çizgi filmlerde yaptıkları gibi.

Kız içini çekti. Aman ne güzel!

Pencere tam karşısındaydı. Yavaşça sokuldu ve kalın perdeyi aralayıp dışarı baktı. Aşağısı güvenlikçi kaynı-

yordu. Kalabalıktılar. Projektörler binaları, sokak aralarını ve çatıları tarıyordu sürekli. Beklemek zorundaydı. Ya da başka bir çıkış bulmak!

Bulunduğu odaya tekrar baktı. Ötede bir kapı vardı. Yandaki başka bir odaya açılıyor olmalıydı. Gözü mavi loşluğa alıştıkça sol tarafta, salon boyunca sıralanmış uzun masaları fark etti. Masaların üzeri vazoya benzer şeylerle doluydu. Yaklaştı. Masalarda duran vazolar netleşti. Vazo olmaktan çıktı. Bunlar zarif, uzun boyunların üzerinde...

Kız tiz bir çığlığı güçlkle bastırdı.

Kafalar!

İnce boyunlarından kesik kafalar!

Elini ağzına kapamıştı ama gözleri kocaman açılmıştı. Yavaşça nefesini koyverdi. Birer peruk mankeniydi bunlar. Takma kirpikli, kusursuz makyajlı ama sadece kafalardan ibaret mankenler. Başlarının üzerinde binbir çeşit peruk sergileniyordu. Geride ise aynalar ve önlerinde tuvalet masaları vardı. Fırçalar, krepe tarakları, saç spreyleri, maşalar, bigudiler, saç fileleri!

Soluk, grimsi aynalarda kımıldanan yansımasına baktı. Uzun dar ceketine. Dökümlü ipek gömleğine. Dar pantolonuna. Heybesine. Bir ortaçağ seyyahı, bir silahşor? Hepsini silip bastıran, hepsinin önüne geçen en parlak şeyse saçlarıydı. O incecik upuzun lülelerden oluşan, tül gibi, bulut gibi, sırtına dek inen saçları.

Bu haliyle ne kadar da kolay ayırt edilecek biriydi. Bu kabarık uzun saçlarla hemen hatırlanacak biri. Lande'nin sıradışı insanları arasında bile.

Hem İstanbul'da hem de burada takip ediliyor olabi-

lirdi. Madem eski editör onu uyarmış ve uyardıktan kısa süre sonra bir sokakta ölü bulunmuştu. Eski editörü öldürenler onun Lande'yle bağı olduğunu fark etmişlerse, Hande'nin bağını da fark edeceklerdi yakında.

An meselesiydi bu.

Onlar... Onlar her kimse (ki kız bunu en kısa sürede öğrenecekti) *onlar*, Hande'nin sadece sıradan bir editör olarak Harun Mahir'le çalıştığını zannetmeye devam etmeliydiler. Kitabı okuyarak Lande'ye geçtiğini, Nadven'i tanıdığını ve onun hikâyesini değiştirmek için uğraştığını bilmemeliydiler. Asla!

Kız, bunları düşünerek masalar boyunca yavaşça yürüyordu. Gözleri, dik dik kendisine bakan peruk mankenlerindeydi. Tek tek gözden geçiriyordu hepsini. Neredeyse kadınca bir dikkatle. Arkadaki tuvalet masalarına doğru yürüdü. Birinin önünde durdu. İki elini karşısındaki peruk mankeninin üzerine koydu. Köpüktendi bu. Beyaz strafordan! Gözleri kapalıydı, uyur gibi. Dudakları da kapalı, muntazam. Diğerleri gibi gerçekçi değildi. Kirpikleri kalemle çizilmişti, dudağı ojeyle boyanmış. Annesinde vardı bunlardan, hatırlıyordu. Ya da anneannesinde. Emin değildi, çocukluk hatıralarının içinde, böyle bir peruk mankenini belli belirsiz yakalayıp duruyordu zihni.

Mankenin başındaki solgun renkli kısa peruğu yavaşça çıkardı. Ne renk olduğundan tam emin değildi bunun. Tatlı, iri dalgaları vardı. Farklıydı. Kendi saçlarından çok çok farklı. Yumuşaktı. Gerçek saçtan yapılmış olmalıydı. Kız ürperdi. Ama peruğu bırakmadı. Gözlerini aynadaki yüzüne çevirdi.

Her zaman şapkalar ve tüllerle yüzünü gizleyemezdi.

Saçlarını tutup iyice yukarı topladı, sımsıkı büktü. Diğer eliyle tuvalet masasının çekmecesini açıp yokladı. Uzun bir firkete parmaklarına değdi. Bunu topuzuna geçirip ucunu büktü. Sonra da peruğu kafasına geçirip bastırdı. Çenesi hizasındaydı peruk. İri dalgalı ve gürdü.

Başka biriydi şimdi. Buna giderek kendisi de inanabilirdi işin kötüsü.

Ah, bu sefer de çoklu kişilik bozukluğu mu? Ziyarı yok, dedi ses neşeyle. Ha bir, ha iki hayatım.

Evet, diye geçirdi içinden. Deliliklerini idare edebilirdi. Yeni saçlarının kendisine verdiği cesareti sevmişti. Şimdi gidip aşağıyı kontrol edecek, sokak boşaldıysa da pencereyi açıp aşağı atlayacaktı. Gün ağarmaya başlardı birazdan. Bu kadar geciktiremezlerdi gündüzü? Geciktirebilirler miydi? Bundan sonra hep gece mi olacaktı yoksa? Pencereye yaklaştı.

“Sakın!” dedi biri o anda.

Korkuyla sıçrayarak döndü. Uzun boylu bir karaltı üzerine atıldı. Uzun, kuvvetli parmaklar ağzına kapandı ve onu o kapalı duran o ara kapıya doğru sürükledi.

“Mmmm!”

Hande, ne elini heybesindeki bıçağına uzatabildi ne de bu uzun parmaklardan kurtulabildi. Onu sürükleyen adam kapalı kapıyı açtı ve içeri soktu.

Fısıldayan orkestra

Hande'nin zorla içeri sokulduğu yer, kesinlikle olmayı beklemediği bir yerdi. Işıklar içinde yüzen devasa bir salondaydı. Kamaşan gözlerini kısarak adamın kollarında çırpındı.

“Sakın!” diye sertçe fısıldadı uzun boylu adam. Parmaklarını kızın ağzından çekti. Kulağına eğildi: “Sadece dans edin!”

Dans?

Evet, adam, bunu söylemese ve kendisini belinden kavrayarak dönmeye başlamasa Hande bağırabilirdi. Ama şok geçiriyordu sanki. Sesi çıkmadı.

Belki de özellikle seçilmişti Hande, sırf deli olduğu için. Sırf böyle şok içinde sessiz kalmaya yatkın olduğu için.

Kız, derinleşen paranoyalarıyla makul şüpheleri arasında bir saat rakkası gibi gidip gelerek dans etmeye başladı. Adamın kollarında dönüyor, koca salonu hızla, boydan boya geçiyordu. Gözleri ışığa alışınca adamın kollarında bir kez daha çırpındı.

"Şşş!" dedi adam panikle. "Yabancı olduğunuzu fark edecekler!"

Hande dehşet dolu bakışlarını etrafına çevirdi.

Salon tıklım tıklım doluydu. Fakat tuhaf biçimde sükûnet hâkimdi. Son derece alçak sesle çalıyordu vals. Etraflarında onlarca çift dans ediyordu. Kabarık farbalaları, uzun kuyruklu etekleri ya da sadece iskelet gibi kasnak tellerinden ibaret elbiseleri içinde kadınlar ve çılgın renklerdeki fraklarının, absürt smokinlerinin ve o savrulup duran pelerinlerinin içinde erkekler.

"Bırakın beni!"

"Sakin davranın lütfen hanımefendi," dedi adam. "Yoksa kim olduğunuzu sorabilirler."

Kızın korkulu bakışları adama çevrildi. Bakışları birbirine değdi. Adamın gri soğuk gözleri, değer değmez Hande'ninkilerin içine geçti. Kollarıysa bir mengene gibi yakalamıştı kızı. Kusursuz bir nezaketle konuştu:

"Lütfen. Az kaldı. Müzik bitmeden duramayız."

Kızın gözleri salonun diğer ucunu buldu. Yüksek bir locada çalan orkestrayı gördü. Hayır, bir kopukluk vardı. Bağlantı kuramayacağı şekilde anlamsızdı bu sahne. Harun Mahir'in yazdığı bir pasajın içinde miydi yine?

İlk kez bir fikrim yok hayatım, dedi ses kafasının içinde tereddütle. *Ama dans ettiğin adam yakışıklı doğrusu!*

Hande hızla başını kaldırıp baktı. Bir kez daha göz göze geldiler.

"Ben Mate," dedi adam. Bu bakışmayı bekliyormuş gibi.

"Ama..." dedi Hande.

"Sadece dans edin," dedi adam. "Bu gece her neyin peşindeyseniz, ölümü göze almış olmanız gerek!"

Hande deęil cevap vermek, nefes bile alamıyordu doęru dűzgűn. Neden bu kadar içine bakıyordu gűzlerinin? Bakıřlarını Mate'den kurtardı.

Mate!

Hiçbir řey ifade etmiyordu bu isim onun için. Salon-daki dięer insanlarınsa Landeli oldukları su gűtűrmezdi. Abartılı aksesuarlar vardı hepsinin de űzerinde. Abartılı topuzlarına kondurulmuř kuř tűyleri, ıřılıtlı talar, kűűk cep saatleri, paslı demir diřliler, kűűk çiviler, őrűmcekler. Elbiselerinin omuzlarında kűrkler. Kűrklerin ucunda etrafa bakan gűzler. İřte, bu kűrklerden biri hızla hareket etmiřti bile. Kadın seri bir hareketle kaçmaya çalıřan kűrkű tutup tekrar boynuna doladı ve Hande, kűrkle gűz gűze geldi.

Az utedeki frak giymiş adamın ise deri eldivenleri fazla tuhaftı. Kertenkele derisinden gibiydi eldivenler... ya da... kertenkelenin kendisi gibi! Hande, adamın ellerinin mi yoksa eldiveninin mi kımıldadığına da emin olamıyordu.

İçi kalktı. Kollarında dans ettiği adam anında hissetti bunu. Onu biraz daha sıkı kavradı. Kamasını ۆnlemek için mi yoksa yatıştırmak için miydi bu? Hayır, ondan etkilenmesi tam bir aptallık olurdu. Bakışlarını yine başka yۆne çevirdi. Beklemek zorundaydı. Sonra uygun bir an yakaladığında da...

Aynalardan birinin ۆnűnden geçerken Hande kendini gűrdű ansızın. Uzun boylu adamın kollarında dűnen uçuk mavi dalgalı saçlı bir kız! Kendi yűzűnű, bu yabancı saçların arasında seince irkildi. Taktıęı peruk açık bir maviydi.

Yabancılaşıyordu her şey. Kendisi bile.

Döndüler, döndüler.

Vals hafifçe çalıyordu, orkestra adeta fısıldıyor.

Duvarlar soluk bir altın rengiydi.

Muhteşem avizeler mumlarla dolu. Duvar diplerine sıralanmış oymalı, dik arkalıklı koltuklar kadifeydi. Tıpkı perdeler gibi. Fakat perdelerin arkasında birer pencere yoktu. Sadece duvar panoları gözüküyordu. Resimler, yağlıboya tablolar...

O anda müzik sustu ve adam onu serbest bıraktı. Karşılıklı ayakta durdular. Adam zarif bir tavırla eğildi. Yine de buz gibi baktı kıza. Elinde olmadan ürperdi Hande. Fakat çekmedi gözlerini:

“Kimsiniz siz?”

“Mate.”

“İsminizi sormuyorum!” dedi hırçınlaşarak.

Yakınlardaki birkaç kişi dönüp onlara baktı. Müzik tekrar başladı ve Mate kolunu ona dolayarak yine kendine çekti. Bu kez biraz sertçe. Burun buruna geldiler. Gözleri birbirine geçti.

“Lütfen bu kadar yüksek sesle soru sorup durmayın,” dedi adam. Sonra mesafeye ekledi: “Lütfen hanımefendi! Anlıyor musunuz beni? Lütfen!”

“Hanımefendi mi? Ama ben...”

Dönerek oldukları yerden uzaklaştılar. Sanki Hande'nin sorusu da orada, uzaklaştıkları yerde kaldı. Mate onun kulağına eğildi:

“Dışarıda baskın devam ediyor. Henüz gün doğmadı. Sabretmek zorundasınız.”

“Baskından haberiniz varsa burada ne arıyorsunuz? Bütün bu insanlar?..” Dehşetle salondakilere baktı. Ada-

ma doğru sokuldu ve aynı dehşet hissiyle fısıldadı: “Neden kaçmıyorsunuz?”

“Sadece dans edin,” dedi adam. Gözleri kızın yüzünü acıtıyordu.

“Buraya gelecekler diyorum size. Az sonra şu kapıdan...”

“Asansörün şifresini kırmadan kimse yukarıya çıkmaz... ve eğer siz de geldiğiniz kapıyı kapattıysanız...”

“Katlar ve numaralar arasındaki o saçma eşleşmeyi siz mi?..”

“Ben değil,” dedi adam. “Leptir.” Hande’nin kulağına doğru biraz daha eğildi: “Leptir, dans dersleri verir, orkestranın çalmasını o ayarlar ve her cuma gecesi de burada gece yarısından sonra bir balo verir.”

“Ne?” Nasıl bir delilikti bu? Nasıl bir çılgınlık? Kendisinininkiyle kıyaslanamayacak kadar derin olduğu kesindi. “İyi de neden?” dedi sadece. “Neden?”

Mate ilk kez gülümsedi. Hâlâ oldukça resmi, mesafeli ama bu kez açıkça buruktu. Biraz acı. Hande onun griye benzer sapsarı solgun saçlarına, şeffaf denecek kadar ince ve renksiz cildine, uzun, dümdüz, kusursuz yüzüne baktı. Genç adamın ince bir burnu, düz ince dudakları vardı. Hande, onun bıraktığı tuhaf etkiyi yeniden hissetti ve sanki adamı ilk kez gerçekten gördü.

Mate, kızın kendisini milim milim incelediğinin farkındaydı. Fakat tek kelime etmedi. Sadece dans ediyorlardı. Salon etraflarında dönüyordu hâlâ. Aynı ritimle, aynı alçak, o fısıldayan müzikle. İnsanlar belli belirsiz mırıldanıyorlardı. Yahut sadece kulaktan kulağa konuşuyorlardı birbirleriyle.

“Nasıl anladınız yabancı olduğumu?” dedi Hande.

“Sadesiniz. İnanılmaz derecede sade.”

Kız kızgın bir alayla gözlerini devirdi:

“Bir baloya katılacağımı bilmiyordum.”

“Görüyorum,” dedi genç adam başını hafifçe eğerek. Dudakları kızın kulağının çok yakınına geldi: “Fakat söylemek istediğim o değil. Karmaşık değilsiniz. Çok fazla netsiniz. Belirsizlikten uzak!” Birden başını geriye atarak Hande’ye tekrar baktı. “Landeli değilsiniz, değil mi? Salgın sırasında Lande’de sıkışıp kalanlardan mısınız?”

Fakat aniden gözlerini yumup başını eğdi:

“Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez.”

Ve usulca dönmeye devam ettiler.

Şaşkındı Hande. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu. Bir düşman? Bir dost? Bir tuzak? Her şeyden habersiz, tuhaf bir Landeli?

Kabul et canımın içi, dedi ses. Tekinsiz adamları bir mıknaş gibi çekiyorsun üstüne!

Evet, Nadven’in de tekinsiz olduğunu düşünürdü Hande hep.

Hepsi halüsinasyon, dedi kendine yenilgiyle. Hep güvenilmez insanlar yaratıyorum hayalimde. Hep güvenilir olduklarını iddia eden psikiyatlara karşılık, güvenilmez, tekinsiz erkekler. Doktorlara inat!

Vals sona erdi. Hande, Mate’ye baktı. Adamın ince dudığında hafif bir tebessüm yanıp söndü. Kolunu Hande’nin belinden çözdü. Eğildi, kızın parmak uçlarını öptü:

“Benim için onurdu.”

Hande bir heykel gibi donup kalmıştı. Neydi bu? Nasıl bir iç hesaplaşma? Nasıl bir kalp sızısı? Neyin eksikliği? Aşkın mı?

Silkindi. Elini yavaşça Mate'nin elinden çekti. Başını çevirdi. Adamın etkisinden kurtulmalıydı. Bu binadan da!

Gözleriyle etrafta bir kapı, bir çıkış yeri aradı. Fakat baktıkça garipleşen insanların anormal sakinlikteki kalabalığından başka bir şey yoktu etrafta. Hepsinde de asilzadelerin o donuk duruşu, tepkisiz kontrolcülüğü vardı. Tepeden tırnağa yukarıdaydılar. Ulaşılmaz. Olması gerektiği gibi giyinen, olması gerektiği gibi mutlu olan soylular. Gerçek dışı! İnanılmaz derecede kusursuz! Boğucu derecede kusursuz!

Neden babasını düşünüyordu şimdi? Ne zamandır *aslında* babasını düşünmekteydi bu salona bakıp? Cihan Nüvit. Ünlü sanayici. Nüvitlerin oğlu. Beşinci kuşak. Babadan kalma köşkte oturan ve aile mülkünü yöneten.

Başı dönüyordu Hande'nin. Babasının o dededen kalma köşkünde miydi şu anda? Çocukluk anılarının ağır bulanıklığında dönüyordu zihni. Kurallar ve eski öğretiler gelip üzerine kapanmıştı sanki. Resmiyet vardı havada. Soğuk bir mesafe duyuyordu her şeye. Ama en çok kendine!

Şimdi de aile travmaları mı çıkıyordu su yüzüne? Babasını mı sorguluyordu bilinçaltı bu kez de? *Aptallık*, dedi hırısla. Ailesinin, bu yaşadığı deliliğe karışmasına izin vermeyecekti! Bu kez hayır!

Gece sona eriyor, orkestra usulca fısıldıyordu son notalarını. Her şey yüzüyordu sessizliğin içinde... Her şey dağılıyor. Birden insanlar durdular. Kuruldukları zemberek boşalıp bitmiş ve dönüşleri sona ermiş müzik kutusu bebekleri gibi hareketsiz kalmışlardı.

Hande, bir an için onların canlı insanlar olmadıkları korkusuyla kasıldı. Sırtlarına birer zemberek takılmış kurmalı bebekler olma ihtimalini tarttı. Lande'nin mağazalarında vardı onlardan. Korkunçtu hepsi de.

Ya Mate? Başını kaldırdı. Onun buzlu gri gözlerine baktı. Şeffaf cildinin gerginliğine. Saçlarının parlak, grimsi saman sarısı tonuna. Alnına düşen uzun tutamlar dışında ensesi ve şakaklarında kısacık saçları. Boynu ince ve uzun. Gömleğinin yakası kalıp gibi. Koyu renk bir smokin. Bembeyaz bir yelek, bembeyaz bir papyon. Kas-katı kollar. Hande'ye bakıyordu adam. Donmuş gibiydi. Kız korkuyla nefesini içine çekti.

Fakat Mate kımıldadı. Hafifçe eğildi ve "Şimdi hanımefendi, buradan derhal çıkmalıyız," dedi.

"Ne?"

"Lütfen! Hemen!"

"Ama az önce dediniz ki..."

Genç adam gözlerini uzaklarda kalmış olan o mavi odanın kapısına dikti. Sonra birden var gücüyle haykırmaya başladı:

"Kapıdalar! Binaya girdiler. KAPIDALAR!"

Salon o donmuş haliyle bu haykırışı kucakladı, adeta içine çekti ve genç adam daha kuvvetle haykırdı:

"ŞİFRE KIRILDI! ASANSÖRÜN ŞİFRESİ KIRILDI! ARTIK BURADALAR! KAÇIN!"

Korkunç bir çığlık korusu haykırdı. Sesler son raddeydi şimdi. Salondaki bütün insanlar, bütün bütün o insanlar, hepsi haykırdılar, aynı anda:

"KAÇIN!"

Etekler savruldu, şapkalar, tüyler, pelerinler... Böcekler,

çarklar, metal zincirler... Kımıldanabilen her şey ama her şey! Kürkler, mücevherler, canlı eldivenler... Haykırıyordu kalabalık:

“KAÇIN! KAÇIN!”

Hande nereye gittiğini görmüyordu. Mate'yle birlikte koşmaktaydı sadece.

“Buradan!” dedi Mate.

Birkaç adım önündeydi kızın. Renkli büyük panolardan birine doğru gidiyordu. Geçerken duvar kenarındaki askılardan birine uzandı. Siyah, saten astarlı bir pelerini askıdan kurtardı. Pelerin havada şöyle bir dalgalanarak Mate'nin sırtına örtüldü. Grimsi yüzlü biri, Mate'ye siyah, silindir bir şapka uzattı ve beyaz bir çift eldiven. Son olarak gümüş topuzlu şık bir baston.

Hande bu detayları saçma bularak, silindir şapkalı ve pelerinli bir adama dönüşen Mate'nin peşinden koşuyordu. Duvar panosuna ulaştılar. Üç boyutlu bir bahçe manzarasıydı bu. Mate, bastonunun ucuyla, panoda resmedilmiş güllerden birine vurdu. Pano yana doğru kaydı. Hande, aynı anda salondaki hemen hemen bütün panoların böyle açıldığını ve önünde biriken insanların birer birer karanlık girişlerde kaybolduklarını gördü.

Ve kendisi de Mate'nin ardından, bu gül bahçesi panosunun ardındaki koyu karanlık aralığa daldı. Arkalarından birkaç küçük grup daha geldi. Bir süre sonra arkalarında kalan panonun tekrar kapandığını duydular.

Bir dehlizler ağındaydılar.

Kayıp roman kahramanı

Harun Mahir eve döndüğünde saat hayli geçti. Melahat Hanım, onu oldukça kaygılı karşılamıştı.

“Yorgunum, yorgunum!” dedi adam eve girer girmez kadına.

“Ama sizi çok merak ettim,” dedi Melahat Hanım. “Hiç böyle yapmazdınız, Allah korusun...”

“Sadece dolaştım. Biraz yürüdüm, bir şeyler içip geldim işte, büyütülecek bir şey değil.”

Melahat Hanım kuşkulu gözlerle paltosunu aldığı adamı süzdü. Harun Mahir, atkısını uzatırken başını sallıyordu:

“Bunaldım. Yazamıyorum. Bazen oluyor işte. Yazmak böyle bir şey Melahat Hanım, aynen böyle! Tamam mı?”

Bu nispeten her zamanki ruh haline daha yakın bir tepkiydi. Melahat Hanım biraz yatıştır gibi oldu:

“Bir ıhlamur yapayım mı size?”

“Ne ıhlamuru? Hasta mıyım ben? Roman bunalımı geçiriyorum dedim sana!” Aniden yumuşadı. “Bilemiyorum... Bir melisa çayı belki. Zihnimi dinginleştiren, il-

ham perilerimi ürkütmeyen bir şey.” Yüzünü buruşturdu. “Ama ıhlamur değil.”

Ah, evet, şimdi her şey yolunda görünüyordu işte. Kadın başını sallaya sallaya mutfığa gitti. Harun Mahir de perişan halde salondaki koltuklardan birine çöktü. Kendini berbat hissediyordu. Çalışma odasına gitmeli ve aldığı kargacık burgacık notları bilgisayarına geçirmeliydi. Ama buna gücü yoktu. Midesindeki bulantı şiddetliydi. Melisa çayını da istemiyordu artık.

“Melahat Hanım!” diye inletti salonu.

Kadın telaşla koşup geldi.

“Vazgeçtim. Nane istiyorum.”

“Nane mi?”

“Çayı!” dedi adam huysuz huysuz. “Nane çayının nesi ni anlamıyorsun?”

“Tamam tamam, peki!” Kadın tekrar mutfak kapısının orada gözden kayboldu.

Ne yazmıştı bu gece? Hiç. Kalabalık Lande sokakları hakkında uzun tasvirler sadece. Adam yüzünü buruşturdu. O birinin omzunun dibinde durduğu hissinden kurtulmuş muydu? Belki geçici bir süreliğine. Ama şimdi? Huzursuzca gözlerini kırptırdı. Sanki kafasında biri dolanıyordu. Ensesinde. Sırtına çullanmış görünmeyen biri varmış gibi.

“Saçmalık!” dedi yüksek sesle. “Lande’nin kalabalığını yazmak tam bir saçmalıktı! Nadven orada değildi ki. Okurlar Nadven’i görmek istiyorlar... ve o ortada yok!”

“Bana mı dediniz?” dedi elindeki tepsiyle salona giren Melahat Hanım. Nane çayının, şekerin ve bir tabak bisküvinin bulunduğu tepsiyi orta sehpanın üzerine bıraktı.

“Bu ne şimdi? Ben bisküvi istedim mi?”

“Hep yersiniz bu saatte. Hem belki şimdi oturup yazarsınız da Allah bilir,” dedi kadın kafasını sallayarak.

“Bilemiyorum bilemiyorum!” dedi Harun Mahir, sonra ellerini başına götürüp saçlarını adam akıllı karıştırdı. “Yazar mıyım emin değilim. Yazmalıyım tabii ama... Bakalım yazabilecek miyim?”

Kadının bakışlarındaki endişe ve kuşku geri geldi.

“Neden canım? Tabii ki yazabilirsiniz.” Zoraki bir şeyle ekledi: “Okurlar ikinci kitaba bayılacaklar. Editörünüz olan o genç hanım da heyecanla bekliyor.” Eğilip adamın fincanına iki tane kesme şeker attı. “Aslında Hande Hanım’la konuşmak size iyi gelirdi belki.” Eğildiği yerden gözlerini kaldırıp adama baktı.

“Onunla konuştum zaten,” dedi Harun Mahir. “Yani yazdığım bir bölümü gönderdiğimde.”

“Sonra tekrar aramadınız mı?”

“Hayır.”

“O da mı sizi aramadı?”

“Tabii ki aramadı. Ona arama dedim. Zaten... o bölümü yazan ben değilmişim gibi her şey değişiverdi.”

“Değişmek mi? Nasıl?” dedi kadın. Limon dilimlerinden birini aldı, yavaşça fincanın içine bıraktı. Tekrar adama baktı.

“Yazdığım başlangıcın devamı gelmiyor. Üzerime kara bulutlar çöktü sanki. Anlıyor musun? Bunalıyorum diyorum sana Melahat Hanım!” Adam yakasını tutup çekti. “Fenalıklar geliyor. Şu Nadven’in nerede olduğunu bilsem devamı gelecek.”

“Nerede peki?”

“Bil-mi-yo-rum!” dedi adam öne eğilip gözlerini patlata patlata. “Duymuyor musun beni, yazamıyorum diyorum ya sana.”

“Yani...” dedi Melahat Hanım. “Roman kahramanınız kayıp mı?” Titrek bir gülümseme kadının solmuş yanaklarında belirip kayboldu.

“Ay Melahat Hanım! Benimle kala kala sonunda bana benzedin!” Fincanını alıp hırsıyla karıştırmaya başladı. “Ama dediğin doğru aslında. Roman kahramanımı resmen kaybettim!” Beklenmedik bir kahkaha attı. Ardından hemen ciddileşti ve nane çayından bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu. “Taze naneyle yapmadın mı bunu sen?”

“Maalesef Harun Bey, taze nanemiz kalmamış. Ben de mecburen kuru naneyle...”

“Berbat!” dedi adam. Ama fincanı elinde tutmaya devam etti. Kadın aldırmamış göründü. Alınganlıklarını geride bırakacak kadar uzun süredir onunlaydı.

“Siz ne istiyorsanız o olur, roman sizin romanınız,” dedi kadın. “Nadven dediğiniz adamın nerede olmasını istiyorsanız orasını yazın gitsin!”

Harun Mahir nane çayını yudumlayarak bir süre düşündü. Sonra başını salladı:

“Hayatım, öyle olmuyor ki, keşke olsa! Bir romanda karakterler kendi yollarını çizer anlıyor musun?” Durup gözlerini kıstı. “Hmmm, bu cümleyi röportajlarımda kullanmış mıydım hiç? Hoş bir ifade aslında. Sence de öyle değil mi?”

Melahat Hanım’a baktı. Fakat kadın düşünceli görünüyordu:

“Bence aklınızda mutlaka bir şeyler vardır Harun Bey. Dışarıda o kadar dolaştınız. Hiç ilham gelmedi mi?”

“Ah, bebeğim! İlham böyle gelmez ki! Yazamayanlar bunu asla bilemez! Mesela şu anda bana karakterimin bir şeyler söylemesini bekliyorum.” Somurttu. “İnan beni hiç bu kadar zorlamamıştı. Yani daha önce çok baygınlık geçirdim ben yazarken...” Elini havada şöyle bir salladı. “Bilirsin beni, çok buhranlı yazarım. Ama böyle gece vakti sokaklara atmamıştım kendimi.”

“Ne oldu peki?” dedi kadın. “Yani... romanda. Ne yazdınız da devamını göremiyorsunuz?”

“Hah!” dedi adam gözleri parlayarak. “İşte bu doğru kelime. Göremiyorum!” Melahat Hanım’a şaşkınlıkla baktı. “Bravo! Nerden bildin?”

“İşte...” dedi kadın yarım bir gülüşle. “Diyorsunuz ya, sizinle kala kala...”

“Aynen!” dedi Harun Mahir. Sonra kaşlarını çattı. “Nadven bir kuleye çıktı, tamam mı?”

“Sonra?” dedi kadın merakla. Adeta fısıldamıştı.

“Sonra da yuvarlandı ve düştü. Pof!” Adam eliyle ani bir işaret yaptı. “O anda bir şeyler bıçak gibi kesildi.”

Kadın genzini temizledi. Gözlerini kırptırdı:

“Kalkıp evine dönmüştür belki.”

“Ay Melahat Hanım, deli deli konuşma öyle!” dedi adam omuz oynatarak. “Bütün kahramanlar başlarına bir şey gelince koşa koşa evlerine gidip yataklarına girse-ler romanlar nasıl devam ederdi? Bir şeyler olması gerek, anlıyor musun? Ama ne?”

Sesi değişti, neşeli ve alaycı tavrı silindi, yüzüne endişe, bakışlarına karanlık çöktü. Aniden yerinden fırladı.

“Nereye Harun Bey? Yine mi dışarı?”

“Hayır hayır,” dedi adam. Bakışları dalgın, sesi tuhaftı. Az önceki halinden eser yoktu şimdi. Fincanını sehpa-ya bıraktı. “Biraz yazacağım ben. Sen git yat!”

Melahat Hanım tepsiyi mutfığa götürürken oldukça düşünceliydi.

O Hande denen kız da böyle mi bakıyordu olaya? Adamın gönderdiği bölümü okuyunca o da böyle delirmiş miydi? Yoksa ona göre sıradan bir macera romanı mıydı bu yazılan? Tarık Berca böyle anlarda... böyle önemli... böyle kritik anlarda kalkıp gelirdi. Çok iyi biliyordu bu detayları Melahat Hanım. Eski editör, bu romanı ciddiye alıyordu. Harun Mahir gibi paniğe kapılacak kadar.

Gözlerini kıstı ve mutfığın karanlığında durup düşündü. Peki ya bu yeni editör? Ya o? O ne kadar kendini vererek okuyordu? Ne kadar inanarak? Belli ki başkahramanın bir kuleden düştüğünü öğrenince kalkıp yazarın evine gelecek kadar değil.

Yine de... Bazı tuhaf tepkileri olmuştu onun da. Yoksa o da mı?..

Kadın, editör kızın evinde sakın sakın uyuduğuna mı yoksa romanla ilgili çılgın fikirlerin peşine düştüğüne mi inanması gerektiğinden emin olamadı.

İçini çekti. Mutfağın ışığını açtı ve elindeki tepsiyi masaya bıraktı. Evet evet, kız yatağında uyuyordu muhtemelen.

Malikâne

Hande, Mate'nin ardında dar ve rutubetli bir geçitte ilerliyordu. Kızın tek gördüğü, pürüzlü duvarlar ve aşağı inen basamaklardı.

“Dip Lande’ye mi iniyoruz?” dedi Hande. “Oraya gide-meyiz, güvenlikçiler birkaç saat önce oradaydı.”

Sesi bir mağaradaymış gibi yankılanıyordu.

“Hayır, bu geçitler Dip Lande’ye inmiyor,” dedi Mate.

“Nereye iniyor peki?”

“Malikânelere.”

“Malikâne mi? Güvenlikçiler evlere de giriyorlar bu gece.”

“Malikânelere giremezler. Onlar özel mülktür.”

“Kimin özel mülkü?”

“Bizim gibi Landelilerin.”

“Sizin gibi de ne demek?” Hande omzunun üzerinden arkaya baktı. Onları takip eden ikişer üçer kişilik siluetleri seçti. “Kimsiniz siz?”

“Malikâne sahipleriyiz!”

Bu kısır döngüden oluşan cevap Hande için hiçbir şey

ifade etmiyordu. Bir yol ayrımından sola saptılar. Diğer gruplar düz devam ederek uzaklaştılar. Hande ile Mate ise ilerideki demir parmaklıklı kapıya yöneldiler. Kapının ardında iri yarı bir adam durmuş onları bekliyordu.

“Hayır,” dedi Hande aniden. “Daha fazla devam etmek istemiyorum.”

“Lande’ye çıkmak istiyorsanız hanımefendi, başka çareniz yok!”

İri yarı adam, onlar daha yaklaşırken asma kilidi açıp kalın zincirleri parmaklıklardan çözdü. Kapıyı açtı. Başıyla Mate’yi selamladı. Mate sadece geçip gitti. Artık birkaç adımda bir ortaya çıkan basamakları çıkıyorlardı.

“Şehrin neresindeyiz?”

“Malikâneler Küçük Tepe’nin üzerindedir,” dedi genç adam. “Hatırlamıyor musunuz?”

“Hayır,” dedi kız sadece.

Durdular. Eski, ahşap bir kapının eşiğindeydiler. Kapının iki yanında iki hizmetkâr bekliyordu. Evet, giysilerinden anlaşılıyordu hizmetkâr oldukları. Fakat alışıldık biçimde ciddi ve siyah değildi bu giysiler. Bembeyazdı. İkisi de ellerini önlerinde bağlamış, başlarını hafifçe eğmiş, Hande’nin içeri girmesini bekliyorlardı, o bembeyaz giysilerle! Başlıklarına kadar beyazdılar. Tepeden tırnağa!

Belki de hizmetkâr değildiler. Onlar... Onlar hemşire yahut... hastabakıcı...

Ah! Kliniğe yatırılıyordu!

Mate’ye baktı. Onun uzun solgun yüzünün psikiyatrinin yüzüne dönüştüğünü gördü ve her şey karardı.

* * *

Odada sadece saat sesi vardı. Sakince tekrarlayan bir saat sesi.

Tik-tak! Tik-tak!

Kız gözlerini araladı. Tam karşısında, köşede duran dolaplı saati gördü. İki metre boyunda dolaplı bir saat. Uzun pandülü ağır ağır gidip geliyordu saatin.

Tik-tak! Tik-tak!

Dört direkli bir karyoladaydı. Yatırılmış olmalıydı. Kımıldadı.

“Uyandı,” dedi biri.

Başını çevirdi. Beyazlar giymiş biri, o bakınca hızla geri çekildi.

Hemşire, dedi kız içinden.

Kafasındaki ses yorum yapmadı. Onu susturmuş olmalıydılar. Eski bir uyanışı hatırlıyordu şimdi. Klinikteki. Başucunda psikiyatrlar. Kolunda serum. Serumun içinde yatıştırıcı. Demek sonunda onu hastaneye kapatmışlardı. Yine.

Kendisiyle barışarak hastalığını geçmişe gömdüğü dönem sona mı ermişti?

Koluna baktı. Boştu. Serum yoktu, ilaç enjekte etmek için damar girişi yok. İpek gömleğini görüyordu yalnız. Eliyle yokladı. Hayır. Ya algısı tamamen çökmüştü ya da gerçekten Mate'nin evindeydi.

Yavaşça doğruldu. Beyazlar giyen kişi her kimse, artık yoktu odada. Bu büyük yatak odasında yalnızdı kız. Yahut öyle zannediyordu. Her şeyi zannediyor olabilirdi. Hangisinin halüsinasyon olduğunu bilse ne fark ederdi ki zaten? Gördükleri değişmedikten sonra!

Sadece gördüğü şeyin içinde hareket edebilirdi insan...

ve Şu anda Hande sadece bu odayı görüyordu.

Kalktı. Botları yatağın ayakucundaydı. Ceketini, yüksek arkalıklı bir sandalyeye geçirilmiş. Ya heybesi? Ceketini telaşla çekip aldı sandalyenin sırtından. Heybe ortaya  ıktı. Panikle içini yokladı. Bıçak ve kitap. Derin bir nefes aldı. Kim görmüştü heybenin içini? Bu evde bulunan herkes mi? Kaç kiŐiydiler? Şimdi gitmeye kalktığında ona engel olacak kadar kalabalık mı?

Ceketini ve heybesini sırtına, botlarını ayağına geçirdi. Saçlarını yokladı. Duvardaki büyük oval aynada mavi peruğunun  evrelediğı yüzüne baktı. Gitmeliydi buradan. Kendisine ne kadar yabancılaŐtığını    mek için zamanı yoktu.

Odadan çıkar çıkmaz kendini ikinci katın geniş sahanlığında buldu. Tozlu, solgun bir ışık aydınlatıyordu ortalığı.

Gün doğmuŐ muydu nihayet? İleride aşağıya inen merdivenleri gördü. Solda, geriye doğru uzanan koridor ve sıralanmış sımsıkı kapalı kapılar. Hayır, bu kez kapalı kapılarla Şansını denemeyecekti.

Merdivene doğru yürüdü. Basamakların tepesinde durup elini oymalı tırabzana koydu. AŞağıya baktı. Fakat o anda tepeden tırnağı beyazlar giymiş bir uşak göründü ve gidip ağıdaki büyük giriş kapısını açtı.

 Evet. K   kbey evdeler,  dedi resmi bir tavırla.

Aynı anda aşağıdaki kapılardan biri açıldı, Mate ortaya çıktı.

 Mate! KonuŐmamız gerek!  dedi gelen adam.

Hande gölgeli bir köşeye sinmiŐti Şimdi. Karşısında, yüksek tavandan, ta aşağıdaki hole dek sarkan kristal

bir avize vardı. Hande, gözleri bu avizede, sırtı duvara dayalı bekliyordu. Tüm dikkati aşağıdaki konuşmaya daydı.

“Merhaba Mizar,” dedi Mate’nin sesi. Hande onun bu ziyareti uygunsuz bulduğu hissine kapıldı. Mate’nin sesi soğuyarak devam etti: “Geliş sebebin ne?”

“Birini arıyoruz.”

Hande’nin vücudu kasıldı.

“Kimi?”

“İşte bunu.”

“Bu da kim?”

“Bizim için önemli biri.”

“Bu resmi sen mi yaptın?” dedi Mate’nin buzlu sesi.

Resim? Hande kaşlarını çattı.

“Elbette hayır, Vello Mestre yaptı.”

“A, evet, meşhur Vello Mestre! Uyandı öyle mi? Sanatını hatırlıyor demek?”

“Evet evet,” dedi geçiştirerek Mizar denen adam. “Onunla tesadüfen karşılaştık. Kabiliyetler silinmiyor Mate. Şu anda da İmpia’nın tablosu üzerinde çalışıyor.”

“Nerede?”

“Kendi atölyesinde. Orada uyandı. Tablo yapıyor. Eskisi gibi.”

“Hayır, artık hiçbir şey eskisi gibi değil,” dedi Mate. Sesi soğuktan çatırdıyordu.

“Tabii ama düzelecek,” dedi Mizar konuyu geçiştirerek. “Resimdeki bir dostumuzun kızı. Onu bulmasına yardımcı olmayı umuyoruz.”

“Dost mu? Dost kalmadı artık Mizar. Yoksa Nobre soyundan biri mi?”

“Hayır, bir Nobre değil, Lande’de bir apartman daire-sinde yaşıyor. Fakat zor durumda.”

“Belediye yönetimi kayıp aile fertleri için...”

“Hayır hayır,” dedi Mizar denen adam. “Prosedür iste-miyoruz. Şimdi resme iyi bak. Bu yüzü gördün mü?”

“Görmedim.” Mate’nin sesi son derece kesindi.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Pekâlâ!” dedi Mizar. “Eğer bu yüzü görürsen...”

“İsmi ne?”

“İsminden çok emin değilim.” Adam çabucak ekledi. “Babası da hatırlamıyor. Sadece kızının yüzünü hatırlı-yor. Biliyorsun insanların hatıraları artık kopuk kopuk.”

“Evet,” dedi Mate. “Biliyorum.”

Tekrar sessizlik oldu.

“O halde gitmeliyim.” Birkaç saniye daha geçti. “Belki de...” dedi Mizar’ın sesi kararsızca. “Belki de adı... Novel-la olabilir. Ya da kendine Novella demeyi tercih etmiş!”

Hande taş kesildi.

Bu, Harun Mahir’in ona taktığı isimdi. İlk yemeğe çık-tıklarında taktığı şımarık bir isim. Novella! Mizar denen bu adam, Harun Mahir’i tanıyordu. Ya da onu takip edi-yor. Hangisiyse! Ama asıl önemlisi Mizar, Hande’yi arı-yordu. Burada! Lande’de!

Kız küçük, kısa aralıklarla nefes alıp veriyordu şım-di. Peşindeydiler. Lande’ye geldiğinden emin olmaya ça-lışıyorlardı! Bu peruğu takması işe yaramayacaktı. Asıl mesele yüzüydü. Mate onu ele vermemiş miydi gerçekten yoksa zaten resimdeki kendisi değil miydi?

Kaçmalıydı. Hemen!

Ucu karanlıkta kaybolan koridora baktı. Merdiven-

lerden yukarı çıkan ayak seslerini duydu. Birden fırladı. Koridor boyunca kapıların önünden koşarak geçti. Koridorun sonuna geldiğinde en dipteki odanın kapısını açıp kendini içeri attı ve kapıyı arkasından kapattı.

Bunu yapmayı daha ne kadar sürdürecekti?

Pasyans

Tik-tak!

Tik-tak!

Hande, perdeleri kapalı odada sadece saat sesi duyuyordu. Daha önce duyduğu gibi.

Odada ayaklı pirinç bir şamdanda tek bir mum yanıyordu. Gözleri loş odadaki detayları seçer seçmez bir masanın önünde oturan kadını gördü. Kadın da aynı anda başını kaldırıp ona baktı. Orta yaşlıydı. Kat kat kabartılmış lacivert bir şifon, başına geçirilerek arkada toplanmıştı. Kulaklarındaki pırlanta küpeler, şifonun buğusu arkasında parıldıyordu. Boğazına dek dantel kırmalarla süslü, lacivert bir bluz giymişti. Bluzun dar dantel kolları bileklerini ve avuçlarını örtecek kadar uzundu. Sadece parmak uçları açıktaydı kadının.

“Lütfen oturun,” dedi yanındaki bir koltuğu gösterek. Baygın bir sesi vardı. “Koltuğu da masaya iyice yanaştırın.”

“Teşekkür ederim,” dedi Hande. “Ama ben sadece...”

Kadın sol elinde tuttuğu sigara ağızlığını dudaklarına götürdü:

“Mate’nin ahababı mısınız? Bu kadar çekingen olmanıza lüzum yok küçükhanım. Şu koltuğu çekin ve oturun dedim ya.”

“Teşekkürler ama gitmem gerek.”

Kadın sigara ağızlığını uzaklaştırarak dumanı üfledi. Hande’ye dikkatle baktı.

“Pasyans bilir misiniz?”

Hande hayretle kadının önünde, masaya açılmış iskambil kartlarına baktı.

“Pek değil.”

“Saçma!” dedi kadın. “Ya bilirsiniz ya bilmezsiniz. Pasyans pasyanstır.”

Hande cevap vermedi.

“Sigara?” Kadın elin altında duran gümüş tabakayı Hande’ye uzattı.

“Hayır, teşekkürler.”

Bir yandan odayı hızla gözden geçiriyordu. Karşı duvardaki koyu kırmızı perdelere ve uzun perde püsküllerine baktı. Arkasında bir pencere olduğunu hiç sanmıyordu bu perdelerin. Fakat o balo salonundaki gibi hareket eden bir panel ya da başka bir odaya açılan bir kapı bulabilirdi.

Nereye kadar kaçabilecekti ki böyle?

Nadven’i aramaktan çıkıp birilerinden kaçmaya ne zaman dönüşmüştü bu iş?

“Sigara içerken daima ağızlık kullanmak lazım. Ben hep kullanırım,” dedi kadın. Gümüş ağızlığın koyu sarı ucunu ağzına aldı. Derin bir nefes çekti:

“Bu gümüş savatlı bir ağızlık. Savat nedir bilir misiniz? Eski bir zanaat. Artık zanaatlar yok diyor Mate. Zanaatkârların hastalandığını söylüyor. Bu hiç iyi olmadı.

Bana birbirinden güzel sigara ağızlıkları yapan bir usta vardı. Adı...” Kadın duraklayıp incecik kaşlarını çattı. Yüzü kırıştı. “Adı?.. Her neyse, şimdi hatırlayamıyorum.” Aniden güldü. “Aslına bakarsanız küçükhanım, bu aralar pek bir şey hatırlayamıyorum.” Yine aniden ciddileşti. “Tabii demans falan mevzubahis değil. Elbette, olamaz da. Ama insan yorgun olunca...” Durup Hande’ye baktı. “Demans nedir biliyorsunuz değil mi?”

“Hafıza kaybı,” dedi Hande usulca.

“Evet,” dedi kadın başını sallayarak. “Bazı yakın ahbablarımızın hafıza kaybına uğradığını söyledi Mate. Fakat çok şükür ki ben her şeyi hatırlıyorum. Mesela akşam yemeği saatlerimizi. Fakat eşim rahatsız. O yemeğe inemiyor. Hep uyuyor. Öyle olunca da...” Durup gözlerini kırptırdı. “Öyle olunca da Mate benim yemeğimi buraya gönderiyor.” Sesi azalıp hafifledi. Sonra da sigara ağızlığını dişleri arasına kıştırıp dalgın dalgın kartlara baktı.

“Rahat etmeniz için yapıyordur bunu,” dedi Hande. Yavaş yavaş perdeye doğru yürüyordu.

“Evet, herhalde öyle!” dedi kadın başını sallayarak. Başındaki lacivert şifon, loş ışıktaki pırıldadı. Birden canlandı. Başını çevirdi: “Küçükhanım, yanıma gelin, ne yapıyorsunuz orada?”

“Sadece perdelerle bakıyordum,” dedi Hande çabucak.

“Perdeleri açmayız biz. Kartları mum ışığında dizmek en uygunudur zaten.”

“Şey... acaba bu odanın başka bir çıkışı var mı?” dedi bu kez Hande. Sıradan bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu.

“Hayır, canım yok,” dedi kadın. Dalgındı yine. Elinde-

ki çakmağı ince parmakları arasında evirip çeviriyordu. “Bu çakmak da gümüştür. Hepsi o ustanın elinden çıkma. Adı... Ah, adını söylemiştim değil mi? İşte o!” Memnuniyetle başını salladı. “Gümüş savatlı nefis şeyler yapar. Savat nedir bilir misiniz?” dedi tekrar.

“Evet, gerçekten çok güzel,” dedi Hande anlamsızca. Usulca perdeyi çekti. Bomboş pürüzlü bir duvar gözler önüne serildi.

“Niçin yanıma gelmiyorsunuz ama? Neredesiniz kuzum? Ah, yine mi perdelerin yanında? O perdeyi açmayın demiştim. Bakın, yoksa duvar görünüyor.”

“Duvarın önüne neden bir perde koydunuz?”

“Duvarın önüne bir perde koymadık, hayır,” dedi kadın başını sallayarak. “Perdelerin arkasına bir duvar ördüler.”

“Ama neden?”

“Aşağıya atlamamam için tabii ki. Pencerelelerin hepsini ördüler. Anlıyor musunuz?”

“Bakın, buradan çıkmam lazım. Malikâneden yani. Beni anlıyor musunuz?”

“Ama hayatım, bu mümkün değil,” dedi kadın. “O yüzden masaya gelip oturun. Gidecek başka yer yok.”

Hande dehşetle kadına baktı ama kadın neşeyle devam etti: “Evet, şimdi size fal bakacağım. Tarot falı.” Durakladı. “Yoksa bunlar iskambil kartları mıydı? İşte ilk kart,” dedi kadın. “Bir asker. Hmm, bu kavga demekti yanlış hatırlamıyorsam, öyle değil mi? Yoksa zafer miydi?” Hande’ye bakıp gülümsedi. “Bakın, ne güzel vakit geçiriyoruz birlikte.”

Midesinin bulandığını hissediyordu Hande. Çıkmalıydı buradan.

“İkinci kart! Aman Tanrım! Bir kadeh,” dedi kadın. “Altın kadeh bolluk demektir. Güzel günler geri gelecek. Ne hoş!”

Kararını verdi ve dönüp oda kapısına hamle etti. Eğer koridor boşsa şansını deneyebilirdi.

“Ve üçüncü kart! Bir kule. Ah! Tıpkı Lande’nin kuleleri gibi.”

Hande’nin eli kapı tokmağında durdu. Nefesini tutup bekledi ve kadın devam etti:

“Elbette bizim kulelerimize benzemiyor. Bu bir gözetleme kulesi ve haber anlamına geliyor. Evet, tez haber!”

Kız yavaşça geri döndü. Gelip kadının karşısında durdu: “Lande’nin kuleleri mi?”

Kadın evet anlamında başını salladı. Fakat gözleri hâlâ kartlardaydı. İnce parmaklarıyla kartları tek tek açıyordu. Yavaşça.

“Lande’de hiç kule yok ama,” dedi Hande.

“Aa, tabii ki var,” dedi kadın. “Yoksa nasıl ibadet ederiz, öyle değil mi? Ama artık gece sokağa çıkılmıyor diyor Mate. Gece sokağa çıkmadan kuleleri nasıl göreceksiniz ki?” dedi kadın. Sonra Hande’ye şüpheyile baktı. “Biliyorsunuz, kuleler gece yükselir, kaderimiz yansımadan önce dua edebilelim diye.”

“Bunu hiç hatırlamıyorum,” dedi kız. Sonra hemen ekledi: “Salgın yüzünden olmalı. Ama belki siz bana anlatabilirsiniz.” Kadına yakın bir koltuğa ilişerek uysalca bekledi.

Kadın anlayışla başını salladı:

“Kulelerin anlatılacak nesi var bilmem ki! Kule işte! Gece yarısı olunca çıkar dua edersiniz. Tabii duacılar da-ima orada olur. Tanrı’nın bizi duymasını sağlamak için.”

Eliyle havada şöyle bir işaret yaptı, parmakları arasındaki sigaradan ince zarif bir duman savruldu.

“Duacılar mı?”

“Yapmayın ama hayatım, onları da mı hatırlamıyorsunuz?” Kadın üzüntüyle Hande’ye baktı. “Peki, nasıl ibadet ediyorsunuz?”

“Siz nasıl ibadet ediyorsunuz?” dedi Hande.

“Ben... ben...” Kadın bocalayarak etrafına bakındı. “Buradan çıkmıyorum pek.” Gözlerini kocaman açtı. “Ama çıkabilseydim doğruca kulelerden birine giderdim.” Sonra başını salladı. “İnançları unutmak en kötüsü. Sizin için pek üzüldüm. Tanrı’yı hatırlıyor musunuz peki?”

Kız afallayarak kadına baktı.

“E-evet,” dedi kekeleyerek. “Tabii! Hatırlıyorum.”

“O halde ona dua edin. Bir kuleye çıkamasanız bile ona dua edin!”

Göz göze geldiler.

“Edeceğim!” diye fısıldadı Hande. “Ama yine de... bir kuleye çıkmak istersem?”

“Bunu...” dedi kadın. Bulutlanmıştı yine bakışları. “Bunu tam olarak bilemeyeceğim... Bunu ancak Veteran bilebilir.” Başını omzunun üzerinden geriye doğru çevirdi: “Veteran! Neredesin Veteran?”

Köşeden karanlığın içinden bir şey kımıldadı. Hande nefesini tuttu. İnsan olmayan herhangi bir şeyle karşılaşmak ve belki oracıkta ölmek için bekledi.

Veteran

Pasyans açan kadının seslendiği Veteran'ın iki büküm bir ihtiyar olduğu anlaşıldı. Adım atmaktan çok sürüklenir gibiydi adam. Gözleri seçilemeyecek kadar kırıksıklıklarının içine gömülmüştü.

“Buyursunlar hanımefendi?” dedi cılız, pürüz pürüz bir sesle. Eli ayağı zangır zangır titriyordu.

“Veteran, bu küçükhanıma kuleleri anlatıyordum ama bazı şeyleri hatırlayamıyorum. Duacılara ne olmuştu Veteran, sen hatırlıyor musun?”

“Duyduğuma göre çoğu hastalanmış hanımefendi ve çoğu da kurtulamamış ve ölmüş.”

“Ne?” dedi kadın küçük bir çığlık atarak. “Ne zaman?”

“Bu son salgında. Size bahsetmiştim hanımefendi.”

“Hayır, hayır! Seninle böyle bir şey konuşmadık. Hiç hatırlamıyorum.”

Yaşlı adam sesini çıkarmadı. Hande'yle göz göze geldiler. Adam yavaş adımlarla köşesine yöneldi. “Ama ziyanı yok hanımefendi,” dedi durup omzunun üzerinden. “Tanrı yine de bizi duyuyor.”

Hande soluk alamıyordu şimdi. Kuleler gerçektir.

“Bir sigara yaksanız iyi gelir aslında,” dedi kadın. Kızın yüzüne endişeyle bakıyordu. Gümüş tabakasına uzanıp açtı. “Kendinizi toparlarsınız.”

Gözleri şüpheyle kadınla yaşlı adam arasında gidip geldi. Sigara ile mi zehirleyeceklerdi kendisini? Uyutulacak mıydı? Kulelerden söz açılınca kendini ele vermişti belki de. Bu ihtiyar bir yemdi, söyledikleri yem, sigaralar yem, kadın da öyle! Bütün bu sohbet!

Mate neredeydi? Neden hâlâ içeri girip onu yakalamamıştı? Burada durmuş konuşmasına izin mi veriyorlardı? Ne kadarını bildiğini anlamak için!

Paranoyan had safhada güzelim, dedi ses.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çabaladı.

“Affedersiniz!” diye seslendi Veteran’ın arkasından. “Nasıl dua edileceğini hatırlıyor musunuz? Salgın hafızanızı etkilemedi mi?”

“Bu vücut küçükhanım, artık hastalıkların bile içine yerleşemeyeceği kadar ölüme yakın. Fazlasıyla yaşlandım. O yüzden bazı şeyler bozulmadan kaldı aklımda. Öylece bütün tozlarıyla.”

“Kuleler hakkında bildiklerinizi...” dedi usulca Hande, “...dinlemek istiyorum.”

Onu ürkütmekten korkuyordu sanki. İhtiyar adam hülyalı bir tavırla başını salladı. İçine göçmüş ağzında, erimiş dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi, sonra silinerek kayboldu.

“Biz eskiden küçükhanım, gece yarısından sonra dileklerimizi söylemek için kulelere gider, merdivenleri döne döne çıkar, pencerelerden rüzgâra seslenirdik. Tanrı

da rüzgârın içinden sesimizi alırdı.” İhtiyar adam buruş buruş ellerini kaldırdı. Hayali bir kubbeyi okşar gibi havada yarım bir daire çizdi. Huşuyla gülümsedi. “Ve sesimizi kadere dönüştürürdü.”

“Kadere mi?”

Hevesle başını salladı adam. Eskisi kadar titremiyordu sanki.

“Evet, sabah olduğunda onu üzerimize giyer ve olduğu gibi yaşırdık. Yine öyle oluyor ama eskiden dualarımız da onun içine karışır, ertesi güne şekil verirdi.”

Ya inanç, herkesin bilinçaltında bozulmadan duruyordu. Ya da hastalık denen palavra sırasında insanların beynine bu kader masalı yüklenmişti.

İhtiyar adam Hande’ye doğru birkaç adım attı. Daha yakındı şimdi, hem fiziken hem ruhen:

“Dualarımız kelimesi kelimesine gerçekleşmezdi tabii. Tanrı, onların içinden bize zarar verecekleri ayırıp çıkarırdı. Biz de dua ederken söyleyeceklerimizi seçerdik zaten. Duyulduğunu bilince insan kelimelerine dikkat eder... ve gerçekleşeceğini bilince de ne dilediğine!”

Susup düşündüler bir an. Hande yaşlı adamın sözlerinin sarsıntısını bir süre içinde duyarak geçmesini bekledi. Tuzak kurarken tuzığa basmak böyle olmalıydı. Gözlerine hücum eden yaşları tuttu, yutkundu. Kendisinin tek duası Nadven içindi. Onu bulmak ve yaşadığını görmek için. Duyulduğuna inandı ve sonra kalbindeki küçük dua odasını kapayıp sımsıkı kilitledi. Korkuyordu içine bakmaya. Zor günlerde Tanrı’ya ulaşmamış olanlar vardı orada. Belki de onları Tanrı’ya göndermeyi kendisi bilememişti.

Derin bir nefes aldı. Takılıp kalmıştı burada. *Tuzak*, dedi yine içinden. Bu fikre de takılıp kalmıştı.

“Şimdi kulelere girilmiyor mu peki?” dedi kendini toparlayarak. “Yani gece dışarı çıkmayı göze alan biri, gidip bir kulede dua edemez mi? Kule kapıları kilitlenmiş midir? Duacılar da yok madem artık.”

“Kule kapılarını kimse kilitleyemez küçükhanım. Onlar Tanrı’nın kapılarıdır.” Adam hafifçe, tevazuuyla gülümsedi. “Tanrı’nın kapısını kim kapatıp kilitleyebilir ki?”

İnanç yaşlı adamın çizgilerindeki gölgeleri aldı, gözlerini bir an için ışıkla doldurdu.

“Veteran!” dedi kadın masanın başından. “Çiçek demetti neyi simgeliyordu?”

“Ben tarot falı bilmem hanımefendi?”

“Tarot mu?” dedi kadın elindeki kartlara bakarak. “İskambil kâğıdı değil mi bunlar?”

“Pasyans mı açıyorsunuz hanımefendi? Ama ben pasyans da bilmem.”

Kadın ona boş gözlerle baktı:

“Pasyans da ne?”

Yaşlı adam üzgün üzgün içini çekti.

“Küçükhanım,” dedi ümitsizce. “Eğer kulelere çıkmayı başarırsanız, yalvarırım hanımefendi için de dua edin. Aslında bütün Lande için.”

O anda Hande’nin içinde bir şey koptu. Tuhaf bir histi bu. Bu adama inandığında kendini aldatılmış hissediyordu. İnanmadığında ise asıl kendisi onu aldatmış!

“Edeceğim,” dedi usulca. Samimiydi. “Şimdi söyleyin, kuleleri nerede bulabilirim?”

“Küçükhanım, eski bir arkadaşım vardı. O bana ku-

lelerin hiç aksamadan hâlâ yükseldiğini söylemişti. Yani bu yasaklardan sonra bile. Fakat arkadaşımı görmeyeli de bir sene kadar oluyor.”

“Arkadaşınızı bulmam lazım. Nerede kaldığını bana söyleyebilir misiniz?”

“Şehirde, küçük bir odacıkta. Sonra onu geçen sene bir çörek fırınında gördüm. O zaman kulelerden bahsetti bana. Tabii çok konuşamadık. Pek konuşmuyoruz artık. Yasak. ”

“Bana onun evini tarif edin.”

“Evi Dokuz Çıkmazlar Labirenti’nde. En küçük meydana sırtını dönmüş binalardan birinde. Çok dar ve eğri bir apartmanın bodrumunda yaşıyordu. Belki de artık yaşamıyordur.”

Veteran’ın gözünden bir damla yaş, kırıışıkların arasında zikzaklar çizdi. Adam karanlık köşesine doğru gözden kayboldu. Hande, masasının başında kartlara dalmış olan kadına baktı:

“Hoşça kalın!”

“Gidiyor musunuz? Durun, bunları alın.” Kadın önündeki masanın çekmecesini açıp karıştırdı. “İşte burada.”

Elinde bir deste iskambil kartı tutuyordu. Hiç açılmamış. Gıcır gıcır.

“Bir hatıra,” dedi Hande’ye uzatarak. “Geceler uzun. Sıkıntıya pasyanstan daha iyi gelen bir şey yoktur.”

Hande oyun kartının küçük kutusunu heybesine atarak kadına baktı ve usulca “İyi günler hanımefendi,” diye mırıldandı.

“Size de canım,” dedi kadın. Elindeki kartı ekleyeceği uygun bir başka kart arıyordu. Bakışları dalgın, yüzü, si-

garasından süzülen dumanın ardındaydı. Hande'ye, oda ve görüntü giderek bulanıklaşıyor ve kendinden uzaklaşıyormuş gibi geldi.

Kapıyı araladı. Koridorun boş olduğuna kanaat getirince yavaşça dışarı süzüldü. Belki de öyle bir oda hiç olmamıştı.

Tuhaf bir veda

Koridorda ilk gözüne ilışen, dipteki dar aralıktan aşıağı doğru inen arka merdivenler oldu. Kız giderek öğrendiğı bir ustalıkla bu aralığa seğırtti. Bir gölgeden farkı yoktu. Sinsi bir gölge. Belki bu ürkütücü şehirde kaldıkça kendisi de ürkütücü bir şeye dönüşüyordu.

Botlarının ucuna basarak taş basamakları birer birer indi. Kendini daracık bir koridorda buldu. Diğer uçta mutfak görünüyordu. Hizmetlilerin kullandığı bir arka kapı bulmalı ve sokağa çıkmalıydı. Başını uzattı. Fırlayıp kendini eski bir dolabın gölgesine attı. Aynı anda bir el ağzına kapandı.

Bu eli hatırlıyordu!

“Şşş,” dedi Mate’nin sesi. Parmaklarını Hande’nin ağzından çekti. “Sizi dışarı çıkaracağım.”

“Az önce kapıya gelen adama vermek için mi?”

Mate kaşlarını çatı:

“Mizar mı?” Soğuk bir tebessümle Hande’ye baktı. “Mizar’a hiçbir şey verecek değilim hanımefendi, özellikle sizi!”

Mate elini arkaya uzattı, hafif bir klik sesi duyuldu, belli belirsiz bir gıcırtyla daracık bir kapı açıldı. Hande'yi kendisiyle birlikte dışarı çekti. Kapı kapandı. Kendilerini küçük bir avluda buldular. Yükselen taş duvarlar arasında tahta kasalar, bahçe aletleri, varil ve su kovaları ile dolu derbeder bir avluda.

Mate'nin üzerinde o siyah smokin yoktu şimdi. Gri yünlü kumaştan bir pantolon ceket giymişti. Bulut mavisi kalıp gibi gömleği ve gri bir papyonu vardı. Elini hayli kabarık duran göğsüne soktu ve ceketinin içinden lacivert tüller ve çiçeklerden ibaret bir karmaşa çıkardı.

"Bunu takmanız gerekiyor."

"Ne? Hayır. Bir dakika!" Kız ondan kurtulmak için çırpındı. Fakat adamın uzun parmakları kızı kısı kıvrak yakalayivermişti yine. Elindeki tül ve çiçek yığınının kızın başına geçirdi ve ötede duvara çivilenmiş kırık bir aynayı işaret etti:

"Gidip düzeltin ve yüzünüzü de iyice örtün."

Hande duvardaki eski aynaya baktığında, başına geçirilmiş küçük kadife bir kepe gördü. Bu kepe lacivert menekşeler, leylaklar tutturulmuş, lacivert ipek bir tül, büküm büküm bunun etrafında iyice kabartılmıştı. Kız, tülün ön kısmını alıp bir duvak gibi çenesine dek indirdi. Dönüp Mate'ye baktı:

"Bu şapka kimin?"

"Annemin," dedi Mate. Sonra alayla ekledi: "Sanırım az önceye kadar onun yanındaydınız."

"O halde neden gelip beni bulmadınız?"

"Buldum," dedi genç adam ona tepeden bakarak.

"Neden dışarı çıkmama yardım ediyorsunuz?"

“Mizar’dan neden kaçıyorsunuz?”

“Ondan kaçmam gerektiğini az önce öğrendim. Onu tanımıyorum. Yüzünü de görmedim.”

“Ama o sizi tanıyor ve yüzünüzü de görmüş. Resminiz elinde ve kapı kapı sizi arıyor. Aslında size Novella demem gerekiyor sanırım.”

“Hayır!” dedi kız. “Mizar denen adam her kimse yanı-
lıyor. Adım Novella değil.”

Susup Mate’ye baktı. Adam da tek kaşını kaldırıp onu süzdü:

“Mizar’a ne yaptınız?”

“Hiçbir şey!”

“Peki, ne yapacaksınız?” Ne kadar da soğukkanlı ve kendinden emindi. Kız kaşlarını çatıp başını salladı:

“Hiçbir şey yapacak değilim! Sadece evime döneceğim ben.”

Mate tek kelime etmedi. Üzerindeki bu kalıp gibi kusursuz kıyafetlerle, eski tip bir çizgi romandan fırlamış gibiydi. Kızın içinde şüphe ve şükran duyguları birbirine karışarak yükseliyordu adama baktıkça.

“Ben, gerçekten teşekkür ederim. Beni tanımadığınız halde yardım edip evinize getirdiğiniz ve... Neyse! Her şey için işte!”

Belki de asıl çekinmesi gereken, adamın bu kusursuz nezaketi, bu büyümlü yumuşaklığı ve Hande’ye yaptığı iyiliklerdi.

“Bakın, dün gece Dip Lande’deydim. Tünellerde bas-
kın olunca bir binanın içinden geçip çatıya çıktım ve o asansörü bozuk olan binaya girdim. Hepsi bu.”

Mate başını salladı:

“Çatıdan geldiğinizi tahmin etmek zor değil. Güvenlikçiler de muhtemelen öyle girdiler zaten. Leptir artık bazı şeyleri düşünemiyor,” dedi başını sallayarak. “Daha doğrusu artık olaylar onun düşünebileceğinin ötesine geçti.”

“Leptir’i tanımıyorum. Ama karantinaya alınmış bir şehirde neden balo verdiğini anlamak zor,” dedi kız. “Bütün o insanların kalkıp baloya gelmeleri de.”

“Bu,” dedi Mate, “eskiden bizim hayatımızdı. Yani malikâne sahiplerinin.” Hafif bir sesle ekledi: “Belki de tekrar dans etmek hatırlamanın bir yoludur!”

“Hatırlamak için yakalanmayı göze alıyorsanız yapacağınız şey dans etmek olmamalı. Sırf hatırlamak için bir balo düzenlemek ve ölümüne o baloya katılmak?..” İnanmazlıkla başını salladı.

“Ölümüne!” dedi Mate fısıltıyla. Sonra buz gibi bir gülümseme gelip durgun yüzüne yerleşti. “Hem de yaşanacak bir hayat kalmamışken, değil mi? Ya da bunu uman bir halk!”

“Fakat... Bu geçici bir dönem,” dedi Hande toparlanarak. Salgından haberdar, bu şehirde yaşayan, mümkünse sıradan biri gibi konuşmalıydı. “Her şey bir gün düzelecek. Salgın tamamen bitip...”

Mate, birden ona doğru eğildi. Burun buruna durdular. Bıçak gibiydi genç adamın sesi:

“Salgın falan yok!”

Hande taş kesildi. Bekliyordu şimdi.

“Hiç olmadı,” dedi genç adam. Grimsi saman rengi tutam yüzüne düştü, Hande’nin gözüyle kendi gözü arasında tel tel bir perde yarattı. Yine de gördüler birbirlerini. “Bunların hepsi bir plan.”

Kız, genç adama dehşetle bakıyordu artık.

“Deli olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Hayır,” diye fısıldadı Hande.

“Bir hain olduğumu mu?”

“Ki-kime karşı? Belediye yönetimine mi?”

“Belediye mi?” dedi Mate. Hande’nin sadece bir santim uzağındaydı yüzü. O çelik grisi gözü kızınkine saphıydı. Nefesi buzluysa, hatta konuşurken kelimeler havada donuyordu sanki. “Belediye sadece fırsatı değerlendirdi.”

“Ne fırsatı?”

“Neyse! Bunları konuşmak anlamsız. Gitmelisiniz.”

“Ama bildiklerinizi bana anlatmalısınız,” dedi Hande. “Gerekirse herkese. İnsanlar dans etmek yerine konuşmalılar.” Gözlerinde alevler kımıldayarak bekledi.

Fazla açık vermeden Mate’ye daha başka ne söyleyebilirdi? Belki bu konuşma da bir oyundu. İçinde kuvvetli ve aptal bir inanç, bir şeyler yapma arzusu yanıyordu?

Mate ise, kızdaki bu yangına sadece donuk, buzlu bakışlarıyla karşılık verdi. Hiç kıpırdamamıştı yerinden. Fakat sonra dudakları usulca kımıldadı:

“Bir gün, bir akşam saatinde, bilinmeyen bir hastalığın görüldüğü haberi yayıldı. Biz bir yemekteydik. Eve döndük. Belediye başkanı halka bunun bir salgın olduğunu açıkladı ve görevliler kapı kapı dolaşmaya başladılar. İnsanlara yataklarına yatıp sakinleşmeleri ve dinlenmeleri söylendi. Hareket ettikçe vücuda yayılan bir virüsten söz ediliyordu. Panik hızla yayıldı. Söyleneni yaptılar. Yaptık. Çoğunun son gördüğü şey... yatak odalarının tavanı oldu.” Mate içini çekti. “Evlerine gitmeyenler ya da bir yere sığınamayanlar ise...” Başını salladı. “Oldukları

yerde patır patır düşüp kaldılar. Bu, daha da büyük bir korku yarattı. Korku insana her şeyi mantıklı gösterir. Böylece inanmayanlar da inandı ve herkes evlerine girdi, sonra da bir daha çıkmadılar. Gözlerini yumdular ve açamadılar. Ta ki... üzerlerindeki o etki geçip, boşluğa uyanıncaya dek!”

“Ne etkisi?”

“Onlara hastalanmaları için ne verildiyse onun etkisi.” Başını yavaşça daha da eğdi. “Ne verildiğini bilmiyorum. Nasıl verildiğini de. İnsanların kendilerini uyutan ve hafızalarını silen şeyi nasıl aldıklarını bilmiyorum. Bir ilaç! Belki özellikle üretilmiş bir parazit! Bilmiyorum.”

“Siz salgının başlangıcına şahit oldunuz yani, öyle mi?”

“Herkes oldu,” dedi Mate. “Sadece onlar unuttular.”

“Ama siz hatırlıyorsunuz! Nasıl hatırlamaya başladınız? Yavaş yavaş mı? Uyandığınız anda mı?”

Mate’nin gri gözlerinde tuhaf bir ışık yanıp söndü. Sesinde yine buzlar çatırdadı:

“Ben hiç uyumadım!”

“Ama... Nasıl?”

“Bilmiyorum. Benim gibi başka örnek varsa da karşılaşmadım. A, tabii Veteran gibi hatırlayanlar var. Ama onlar o kadar yaşlı ki hafızaları zaten çürük bir bina gibi. İçeri adım attığınız anda üzerinize yıkılıyor ve siz bu yıkıntıların içinde gerçekte hayali birbirinden ayıramıyorsunuz.”

“Belediyenin sağlık ekipleri, insanları Doktor Agas’a neden gönderiyor o halde?”

“Agas, reçetelere akli daha da bulandıran ilaçlar yazsın diye.” Mate acı, hırçın bir gülüşle kıza baktı. “Belediye

daha başka ne yapabilir bilmiyorum. Belki buna rağmen hatırlama belirtisi gösterenleri öldürebilir bundan sonra. İnanın pek çok kişi için kurtuluş olur.”

Hande, onun sadece birkaç saat önce dans ettiği adam olduğuna inanamıyordu. Bu muntazam giysilerinin içinde yine soğuk ve mağrurdu. Ama hazin sözleri, ateş gibi yakıyordu kızın kalbini.

“Peki ya belediye meydanında toplanan insanlar? Onlar bir araya gelince...”

“Meydanda toplananlar tek kelime etmez. Birbirlerine bile bakmazlar.”

“Bu imkânsız! Böyle bir şeyi kontrol etmek mümkün değil.”

“Ah, hem de öyle bir mümkün ki!” dedi Mate. Çelik gözleri acımasız bir hırsla parladı.

“Peki ya sonra?” dedi Hande. “İnsanlar fark etmeye başladıklarında ne olacak?”

“Etmeyecekler,” dedi Mate. “Belediye bunu ayarlayacak.”

“O resim? Gerçekten benim resmim miydi?”

“Evet.” Durup Hande’nin yanaklarından dökülen mavi buklelere baktı. “Resimde saçlarınız farklıydı.”

Kız hızla elini peruğuna götürdü. Ama başka bir şey sordu:

“Bahsettiği diğer isim kimdi?”

“İmpia mı? Karısı.”

“Dostlarının kızı olduğum hikâyesi yalan.”

“Biliyorum,” dedi Mate sakince.

“O yüzden mi beni ona teslim etmediniz?”

Mate, Hande’nin gözlerine uzun uzun baktı. Karar vermeye çalışıyormuş gibiydi.

“Kimden kaçıyorsunuz?” dedi sonunda sadece.

Her şeyi biliyormuş gibi konuşuyordu. Her şeyden haberi vardı belki de! Nadven’den, *Yansıma* adlı kitaptan, Hande’nin kitabın yeni editörü olduğundan!

Kız, o saman rengi saçları bir gözünü örten ve diğer gözü insanı etkilemeye yeten bu adamı ilk kez görüyormuş gibi süzdü. Eski editör Tarık Berca’yı öldüren ya da öldürten o bile olabilirdi. Gelip onun eline düşmüştü Hande de. Yaşadıklarını ve amaçlarını biliyordu kızın. Bundan sonra ne yapmaya çalışacağını da!

Öyleyse neden duruyordu burada onun karşısında? Yine sorular sormaktan kendini alamıyordu işte:

“Binanın çatısında yatan adam... ona ne oldu?”

“Zamanı gelince o da uyanacak. Ya da ölecek,” dedi Mate.

“Ya o mavi odadaki peruklar?”

“Orası ünlü bir mağazaydı. Sahibi uyuyor.”

“Ama odanın koridora açılan kapısı aralık bırakılmıştı.”

“Asansörü ayarlamak için çıktığında Leptir unutmuştur.”

“Az önce annenizin odasıındaydım. Neden beni yakalamadınız?”

“Mizar’a bir şey belli etmek istemiyordum.”

“Ya arka merdivenler? Oradan ineceğimi nereden?..”

“Başka seçeneğiniz yoktu.”

“Hepsinin cevabı ezberinizde,” dedi sertçe Hande. Sesi hırçındı. Gözleri alevli.

“Bu soruların cevapları bunlar!” dedi Mate.

“Ya Mizar? Belediyenin kumpasına ortak mı?”

“Hiç sanmam. Mizar, Nobre soyundandır. Sadece biraz

içten pazarlıklı ve hırslıdır. Hepsi o! Sanırım artık gitmelisiniz. Gün ilerliyor.”

Birden Hande’yi de tutup sürükleyerek karşıdaki kapıya götürdü.

“Ne oluyor?”

Kapıyı aralayıp baktı. Kızı hızla dışarı itti. Hande’nin son gördüğü uzun boylu adamın o donuk yüzü, çizgi gibi dudakları ve tek kaşının havaya kalkışı oldu:

“Yüzünüzü kapalı tutun,” dedi buz gibi sesi. “Bir peruk, o nefes kesici saçlarınızı örtebilir ama yüzünüz unutulacak gibi değil.”

Kıza gözlerini son kez sapladı. Sonra hızla çekti. Tuhaf bir vedalaşmaydı bu. Can yakan ve neden yaktığı hemen anlaşılamayan.

Kapıyı kapattı. Her şey aniden sona erdi.

En küçük meydan!

Hande var gücüyle yürüyordu. Göze alabilse koşardı. Tenha bir yokuştan aşağı iniyor ve takip edildiğine inanıyordu. Bütün bu duyduklarını anlatmalıydı Nadven'e. Onun gizlice buluştuğu arkadaşlarına da! Penale adlı esmer, güzel kadına, alaycı gülüslü beyaz saçlı Mentor'a ve ecel kapıdayken bile sükûnetle sigarasını içen İta Sinistra'ya.

Doğruca onları görmeye gidiyordu şimdi. İta Sinistra'nın Kanatlı Meydan'daki sahaf dükkânına, o eski kitaplar ve antikayla dolu Sava'ya! Penale'nin işlettiği lokantanın yerini bilmediğine ve Mentor'un porselen tabak boyayıp sattığı dükkânına hiç gitmediğine göre, Sava'dan başka seçeneği yoktu zaten. İta hepsine haber verip toplanmalarını sağlardı. Belki de daha Nadven'in kaybolduğunu bile fark etmemişlerdi.

O adamı da bulmalıydı. Veteran'ın yaşlı arkadaşını. Kuleleri gören ve orada neler döndüğünü bilen yaşlı arkadaş... Neydi adı? Adını söylememişti Veteran. Diğer söyledikleri ne kadar gerçekti peki? Tuzak olmasa bile o kadar yaşlı bir zihinden çıkan bilgilerin hangisine güve-

nebilirdi? Mate'nin dediği gibi adamın hatıraları bir yıkıntıdan ibaretti.

Genç kız, Lande'nin serin ve mayhoş kokulu rüzgârını içine çektikçe kendine geldiğini hissediyordu. O kadar uzun süre kapalı kalmış, o kadar uzun süre gecenin içinde gündüzü beklemişti ki! Gündüz her zamanki gibiydi Lande'de. Gri, solgun ve bir inci tanesi kadar buğulu.

Yokuş boyunca sıralanmış bahçe duvarları ve duvarların arkasındaki esrarlı güzel malikâneler sona erince yavaş yavaş kızın bildiği Lande ortaya çıktı. Caddeler her zamankinden daha sessizdi. İnsanlar biraz tedirgindi sanki. Hızla yürüyordu hâlâ. Karşıdan gelen güvenlikçiler grubunu gördüğü anda kendini dar bir sokağa atıyor, sonra arka sokaklardan dolanıp yine ana caddeye çıkıyordu. Denetlemeler sürüyor olmalıydı. Ortalık hâlâ görevlilerle doluydu.

Kısa sürede Eğri Cadde'yi buldu ve oradan da Kanatlı Meydan'a çıktı. İşte! Sava, tam karşısındaydı. Kuş mu melek mi belli olmayan o kocaman kanatlardan ibaret heykelin tam arkasında duruyordu bütün tanıdıklığıyla. İslî camlı ahşap kapısı kapalı, tozlu geniş vitriniyse kitaplar ve envai çeşit yazı takımıyla dolu.

Kalbi yerinden çıkacak gibi nefes nefese yürüdü. Meydanı geçti. Sahaf'ın kapısını itip içeri girdi. Önce her zamanki gibi yerlere yığılmış kitapları gördü. Sonra onlarca pirinç lambanın asılı olduğu ahşap tavana yükselen kitap raflarını.

Ve geride, en karanlık, en kuytu köşede, biri başını kaldırıp ona baktı, her zamanki gibi. Sarı upuzun saçları omuzlarına dökülen, sarı upuzun sakalı göğsüne inen bir

adam. İta Sinistra! Sol elinde tüten sigarasını yüzünden uzaklaştırdı.

Hande onunla tülün ardında olduğu halde göz göze geldi. Hevesle dudakları aralandı. Fakat iki adam, İta'nın yanındaki gölgelerden sıyrılarak üniformaları ve donuk yüzlerindeki çivi gibi bakışlarıyla ortaya çıktılar. Hande, güvenlikçileri ilk kez yakından görüyordu.

İta Sinistra'nın Hande'ye bakan yüzünde hiçbir kıpırtı ya da değişiklik olmadı.

"Kapalıyız," dedi sakın sesiyle. Öylesine ruhsuz. Yabancı bile olamayacak kadar ruhsuz!

"Kontrol yapılıyor," dedi güvenlikçilerden biri. "Başka zaman gelin."

"Ben..." Hande durakladı. Şaşkınlığını atmak zorundaydı. Diğerlerini bulmak zorunda! Penale'yi! Mentor'u! Birden saçlarının artık mavi olduğunu hatırladı. İta'nın kendisini tanımadığına emindi. Riski göze aldı ve yüzündeki tülü geriye savurdu. İta'yla tekrar göz göze geldiler.

"Acaba yakınlarda bildiğiniz bir lokanta var mı?" dedi doğruca İta Sinistra'ya.

Güvenlikçiler tehlikeli biçimde sessiz kaldılar.

"Hayır," dedi İta Sinistra aynı ruhsuz sesiyle. "Yok, bayan."

Başını tekrar masasına eğdi. Sigarasından bir nefes daha çekti ve kalın bir defterde bir satırı işaret etti. Güvenlikçiler eğilip satıra baktılar.

Hande geri geri birkaç adım attı. Kapıyı açtı ve Sava'dan çıktı.

Şimdi ne yapacaktı?

* * *

Sabah yavaş geçti. Kız, anlamsızca şehri arşınlayıp durdukça ne kadar çaresiz olduğunu da fark ediyordu. Hava serindi. Üşümüş ve acıkmaya başlamıştı. Parası yoktu. Çalacağı bir kapı da!

Ve zaten Lande'de kapı çalmak yasaktı.

Sokakta tanıdığı biriyle konuşabilirdi sadece. Penale'nin lokantasına dair bir iz aradı. Nadven, yeni uyandığında şehri keşfederken böyle dolaşa dolaşa bulmuştu Penale'nin lokantasını. Şimdi de kendisi bulabilirdi.

Deliliğinle ilgili geçmiş de göz önüne alınırsa hayatım, dedi kafasının içindeki ses, okuduğun kitabın içinde böyle başıboş dolaşman gayet normal. Aslında neredesin kim bilir?

Böyle anlarda ondan nefret ediyordu. Tam her şeyi kabullenmişken ortaya çıkıp onu şüpheye düşürmesinden!

Şüphe senin hayatının anlamı şekerim, dedi ses. Çünkü bunlar psikoz falan değil, şizoit paranoya! Lande'ye gidip geldiğinden doktoruna neden hiç bahsetmiyorsun mesela? Çünkü her deli gibi sen de çok kurnazsın.

Çılgın bir kahkaha beyninin içinde patladı.

Kız iki elini kulaklarına kapayarak gözlerini yumdu. Dayanamayacaktı.

"Yeter, yeter, yeter, yeter!" Fısıldıyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu bir yandan da. "Yeter, yeter, yeter, yeter! Lütfen yeter!"

Ses kesildi.

Hande gözlerini yavaşça açtı. İlk gördüğü mor yapraklı bir ağaç oldu. Lande'nin kutsal, güzel, büyüleyici ağacı. Sokaklar boyunca sıralanan ve o hafif esintide mor yapraklarını yollara serpen! Gidip dalların altındaki de-

mir banka oturdu. Beyaza boyanmış demir, oymalarıyla dantel gibi duruyordu. Yukarıdaki mor ve eflatun yapraklarsa birer kurdele. Bir resmin parçası gibiydi Hande burada.

Gün uzadı. Hava soğudu. Acıktı. Nadven'in evine gitmeyi düşündü. Fakat göze almadı. Belediyenin kapı önlerine bıraktığı, açılmamış erzak paketlerinden yiyecek çalmayı geçirdi aklından. Fakat bunu da yapmadı. Artık Penale'yi ya da Mentor'u da aramıyordu. Sadece bekliyordu. Gece olmasını. Veteran'ın arkadaşının evine gidecekti.

Akşama doğru yavaşça son oturduğu banktan kalktı. Dizleri titriyordu. Elleri buz gibiydi. En son ne zaman bir şeyler yemişti? Kendi evinde mi? Kendi evi neresiydi? Öyle uzaktı ki ev fikri. Lande'nin rüzgârında yürüdü ve Dokuz Çıkmazlar Labirenti denen mahalleye doğru yola çıktı. Gidip oradaki en küçük meydanı bulmak zorundaydı.

Akşam alacası gökyüzünü boyadığında, Veteran'ın bahsettiği meydanları tek tek bulmuştu. Hepsi de boştu. Ne bir heykel, ne bir havuz, ne bir ağaç. Hepsinin ortak özelliği yerdeki demir ızgaralardı. Bütün meydanı kaplayacak şekilde bir daire oluşturunurlardı. Hande, onlara yakından bakmış ama ne ızgara aralıklarının altından işitilen bir ses duymuş ne bir şey görmüştü.

En küçük meydanı buldu.

İlk fark ettiği, hiç meydana bakan pencere olmadığıydı. Binaların yüzü diğer tarafa dönüktü. İnsan kuleleri nasıl görebilirdi ki? Ya Veteran yalan söylemişti ya arkadaşı.

Ya da... dedi kafasındaki ses manidar bir tonlamayla.

Ya da ne? dedi kız içinden. *Ne demek şimdi bu?*

Ah, hayatım, bana mı dedin? Eğer bana dediysen, bu şu demek, üçüncü bir ihtimal var ki, o da yine hayal görüyorsun. Veteran diye birini uydurdun, dolanıp duruyorsun ve burası da kim bilir neresi?

Kafasında çılgın bir kahkaha patladı ve ardından acımasız bir cümle daha geldi:

Bütün bu işin sonunda İstanbul'dan, hatta evinden hiç ayrılmadığını görürsem ne gülerim ama!

Kız gözlerini yumup elleriyle başını tuttu.

“Hasta mısınız?” dedi tereddütlü bir ses.

Kafasında değildi. Kulaklarıyla duymuştu. Korkuyla gözlerini açtı. Genç bir çocuk vardı karşısında. On dört ya da on beş yaşlarında, uzun boylu, çelimsiz.

“Be-ben mi?” dedi kız şaşkınlıkla. “Şey, biraz... biraz başım ağrıyor da.”

Çocuk etrafına çabucak bir göz attı:

“Artık evinize gidin. Akşam oluyor.”

“Evet... tabii,” dedi Hande. “Gidiyordum zaten.” Çocuk çevresine ürkek bir bakış daha attı ve ilerideki dar sokağa doğru yöneldi.

“Bir dakika!” dedi Hande hızla toparlanarak. “Bir şey sormam gerek. Yaşlı bir adamı arıyorum. Çok yaşlı. Ama evini hatırlayamıyorum.”

Çocuğun mahzun gözleri heyecanla irileşti. Bir iki adımda Hande'nin yanına geri döndü. Eğildi ve fısıldadı:

“Ama evlere ziyaret yapmak yasak, biliyorsunuz.”

“Biliyorum,” dedi Hande çabucak. “Fakat o çok hastaydı. İyi olup olmadığını öğrenmem gerek.”

“Annem, hastalar için belediyenin sağlık ekiplerine haber verilmeli diyor.”

"Evet, evet," dedi kız. "Kurallar böyle." Sonra yüzünü buruşturdu. "Ama o ekiplerden biriyle konuşmak pek içimden gelmiyor."

Çocuk Hande'ye diktiği gözlerini kırptırdı. Kararsızlıkla durakladı. Sonra kafa salladı:

"Benim de. Ama yine de size yardım edemem. Eve dönmeliyim. Akşam yaklaştı." Gözlerini gökyüzüne dikti. "Geceler uzun."

Hande aniden elini heybesine attı.

"Uzun geceler için bunu ister misin?"

"Ne o?"

"İskambil kartları. Uzun geceler için. Ha, ne dersin? Bu adamı bulmam çok önemli."

Çocuk etrafa kaçamak bir bakış attı. Gözleri dönüp tekrar kartları buldu.

"Şu yaşlı adamı tarif edebilirsiniz..."

"Dediğim gibi çok ama çok yaşlı. Bir bodrum katında oturuyor."

"Bodrum katı mı? Haa, o ihtiyarı mı diyorsunuz?" dedi çocuğun yüzü aydınlanarak. "Biliyorum. Bir keresinde erzak kutusunu taşımasına yardım ettim. İşte şu bina. Girişi diğer tarafta." Durakladı. Hande'nin tüllerle örtülü yüzüne bakıp kararsızlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bence yan kapıyı kullanın. İhtiyar da öyle yapıyor. Şu tahta kasaların arkasındaki girintide."

Hande şüpheyile gözlerini kıstı:

"Beni güvenlikçilere ispiyonlarsan seni bulurum."

Ne klişe cümle ama, dedi kafasındaki ses.

"Asla!" dedi çocuk çabucak. Hande'nin fırlattığı kart kutusunu havada yakaladı. Yarım yamalak gülümsedi ve

koşarak uzaklaştı. Çocuk tam da yardıma ihtiyacı olduğu anda çıkmıştı karşısına.

Yoksa bir tuzağa mı basmıştı?

Tabii şekerim sor, yine aynı soruyu sor, dedi ses kafasında. Hep şu tuzak şüphesi. Gerçekten bıktım anlıyor musun?

Aldırmadı. Çocuğun gösterdiği girintide çürümeye yüz tutmuş tahta bir kapı vardı. Kapıyı itti. Kilitli değildi. İçeri girdi. Eli duvarda bir elektrik düğmesi aradı. Düğmeyi yakalayıp aşağı bastırdı. Sarı, kuvvetli bir ışık, bulunduğu yeri aydınlattı. Hande başını kaldırıp tavana, uzun bir elektrik kablosunun ucunda sallanan ampulle baktı.

Kocaman bir odadaydı. Odanın ortasında ise dev bir kazan duruyordu. Borulardan sular damlıyor, taş zemin ve yüksek tavanda her damlanın sesi yankılanıyordu. Onun dışında ortalık sessizdi.

Hande yavaşça kazanın etrafından dolandı. Arka duvarda başka bir kapı ortaya çıktı. Durup düşünmesi için bir sebep yoktu. Kapıyı açtı ve önünde uzanan dar, köhne geçide baktı. Akıllı davranmak zorundaydı. Önce geçidin ışığını bulup yaktı. Sonra geri dönüp kazan dairesinin ışığını söndürdü ve ara kapıyı arkasından kapatarak geçitte ilerlemeye başladı.

İhtiyar

Geçit bir kapıya çıkıyordu. İhtiyarın bodrumdaki daire-si olmalıydı burası. Başını kaldırıp az ilerideki viran görünüm-lü merdivenlere baktı. Yukarı çıkan basamaklar muhtemelen apartman girişine ulaşıyordu. Aşağıya inen karanlık basamaklar da Dip Lande'ye.

Kapıyı çaldı ve nefesini tutup bekledi. Ayak sesleri sürüne sürüne yaklaştı. Kapının kolu hareket etti. Köhne tahta gıcırdadı. Geçitteki ampul cızırdayarak titredi ve söndü. O anda kapı açıldı ve içeriden süzülen kıt ışık, geçide vurdu.

Kapıyı açanla karşı karşıya durdular.

Onun bir insan olduğunu söylemek artık neredeyse zordu. Hayır, yaşlılık bu hale getiremezdi birini. İki bük-lüm duran gövde, sürüklemek için bile fazlasıyla bozulmuş ayaklar. Uzun, eski bir hırkanın içinde, şekilsiz bir beden kımıldadı. Kuruyup kalmış yaralar ve derin kırışıklardan ibaret, yüze benzer bir açıklık Hande'ye doğru çevrildi. Bulanık, sulu, ferî sönmüş gözler kızı süzdü.

“Kimsin?” dedi gıcırtılı, kısık bir ses.

“Veteran’ın bir dostu,” dedi Hande. Bunu planlamıştı.

“Veteran öldü. Onun dostları da öyle.”

“Hayır, Veteran sağ. Malikânede yaşıyor, hanımının yanında,” dedi panikle Hande. “Bu sabah erken saatlerde onun yanındaydım.”

“Yalan! Bunlar yasak artık. Kimse kimseyi görmeye gidemez.”

“Ama işte ben sizi görmeye geldim!” dedi perişan bir sesle Hande.

İhtiyar onu tekrar süzdü.

“Ee?” diye homurdandı. “Benden ne istiyorsun?”

Söylemeli miydi? Yoksa yalanlar mı uydurmalı?

“Yoksa kontrol mü bu ha? Sen belediyeden misin?”

“Hayır, sadece dua etmek isteyen biriyim.”

“Et o zaman!” dedi ihtiyarın sesi çatlak çatlak. “Bana ne?”

“Bir kulede dua etmek istiyorum!” diye fısıldadı kız. “Ama kuleleri bana göstermelisiniz.”

Kısa bir sessizlik oldu. Şekilsiz beden yavaşça kımıldadı ve kendinden beklenmeyen bir hızla köhne kapıyı çarparak kızın yüzüne kapattı.

Bölüm 3

Harun Mahir, bilgisayarının beyaz ışıkla yıkanan ekranına bakıyordu. Tıklım tıklım dolu çalışma odasında bu ekrandaki beyaz sayfa alabildiğine boştu. Yazdığı kısma geri dönerek şöyle bir baktı.

İşte, Hande'ye gönderdiği o kuleye çıkma ve düşme hikâyesi birinci bölümü oluşturunuyordu. Ardından bu gece İstiklal Caddesi'nde yazdığı ve az önce bilgisayara geçirdiği kalabalık heyecanlı ama amaçsız ikinci bölüm geliyordu. Devam etmeliydi.

Paragraf başı yaptı.

Bölüm 3 diye yazdı.

Sonra?

Nadven'den bahsetmek zorundaydı artık.

Derin bir nefes aldı. Belki de hepsini silerdi. Kule hikâyesi de ortadan kalkardı böylece. Roman, Nadven'in Lande'deki her zamanki maceralarından biriyle başlardı. Ama eli ilk bölümü silmeye gitmiyordu bir türlü. Neden bu kadar gerçek geliyordu ona? Neden kendi gözüyle görmüş gibiydi?

Kafasına düşünceler doluyordu Nadven'i yazarken. Kendi hayal etmemiş de olanları bilen biri ona anlatmış gibi. Şimdi ise kafasında sorular vardı. Birileri ona ısrarla soruyormuş gibi. İlham perileri soru sorar mıydı? Aptalcaydı bu!

Adam göğsünden bir düğme çözüp pijamasının yakasını açtı, boynunu sıkıntıyla sıvazladı. Biri göğsünü ikiye ayırmış içine girmeye çalışıyor gibiydi. Ya da içindekiler dışarı çıkmaya! Ağrı dayanılmaz boyuttaydı. Kalp krizi geçiriyordu belki de. Kendini berbat hissediyordu. Boğuluyormuş gibi.

Derin derin nefes aldı. Boş sayfaya baktı.

Bölüm 3

Bir daha paragraf başı yaptı ve parmaklarını klavyenin üzerine bıraktı. Nadven'e uyan birkaç satır yazabilirdi. Evet, sonra yazdıkça konunun gidişatı belirginleşirdi.

Yazdı:

Nadven karanlıkta gözlerini açtı.

Tabii. Karanlık en uygunuydu. Madem onun nerede olduğunu bilmiyordu Harun Mahir, o halde karanlıktaydılar, Nadven de kendisi de!

Sessizdi etraf. Serindi de. Genç adam hızla doğruldu yerinden.

Nadven gibi bir delikanlının ilk yapacağı şey, yerinden hızla doğrulmak olurdu kesin. Ama bunu kolayca yaparsa da işin heyecanı kalmazdı. Kararlı bir biçimde ekledi:

Fakat tam olarak oturamadı, gövdesi bir noktadan sonra geriye savruldu ve kalktığı yere sırt üstü devrildi. Bağlıydı. Bileklerinden ve göğsünün biraz altından.

Sonra durdu ve...

Hayır, göğsü değil, ayakları. Sildi.

...ayaklarından, diye düzetti.

Nadven çırpındı. Ama onu yattığı yere sabitleyen bağlar açılmadı. Genç adamın içinde korku ve öfke kaynama-ya başlamıştı. Haykırdı:

“Kimse yok mu? KİMSE YOK MU? Çözün beni! ÇÖZÜN!”

Harun Mahir geriye yaslanıp ekrandaki cümlelere baktı.

Kim çözecekti onu?

Sorun değil, bulurdu birilerini.

Peki, kim bağlamıştı?

Kafasında bir cevap oluşmadı. Bir kuleden sonra Nadven'i bağlayan kim olabilirdi ki? Her neyse, bunu sonra düşünecekti. Önce onu çözecek olanı yazmalıydı. Yeni bir tip! İşte bu, romanı biraz tazelerdi. Onun dış görünüşünü, ismini ve huylarını hemen ayarlamalıydı.

Hevesle başını salladı. Umutlanmıştı gerçekten. Eğer yeni birini yazacaksa Nadven'de yaptığı hataları yapmayacaktı onu yazarken. Daha etkileyici bir karakter oluşturabilirdi hatta. Bu sefer de onun peşine düşerdi okurlar.

Durakladı.

Hatasız bir karakter. En baştan. İdare etmesi daha kolay. Gösterişi daha fazla bir karakter. İşte şimdi kendini biraz serbest kalmış hissediyordu. Belki de *Yansıma*'yı yazmaya başladığından beri ilk kez. Göğsündeki o baskı yoktu artık.

Peki ya Nadven?

Kendi kendine omuz silkti. Nadven'e dramatik bir ölüm yazar ve yeni maceralara yelken açardı. Gülümsedi. Sonra kararsızca satırlara baktı.

İyi de ne tür bir ölüm?

Çatlak

Hande hâlâ geçitteydi. Kapının önünde. Çok bitkindi. Yere oturmuştu. Kaçacak ya da kovalayacak hali yoktu. Sadece bekliyordu. Bir şeylerin olmasını. Kitabı okumalıydı belki de artık. Zamanı gelmişti geri dönmesinin. *Yansıma*'yı çıkarıp karanlıkta kitaba dokundu. Sayfalarını el yordamıyla çevirdi. Bazı pasajlar ezberindeydi. En sevdiği cümleler. Onları yüksek sesle tekrarlarsa okumuş sayılır mıydı? Ve bu onu evine döndürür müydü?

Kitapla yolculuk etmek, muhtemelen zihnindeki bir oyundu. O normal denen hayata, yani gerçek hayatına dönünce, kendisini bir kliniğe kapatmasını söyleyecekti doktoruna. Kafasının içinde ne varsa temizlemeliydiler. Lande'yi, geçitleri, malikâneleri, kuleleri ve Nadven'i.

Heyetteki diğer doktorlar ne kadar ilginç bulacaklardı bu hikâyeyi kim bilir. Belki de aklından geçirdiklerinin hepsini yazmalıydı Hande. Çünkü insanlar, gördükleri hayalleri anlatmak yerine yazınca durum değişiyordu. Hele birileri onları basarsa, o zaman durum gerçekten değişirdi işte. Evet, neden olmasın?

Fakat o anda köhne kapı aralanıverdi ve Hande kendine bakan o korkunç ihtiyarla göz göze geldi.

“Demek buradasın hanımefendi?” Durup Hande’yi süzdü. “Hanımefendisin, öyle değil mi? Evet demediğine göre hanımefendisin. Gir içeri. Yoksa erzak getirenler seni sabah kapımda bulacaklar. Başımı derde sokacaksın en beterinden.”

İçeride tek bir mum yanıyordu. Alevi küçük, ışığı dışarıdan sezilmeyecek kadar hafif. Oda fakirdi. Rutubetli taş duvarların dibine sedirler sıralanmıştı. Sert, tıkız yastıklar dizilmişti üzerine. Kız bitkin bir halde sedirlerden birine çöktü.

“Al, biraz süt iç.”

Kaba hatlı bir kupa uzatıldı. Kız onu iki eliyle kavradığında avuçlarına yayılan sıcaklığı duydu. Şüpheyi düşemeyecek kadar çaresiz ve açtı. Tülü yüzünden kaldırdı ve kupayı dudaklarına götürdü.

“Yavaş ol,” dedi ihtiyar. “Evine yemek bırakmıyorlar mı senin?”

“Bugün evime gitmedim,” dedi Hande.

“Başını belediyeye derde mi soktun yoksa, ha?”

“Hayır. Ama onlara yakalanmak istemiyorum.”

“Kim istiyor ki?” dedi adam çatlak sesiyle. Hande’ye o sulu dışarlak gözleriyle baktı. “Daha iyisin, ha? Rengin biraz yerine geldi.”

“Teşekkür ederim,” dedi kız. Gözlerini ihtiyarın gözlerine dikip bekledi.

“Demek öyle?” dedi ihtiyar. “Demek kulelere girmek istiyorsun? Hah! Herkes ister. Ama yasaklar var.”

“Bu bir ölüm kalım meselesi.”

“Evet evet! Hep öyledir.”

“Duacıları görmeliyim.”

“Ne yapacaksın duacıları görüp? Daha doğrusu ne soracaksın onlara?”

“Sormak mı?”

“Sormak!” dedi çatlak sesiyle adam. “İnsanların gözünde ne gördüğümü şıp diye anlarım ben. O kadar çok göz gördüm ki! Artık ölsem amma da iyi olur aslında. Fazla gördüm yani.” Eliyle boğazına dek gelen bir işaret yaptı. “İçim tıka basa insan gözüyle dolu. Senin gözlerin de diyor ki hanımefendi; sen dua etmek için aramıyorsun bu duacıları.” Durup düşündü. “Birini mi kaybettin?”

“Hayır. Kimseyi!” dedi Hande.

“Demek erkek,” dedi yaşlı adam. “Kardeşin mi? Baban? Sevgilin miydi yoksa? Muhakkak sevgilidir. Ölüm kalım meselesi madem, sevgilidir o zaman.”

“Kuleler nerede?” dedi Hande. “Bana anlatacak mısınız? Lütfen!”

“Tamam!” dedi adam pes etmiş gibi. “Tamam! Madem ölüm istiyorsun hanımefendi, öl o zaman. Bana ne! Beni dinle ve sonra da her ne yapacaksan yap. Ama bu işin sonunda öleceğini bil, anladın mı?”

“Sorun değil,” dedi Hande.

“Demek sorun değil,” dedi ihtiyar. “Kuleler için ölümü göze alan bir kadın. İyi! Bana ne!” Durup Hande’yi tepeden tırnağa süzdü. “Kulelerin hepsi meydanlardadır. Şehirde kulelerin yükseldiği dokuz meydan var. Hepsi de bunun gibi çıkmaz sokakların içinde.” Beklenmedik biçimde gevrek gevrek güldü. “Dokuz çıkmaz sokak, dokuz meydan, dokuz kule. Ne hikâye ama! Tekerleme gibi!”

“Ya heykellerin ve parkların olduğu meydanlar?”

“Hayır, hanımefendi hayır!” dedi adam yüzünü buruşturarak. “Kafanı çalıştır biraz. Kuleler sadece boş meydanlarda olur. Yoksa nasıl yükselsinler, değil mi? O heykellerin, parkların olduğu meydanlar sadece süs için. Ama boş meydanlarda, ızgaraların altında kuleler yatar. Gece olunca, o ızgaralar açılır ve kuleler de ta gökyüzüne kadar yükselir. İşte hikâye bu!”

“İyi de onları kim yükseltiyor?”

“Kimse!” dedi adam sulu gözlerini kocaman açarak. “Bu, Lande’nin eski mekanizmasıdır. Bizden çok önce yapıldı. Her zaman kendi başına çalışır. Gece olunca çarklar döner, ızgaralar açılır ve kuleler yükselir. Sonra zaman dolar ve tekrar yerin altına girerler. Bu hareketi durdurmayı da kimse başaramaz, anladın mı? Hiç kimse!”

“Belediye de mi?”

“Tabii ki belediye de!” dedi adam öfkeyle. “O yüzden kimseyi gece sokağa bırakmıyorlar ya artık. Kimse de kuleleri göremiyor. Hatta insanlar kuleleri hatırlamıyorlar bile. Tıpkı senin gibi.”

“Ama gece sokağa çıkanlar oluyordur.”

“Senin gibi ha?” dedi adam çatlak sesinde alayla. “Demin de dediğin gibi, beni görmeye geldin ha?” Hor gören gözlerle Hande’yi çabucak süzdü. “Bu akılsızlık! Hatta düpedüz delik!”

Hande irkildi. Adam bunu fark etmemiş göründü. Kendi kendine hırıldayıp homurdanarak konuşuyordu:

“Senin gibi böyle gece gece sokağa çıkanlardan bazıları kuleleri görüyorlar elbette. Her sokağa çıkan değil ama denk gelenler. Ama galiba yakalandılar. Bazı küçük

söylentiler duyuldu ama kuleleri gördüğünü söyleyenlerin hepsi ortadan kayboldu.” Öne doğru eğildi ve tekinsiz bir sesle ekledi. “Anlıyorsun ya hanımefendi, kayboldu.”

“Nereden biliyorsunuz kaybolduklarını?”

“İnsan çörek almaya gittiğinde bile anlar kimin kaybolduğunu. İnsanları aptal sanıyorlar.”

“Ya duacılar?”

“Ha, evet, onlar!” dedi ihtiyar hatırlayarak. “Geriye kalan üç duacı var.”

“Onları gördünüz mü?”

“Tabii ki onları gördüm,” dedi adam yüzünü buruşturarak. “Beni hafife alıyorsun hanımefendi! Onları gece vakti kuleleri gezerlerken gördüm. Gelip gizlice kulelere çıkan var mı diye bakıyorlar. Dua için, anladın mı?”

“Ama güvenlikçiler?”

“Hayır hayır,” dedi adam elleriyle başını tutarak. “Düşün biraz hanımefendi, kafanı çalıştır. Güvenlikçiler sadece sokakta gezenleri yakalar. Ama kuleler başkadır. Eğer kuleye girdiysen güvenlikçiler artık seni bulamaz.”

“Yani belediye, duacılara baskın yapamaz mı?”

“Aklını mı kaçırdın hanımefendi? Kimse duacılara ilişemez. Onlar Tanrı’ya uzanan pencereleri açanlardır. Duaları sıraya dizenlerdir onlar.”

“Siz bunları nereden biliyorsunuz?”

“Gördüm dedim ya,” dedi adam aksi aksi.

“Ama nasıl?”

“Bu duvarda küçük bir çatlak var.” Karşıdaki duvarı gösterdi. Eski, tozlu bir halı asılıydı duvarda. “Meydana bakan duvar o işte. Oradaki küçük çatlaktan bakınca...”

“Kulenin yükselişini mi görüyorsunuz?”

İhtiyar, bilmiş bilmiş başını salladı.

“Aynen öyle hanımefendi! Aynen öyle!”

“Her gece mi?” dedi heyecanla Hande.

İhtiyar kaşlarını çatı.

“Tabii ki her gece! Ne anlatıyorum deminden beri ben?”

“Acaba... ben de?..”

“Evet,” dedi adam. “Birazdan demir ızgaralar açılacak. O zaman bakarsın. Bakarsın da bu işin çocuk oyuncağı olmadığını anlarsın.”

Ağır adımlarla halıyla örtülü duvara doğru yürüdü. Duvarın önündeki tıkız yastıklı sedire oturdu. Hande de yanına. İhtiyar, buruş buruş elleriyle halının köşesini yukarı kaldırdı. Sıvası yer yer düşmüş duvar ortaya çıktı.

“İşte!”

Hande, dökülmüş sıvaların arasında ince uzun bir çatlağı ayırt etti.

“Hadi, daya gözünü,” dedi adam.

Kız duraksadı.

“Ne duruyorsun? Korkuyor musun yoksa ha? Ne o? Biri gelip çatlağa dayadığın gözünü mü oyacak zannediyorsun?”

Hande irkilerek geri çekildi. İhtiyar başını arkaya attı.

“Hah! Aklın amma da zehirli çalışıyormuş hanımefendi.” Başını salladı. “Haklısın, Lande’de çok tuzak vardır ama bendeki tuzak değil. Bu sadece bir çatlak. Dışarıyı gözetleyebileceğin cılız bir çatlak!”

“Neden dışarıyı gözetliyorsun?”

“Gözetlemiyorum. İstersen bunu yapabileceğini söylüyorum sana. Benim derdim sinsi sinsi ispiyonculuk yapmak değil, anladın mı hanımefendi? Benim derdim...”

Durdu. İcini çekti. Hande ona bakıp bekledi.

“Benim derdim dua etmek hanımefendi,” dedi zayıf bir sesle ihtiyar. “Huzur bulmak için. Çünkü kuleler, tıpkı eskide olduğu gibi eksiksiz yükseliyor. Tam eskide olduğu gibi.”

Hande, onun aksiliğinin ardındaki yıkımı görmeli ve ona acımalı mıydı? Yoksa bu da bir...

Hadi ama şu çatlaktan dışarı bakacak mısın, dedi kafasındaki ses.

Hande başını duvara yaklaştırdı, gözünü çatlağa uydurdu. Önce hiçbir şey görmedi. Sonra sokak lambasının ışığında meydanın zeminini seçebildi.

“Şimdi başlayacak,” dedi adam fısıltıyla.

Beklediler. Yalnızca rüzgârın sesini duyuyorlardı. Artık daha kuvvetli esmeye başlamıştı. Birden, rüzgârın artan uğultusunun içinde, başka türlü, tiz bir ses duyuldu. Arttı. Kalınlaştı ve derin gıcırıtlara dönüştü. Hande, gözünü o daracık aralığa yapıştırmış, yavaş yavaş hareket eden demirlere bakıyordu. Zemin ayrılıyor, ızgaralar aralanıyordu.

“Açılıyor!” dedi heyecanla fısıldayarak.

“Zamanıdır!” dedi ihtiyar.

“Peki kuleye girenlere ne oluyor? Yani duacılar onları bulduktan sonra?”

“Kulelerin etkisi yüksektir hanımefendi. Ben küçükken dua sırasında bayılan insan çok görürdüm. İçeri girenler bazen bayılır. Ama duacılar onları bulur ve taşıyıp götürürler.”

“Götürürler mi? Nereye?”

“Amma soru sordun hanımefendi? Nerden bileyim ben?”

Her kimi arıyorsan deliye dönmüşsün sen!” dedi adam.

“Duacıların kaldığı bir yer olmalı. Yardım ettikleri insanları taşıyıp götürdükleri bir yer. Yoksa onları belediyeye mi teslim ediyorlar?”

“Hayır hayır, duacılar öyle şey yapmaz. Belki de... Aslında aklıma gelen şu ki... Duacılar eskiden, kulelerden başka sadece Luda Kuka'ya gidip gelirlerdi. Oradaki hastalara huzur vermek için. Belki de şimdi bu karanlık zamanda...” Durup kendi kendine kafa salladı. “Evet, öyle olmalı. Onları Luda Kuka'ya götürüyor olabilirler. Zaten duacılara ve kulelerde hastalananlara kapısını açabilecek başka yer yok.”

“Luda Kuka da ne?”

Yaşlı adam, şaşkın bakışlarını Hande'ye çevirdi.

“Tımarhane tabii ki hanımefendi. Tımarhanenin ne olduğunu biliyorsun değil mi? Orada aklını kaybetmiş olanlar yaşar.”

Hande şiddetle titredi.

“Ne oluyorsun? İyi misin hanımefendi? Betin benzin attı birden. Kadınlar böyle şeylerden hemen etkilenir. Şimdi bir de uzun uzun ağlamaya kalkmazsın değil mi? Benim başım götürmez öyle şeyleri.”

“İ-iyiyim.” Hande yutkundu. Elini şakağına bastırdı. Buz gibiydi parmakları. Toparlanarak sordu: “Bu Luda Kuka dediğiniz yer...”

“Tımarhane,” diye yardımcı oldu ona ihtiyar başını sallayarak.

“Evet... tımarhane,” diye onayladı Hande. Bütün vücuduna dalga dalga yayılıyordu o soğuk his. “Bu Luda Kuka nerede? Lande Hastanesi'nin içinde mi?”

“Ne? Hayır hayır! O suratsız doktorların yakınına bile gitmez Luda Kuka’nın akıl vericileri. Luda Kuka’nın olduğu yer özel mülktür. O Lande’nin güney doğusundadır. Sınırdadır. Şehir içinde şehir gibi. Kapısı vardır ve o kapıdan içeri kendilerinden başka kimseyi sokmazlar. Ama salgından bu yana kimseyi kabul etmiyorlar. İçeridekiler içeride, dışarıdakiler de dışarıda!” İhtiyar eliyle bir işaret yaptı. “İşte o kadar! Ha, tabii kulelerden taşınanlar giriyor olabilir içeriye.”

“Ve çıkamıyorlar mı?”

“Nasıl çıksınlar?” dedi omuzlarını silkerek ihtiyar. “Aslında biliyor musun hanımefendi, keşke ben de orda olsam. Rahatıma bakardım. Bu deli deli yasaklarla da uğraşmazdım burada. Kimse bir çörek almaya gittin diye sokakta seni durdurup kimlik sormazdı.” Acı acı başını salladı. “Hastalansaydım şöyle adam akıllı. Hafızam gitseydi benim de! Çok iyi olurdu o zaman. Ne güzel, ben de gezinip dururdum sokaklarda. Diğerleri gibi.” Parmağını şakağına vurdu. “Ama hatırlıyorum işte. Ne yaparsın! Yaşlıyım ben. Hatırlıyorum! Yaşlılar hep hatırlar. Onların en iyi yaptığı şeydir bu aslına bakarsan. Hatta hanımefendi, ölüm yaklaştıkça en iyi yaptıkları bir bu kalır.”

Hande gözlerini kocaman açmış ihtiyara bakıyordu. Büyülenmiş gibiydi. Yüzü bembeyazdı. Nefesi sık ve düzensiz.

“Hanımefendi! Tuhaflaştın iyice. Ne oluyorsun? Hey, hanımefendi!”

Ama kız ona cevap veremeden derinden gelen bir gıcırdamayla bulundukları bina deprem olmuş gibi sarsıldı. Hande başını hızla duvara yasladı. Gözünü uydurdu.

Tamamen açılmış ızgaraların ortasındaki boşlukta yükselen taş duvarları gördü. Soluğu kesilmiş gibiydi şimdi. Devasa duvarlar, hiç bitmeyecekmiş gibi yükseliyor, hışırdayarak, gıcırdayarak, sürtünüp tozları dökülerek mor göğe doğru gözden kayboluyordu. Oturduğu sedirin sarsılışını hissediyordu. Ama ayırmıyordu gözünü çatlaktan.

Sonra ansızın yerinden fırladı.

“Heey! Nereye?” dedi ihtiyar.

Kız odanın ortasına gelmişken durdu, dönüp ihtiyara baktı.

“Her şey için teşekkürler. Benden kimseye bahsetme.”

“Gidiyorsun ha? İyi, git bakalım! Senden ne diye bahsedeyim? Beni sorguya çeker sonra da öldürürler. Deli değilim ben.” Hande’nin arkasından baktı. “Belki ben de bir gece bu işi yaparım ha hanımefendi? Ne dersin?” Kapanan kapıyı görünce çatlağa dayadı başını. “Evet, bu işi yapmak iyi olurdu.”

Hande’nin birkaç dakika sonra meydana girdiğini gördü. Kız gölgelerin içinde, yüzündeki tül dalgalanarak koştu, kulenin kapısını açtı ve kendini içeri attı. Kapı kızın ardından kapandı.

“İşte yaptın hanımefendi!” dedi ihtiyar. “Ama şimdi seni Luda Kuka’ya, o güzel tımarhaneye götürürlerse, oradan çıkabilecek misin ha? Ben çıkmasam da olur ama sen çıkabilecek misin? Bunu isteyeceksin çünkü. Gençsin sen.” Durup başını salladı. “Belki de seni orada gerçekten tedavi ederler hanımefendi ha? Pek de akıllı değilsin çünkü!”

Dar yatak

Nadven, bağlanarak yatırıldığı yerin bir sedye olduğunu düşündü. Ya da onun kadar dar bir yataktı. Dar bir yatak nerede olabilirdi? Bir hücrede mi? Hapse mi atılmıştı? Ama niye? Elbette, gece sokağa çıktığı için! Yakalanmıştı demek ki. Kulede düştüğünde başını çarpmış olmalıydı. Onu kimin bulduğunu ve buraya nasıl getirdiğini hatırlamıyordu çünkü.

Hatırlamamak Nadven'e yabancı değildi. O yüzden, hafızasındaki boşlukların dolmasını zamana bıraktı. Yavaş yavaş kendine gelecekti. Umutla düşündü bunu. Oysa bedeni öyle güçsüzdü ki. Her yeri ağrıyordu. Bağlandığı yerden silkinip kurtulacak, ortalığı yıkıp geçecek bir cüssesi vardı. Ama yapamıyordu işte. Hastalanmış mıydı? Yaralanmış mı?

Nadven karanlıkta, etrafını hiç görmeden ve sadece kendisini bağlayan sıkı bağları hissederek yattı. Karanlık bir sorular okyanusunda boğulmak üzereydi.

Harun Mahir, ellerini klavyenin üzerinden kaldırdı. Aslında karanlık bir sorular okyanusunda boğulmak üzere

olan kendisiydi. Gözlerini kısarak son yazdığı paragrafa baktı. Saçlarını adamakıllı karıştırıp perişan bir hale getirdi. Üzerindeki hırkanın yakası kaymış, pijamasının bütün düğmeleri açılmıştı. Tamamen dağılmış görünüyordu adam.

“Karanlıkta yatıyor, evet,” dedi kendi kendine. “Ama nerede? Tamam. Peki. Bir hücrede olsun. Ama hangi hücre bu? Belediyenin hapishanesindeki bir hücre mi? Güvenlikçiler mi yakaladı yani onu?”

Hayır, adama hiç de öyle gelmiyordu. Sanki gidip Lande’nin hapishanesindeki her hücreye bakmış gibiydi. Ne saçmaydı bu fikir. Henüz öyle bir hapishane yazmamıştı ki. Hayal etmediği şeylerle ilgili bu fikirler kafasına nereden gelip giriyordu böyle? Bilinçaltındaki şeylerdi muhtemelen. Akşam haberlerini izlememeliydi. Soygun, gasp ve terör olayları yüzündendi bunlar. Hapishane ve suçlularla ilgili geçen hafta izlediği filmde belki de. Her neyse, bir şekilde aklında dolanıyorlardı işte.

Önemli olan şuydu ki Nadven, Lande hapishanesinde değildi.

O halde hastanededir, diye düşündü Harun Mahir. Mantıklı bir tahmine göre, kuleden düşüp kaldığında muhtemelen Lande Hastanesi’ne kaldırılmıştı. Yazar kaşlarını çattı.

Ee? Şuursuzca yattığı yer orası mıydı yani?

Başını şiddetle iki yana salladı.

“Hayır! Hayır! Orada yok dedim ya!” diye yüksek sesle bağırdı kendi kendine. Ah, çıldırıyordu artık. Alt tarafı başkahramanın nerede olduğunu yazacaktı. Tek kelime. Ama yapamıyordu.

“İyi de ha hastane odasında ha hapisane hücresinde! Ne fark eder? Madem ölecek!” dedi omuz silkerek.

Doğru ya! Ölmesine karar vermemiş miydi zaten?

Nadven’i nasıl öldüreceğini kesinleştirmemişti gerçi henüz. Karanlığın içinde yatan bir adam nasıl ölürdü? Karanlığın içinden bir şey ortaya çıkar ve... Harun Mahir yüzünü buruşturdu. Çok ucuzdu bu. Hani para eden bir ucuzluk olsa neyse! Ama çok sıradandı. *Yansıma*’nın ilk kitabının neden çok sattığını düşündü. Kadın okur Nadven’den hoşlanmıştı. Peki o yakışıklı, karizmatik ve hüznünlü Nadven ölünce okurunu kaybederse ne yapacaktı Harun Mahir?

Her şeyi tekrar sıraladı kafasının içinde:

Karanlıktaydı Nadven.

Dar bir yerde yatıyordu. Dar bir yatakta.

Bağlanmış vaziyette.

Güçsüzdü. Kaçamayacak kadar. Hastaydı belki de.

Güzel! O halde onu orada bırakıp ölmesini beklemeliydi. Bu arada kendisi de yeni karakterini ortaya çıkarmakla ilgilenirdi biraz. Zihni ve hayal gücü tazelenirdi böylece. Hem okur da Nadven’i merak eder dururdu. Adam, sahte bir neşeyle çabucak kafasını salladı.

“Hem okuru meraklandırmak iyidir.”

Kimi ikna etmeye çalışıyordu?

“Hayır hayır, tartışmasız, bu yol en iyisi. Nadven’i o dar yatakta öylece bırakıp biraz başka şeyler yazmalıyım,” dedi bu kez daha da yüksek sesle.

Susup bekledi. Kesinlikle birini ikna ediyordu. Kimi?

Sessizliğe gömülü odayı mı? Adam gözlerini, tıklım tıklım dolu ve aynı zamanda kendisinden başka kimsenin bulunmadığı çalışma odasında dolaştırdı. Endişeliydi. Tedirginlikle hırkasının yakasını toparladı. Yutkundu.

“Tabii ki Nadven’e döneceğim,” dedi ardından. “Onu... onu yazmadan olmaz. Sadece biraz demlenmeli her şey.” Tekrar yutkundu. Bir şeyler yine boğazını sıkıyor, göğsüne çöküyor gibiydi. “Nad-Nadven’in yattığı yeri ta-tarif etmeden... ya-yani okura tarif etmeden olmaz elbette.” Yutkundu ve bu kez telaşla kafasını salladı. “Tabii ki nerede olduğunu yazacağım. Sadece dar yatakla kalmayacak bu iş. Uygun bir şeyler bulacağım ve yazacağım.” Sonra birden haykırdı. “Bulacağım dedim! BULMAK ZORUNDAYIM!”

Haykırmaya devam ediyordu. Klavyenin yanındaki kalemligi elinin tersiyle vurarak yere düşürdü. Birkaç not kâğıdını havaya savurdu. Melahat Hanım odaya girdiğinde ise boş çay fincanını duvara henüz fırlatmıştı.

“Harun Bey! Ne yapıyorsunuz?”

Terden sıırıslam olmuş yüzünü çevirip yardımcısına baktı. Derin derin soluk alıp veriyordu şimdi.

“Onu bulacağım!” dedi fısıltıyla. “Görüyorum! Dar bir yatakta yatıyor ama nerede? Mesele nerede olduğu! Yatak değil! Ama nerede olduğunu da bulacağım. Yemin ederim bulacağım!”

“Tamam,” dedi kadın. “Bulacaksınız tabii ki. Hadi gelin, üzerinizi değişelim. Çay dökmüşsünüz pijamanıza. İsterseniz girip bir duş alın, ben de size temiz pijama çıkarayım. Hadi Harun Bey, gelin bakalım, evet, yavaş. Tamam. Bırakın, ben bilgisayarı kapatırım.”

“Son yazdığım kısmı hafızaya...”

“Evet, biliyorum. Merak etmeyin, ben halledeceğim. Hafızaya almadan kapatmam bilgisayarınızı. Hep yaptığım şey. Tamam, oldu, hadi bakalım.”

Yavaşça odadan çıktılar. Gece bir türlü tükenmiyor, buhran sona ermiyordu... ve Nadven dar bir yatakta bağlıydı.

Kule

Kuledeydi Hande. İçinde. Yapmıştı işte. Kuleleri bulmuş ve birinin içine girmişti. Tıpkı Nadven'in girdiği gibi. Şimdi Nadven'in gittiği yere gidecekti.

Ya da Nadven'in öldüğü gibi ölecek. Hangisiyse!

Merdiven, kulenin tam ortasında, taş duvarların merkezinde dönerek yükseliyordu. Çıkmaya başladı. Hiç sahanlık yoktu. Hiç ara vermiyordu basamaklar. Aralıksızca dönüyor ve yukarıya doğru devam ediyordu. Sanki gökyüzüne! Kulenin bir sonu yokmuş gibi.

Kötü değildi. Hasta değil. Akli başındaydı. Algısı açık. Deliliği tam. Gözleri açıkça görüyordu her şeyi. Sadece ışığı ayırt edemiyordu. Dışarıdan içeri mi süzülüyordu, içeriden dışarı mı taşıyordu? Üzerinde durmadı. Yeteri kadar görüyordu.

Hayal ederken hep böyledir güzelim, dedi ses. Her şeyi yeterince görürsün. Rüyalarda da öyle değil midir hep, düşünsene!

Rüya veya hayal, içindeydi ya! Çıkamıyordu madem. Yaşamaktan başka seçeneği var mıydı?

Basamaklar aniden bitti.

İlk fark ettiği, merdiven boşluğunun etrafında dönen, hilal biçimindeki çatı katı oldu. Gözlerini kaldırdı, taş duvarlardaki sıra sıra pencereleri gördü. Dardılar. İçerlek. Camsız. Şehri olduğu gibi görebilirdi buradan.

Nadven'in bu pencerelerden gördüğu her neyse onu görmek istiyordu. Doğada, şehrin hemen dışında gördüğu o koca binayı mesela. Gözleri manzarayı taradı. Ama doğuda hiçbir şey görmedi. Lande ise sakindi. Sessiz ve uykulu. İçinde kimse yokmuş gibi. Issız, güzel, tuhaf, karanlık!

Denizi de görebiliyordu Hande. Sol tarafta, uzakta. Limana kadar uzanan, puslu ışıklar dizisinden ibaret Eğri Cadde'yi seçti. İşte, daha yakında Kanatlı Meydan. Nispeten daha karanlık, daha puslu. Bomboş. Birden şehrin asıl halini değil, boş, ütöpik bir maketini izlediği hissine kapıldı. Lande bu kadar resimsi miydi gerçekten? Bu kadar sahte? Bu kadar kusursuz?

Hayır, şehrin en büyük güzelliği, kusurlarının yarattığı karanlık gölgelerdi.

Ne görmeliydi o halde? Yaratıkları mı? Gece sokağa çıkan ve güvenlikçilere av olan insanları mı? Dün gece çıkmış olsaydı bu kuleye, ne görecekti pencerelerden? Her yerde arama yapan güvenlikçileri mi? Gerçekten Lande'ye mi bakıyordu? Ne yapıyordu burada? Dua mı ediyor?

Derin bir nefes aldı.

Nadven'i bulmayı diledi.

Bütün insanların iyi olmasını.

Kendisi içinse isteyeceği bir şey yoktu. Deliliğinin geçmesini dilemedi. Halüsinasyonlarının sona ermesini de.

Eğer halüsinasyonsa bunlar, Tanrı ona neyi gösteriyorsa onu görüyordu ve bunun değişmesi için Tanrı'ya dua etmek tuhaf olurdu muhtemelen.

Yüzündeki lacivert tülü açarak geriye attı. Rüzgâr doluyordu pencerelerden. Haşindi. Sesini bütün açıklığıyla duyuyordu işte. Çıglıklar işitiyordu rüzgârın içinde yine, haykırışlar, inlemeler, yalvarışlar...

Başındaki tül, gecenin rengine karışarak ardında dalgalanıyor, mor çiçekler ve lacivert tüyler esintiyle kıpırdanıyor, sahte saçlarının mavi dalgaları yanaklarını okşuyordu. Başka biriydi burada. Başka bir dünyadaydı. Görür görmez ait olmuştu bu dünyaya.

İçindeki duyguları bastıramıyordu artık. Ağlayacakmış gibi hissediyordu. Yutkundü. Dudaklarını ısırdı. Kimdi bu rüzgârın içinde inleyenler? Bu yalvaranlar? Ağlayanlar kimdi? Neydi bu sesler?

"Dualar!" dedi bir ses. Derinden gelen, müzik gibi bir ses. Belki kelimelerden değil notalardan ibaret. Belki hiçbir şey söylememiş, yalnız aklına karışmış düşüncelerden!

Dönüp arkasına baktı. Karşısında bir kadının durduğunu gördü. Uzun boylu, uzun elbiseli, yaşlı bir kadın. Elbisesi çürük erik rengiydi. Beline lime lime bir ibrişim kuşak dolanmıştı. Uzun kır saçları omuzlarından sırtına dökülüyordu. Yüzü, milyonlarca çizgiden ibaretti. Gözleriyse ölgün ve yorgun. Yaslandığı bastonunu adımlarına uydurarak yaklaştı.

"Duaların semaya karışmasını duyuyorsun."

"Duaların mı? A-ama... artık dua edilmiyor diye biliyordum..." dedi Hande.

Neden bahsediyordu böyle? Soru sorması gerekiyordu. Nadven'i. Gerçekleri. Eğer karşısındaki tahmin ettiği gibi bir duacıysa ona her şeyi sorabilirdi.

"Dua için törene lüzum yok. Onlar nefeslerin içinden bile sızar," dedi kadın. Dikkatle Hande'ye baktı. "Yani kalplerden nefeslere, nefeslerden semaya, anladın mı?"

Hande başının döndüğünü hissetti.

"Ne oluyor?.."

"Düşüyorsun!" dedi yaşlı kadın. "Ama ben seni tutacağım."

Sonrası hayli bulanıktı. Yumuşak bir şeyin üzerinde taşındığını hatırlıyordu. Tüllü şapkası kolunun altına sıkıştırılmış, üzeri örtülmüştü. Gözlerini açamıyordu. İlaç mı verilmişti? Zehir mi?

Havadan, dedi kendi kendine.

Nadven de böyle düşünmüştü Harun Mahir'in yazdığı bölümde.

Rüzgârın içine karışan bir gece zehri bu.

Seslendi. Kadın hâlâ yanındaysa bile cevap vermiyordu artık ona. Sanki bütün bir gece taşınmıştı oradan oraya.

Nereden nereye?

Bilmiyordu.

Koluna bakmak istedi yine, serum takılı mı diye. Gözlerini açamadı. Eliyle yokladı bu kez. Psikiyatrinin onu kliniğe kapatıp kapatmadığını sürekli kontrol etmek zorundaydı! Burada Lande'deyken bile. Belki en çok burada!

Gün yaklaşıyordu. Gözlerini araladı. Etraflarından renk renk ışıklar ve renk renk topraklar geçti. Bir kapı açıldı.

Hande göz aralıklarına sığdıramadı bu kapıyı. İki kanadı gıcırdayarak açıldı. Sarsılarak geçtiler eşliğinden. İki kanat arkalarından gıcırdayarak kapandı. Sürgüler sürüldü, kapı kilitlendi.

Nadven'i bulmalıydı.

Luda Kuka

Bahçe gibi bir yerdeydi. Zemin çakılıydı. Durdular.

“Hadi, gel bakalım,” dedi biri onu bileklerinden tutarak.

Doğruldu. Ayaklarını sarkıttı, yere bastı. Çakılların üzerine. Başını kaldırdı. Orta yaşlı bir adam gözlüklerinin ardından Hande’ye baktı:

“İyi misin?” Başını salladı. “İyileşeceksin.”

“Hayır... ben hasta değilim.”

“Elbette,” dedi adam. “Tabii ki değilsin. Hadi, şapkanı al.”

Birden bu cümleler fazlasıyla tanıdık geldi. Doktorlar yapardı bunu. Ya da hastabakıcılar. Hırçın hastaları yatıştırmak için.

Derin bir nefes aldı. Hayır. Bu akıl hastanesine bilerek gelmişti. Nadven’i almak için. Onu almadan da gitmeyecekti.

Bravo, dedi ses kafasının içinde. *Bravo! Hep aynı palavralar!*

Birden bocaladı. Palavra mıydı bunlar? Yalancının tekiydi belki de.

Birkaç adım attı. Başını kaldırıp karşısında yükselen binaya baktı. Sabahın ilk ışıkları binaya vurdu. Solgun, tozlu, kumlu bir sarıydı duvarları. Haşmetli ve perişan bir cephesi vardı. Çeşit çeşit pencerelerle doluydu. Dar, geniş, içerlek, dışarlık, dikdörtgen, süslü, basit... Bir pencereler geçidi gibi. En tepesinde bir kımıltı oldu. Biri perdeyi açtı. Kara bir silüet belirdi. Orada kalıp, tirizli camların ardından Hande'ye baktı.

O an Nadven diye haykırmak istedi kız. Var gücüyle. Fakat aklı galip geldi. Öyle büyük bir kuvvetle tuttu ki kendini, öyle büyük bir gayretle! Bunu Nadven'den başkası için yapmazmış gibi geldi bir an.

Buradakiler Nadven'i aradığını bilmeli miydiler? Yoksa buradakiler zaten bekliyorlar mıydı onun gelişini?

Paranoyalarından bezdim artık, dedi ses. Anlıyor musun?

Paranoyaktı evet. O yüzden hayatta kalabiliyordu ya zaten. Çünkü Lande, paranoyalarının gerçek olduğu tek yerd.

Sen bilirsin, dedi ses.

Gözlüklü adamın koluna girdi, yavaşça sarı binanın kapısına doğru yürüdü ve yukarıdaki pencereye tekrar bakmadı.

Binanın, büyük bir giriş holü olduğunu düşünmüştü.

Yanılmıştı.

Küçük, dikdörtgen bir hol onları karşıladı. Karşıda, duvarın dibinden yukarı çıkan koyu renk ahşaptan bir merdiven; solda ve sağda birer kapı.

"Buradan," dedi orta yaşlı adam.

Soldaki kapıdan geçtiler ve bir oturma odasına girdiler. Pencereden solgun Lande sabahının ışığı içeri doluyordu.

“Demek buradasınız?” dedi bir ses.

Hande başını çevirip kapıdan giren yaşlı adama baktı. Çok zayıftı. Siyah bir takım elbise giymişti. Bembeyaz saçları geriye doğru taranmış, alnı bütün açıklığıyla ortaya çıkmıştı. Renksiz bir cildi ve morumsu dudakları vardı. Açık mavi gözleri ise son derece berraktı.

Yaklaşıp elini uzattı. Fakat gülümsemedi.

“Benimle gelin lütfen.”

Başka bir odadan geçtiler. Her yer, koyu renk mobilyalarla döşenmişti. Duvarlarda tablolar asılıydı. Hastanede olduğunu düşündüren tek bir detay bile yoktu! Deli gömleği, yatıştırıcı iğne, hemşire ve kan örneği alan hastabakıcılara dair iz yoktu. O halde bunu hayal ediyor olamazdı.

Bu kez büyük ama az eşyalı bir odada durdular.

Uzun bir masanın etrafına dik arkalı büyük koltuklar yerleştirilmişti. Koltukların yüzü, masanın bir yanını açıkta bırakacak şekilde karşıya dönüktü. Karşıya ise tek bir iskemle bırakılmıştı.

Ah, elbette, kendisi için.

Tespit odasıydı.

“Oturun lütfen!” dedi yaşlı adam Hande’ye.

Oturdu. Sorguya çekilecekti. Deliliğin derecesini böyle anlardı doktorlar. Deliliği için mi buradaydı? Kafasındaki ses nereye kaybolmuştu? Madem her şeyi biliyordu, neden şimdi tek kelime etmiyordu? Tamam, etmesin! Hiç fark etmezdi, hiç. Kendi başının çaresine bakabilirdi Hande.

Sordu; deliliğini konuşmaya mı gelmişti buraya?

Başını iki yana salladı; hayır.

Buraya neden gelmişti?

Nadven için! Nadven! NADVEN!

Bir akıl hastanesine girip kendini kapatmayı göze almasının tek sebebi Nadven'di. Onu bulmak.

Yaşlı adam gidip masadaki koltuklardan ortada olanında oturdu. Sonra odanın diğer köşesinde başka bir kapı açıldı, içeriye iki kişi girdi. Bir adam ve bir kadın.

Adam kısa boyluydu. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti ve bu ciddiyete uymayan perişan saçlara sahipti. Düşük göz kapaklarının altındaki gözlerinden etrafa bezginlik ve umursamazlık sızıyordu. Geçip koltuğuna oturdu.

Kadınsa sanki üzerinde reddedilmeyecek bir enerji taşıyordu. Atletik yapılıydı. Yuvarlak düz yüzüne uymayan incecik bir boynu vardı. Sarı saçları kısacıktı ve rüzgârda savrulmuş gibi taranmıştı.

Yarı yolda durup dudaklarına bir sigara kısırdı ve başını yana eğip avcunun içindeki çakmakla yaktı. Beyaz kırlangıç yakalı gömleği ve sırma işli siyah ceketiyse daha çok bir matadora benziyordu. O da koltuğuna oturdu. Sigarasından derin bir nefes çekip masadan uzağa üfledi ve gözlerini Hande'ye dikip bekledi.

Yaşlı adam öksürdü.

"Ben Doktor Morde. Acaba isminizi öğrenebilir miyiz?" Sesi kuru ve ifadesizdi.

Hande hızla düşünüyordu. Kendine bir isim mi uydurmalıydı?

"Ben... ismimi hatırlamıyorum. Salgın yüzünden galiba."

“Buranın neresi olduğunuzu biliyor musunuz?”

“Galiba Luda Kuka.” dedi Hande. Sonra telaşla sordu. “Yoksa öyle değil mi?”

“Evet, evet, Luda Kuka,” dedi Doktor Morde başını ağır ağır sallayarak. “Biz burada, huzur bulamamış kimselelere yardım ediyoruz. Bu, Doktor Berva.”

Perişan saçlı adam Hande’ye bakıp gözlerini kırptırdı.

“Bu da Doktor Jora.”

Sigara içen sarı saçlı kadın kolunu, oturduğu koltuğun sırtına dayayarak kaykıldı ve sigarasını içmeye devam etti.

Hande karar vermeye çalışıyordu. İçlerinden hangisine Nadven’in burada olup olmadığı sorulabilirdi? İşini sessiz ve çabuk halletmek istiyordu. Kurnaz olmalıydı.

“Doktor Berva, hazır mısınız?” dedi Morde.

“Evet,” dedi Berva cılız bir sesle. Elinde bir dosya tutuyordu. Bir de kalem.

Gereken neyse yapmalarına izin vermeli ve bir an önce onlara kendi hikâyesini anlatmalıydı. Gerçeği değil elbette. Uygun bir şeyler. Bir dostunun yanlışlıkla buraya getirildiğinden ve kendisinin de peşinden onu buraya kadar takip ettiğinden bahsedebilirdi.

“Önce hastaya bir isim versek?” dedi Berva. Durgun bir tavırla konuşuyordu ama gözleri Hande’nin üzerindeydi. “Kayıt tutmak için bize kolaylık sağlar.”

“Hastadan kendisine bir isim bulmasını isteyebiliriz.”

“Aklıma gelen bir şey yok,” dedi Hande çabucak.

“Not alın Doktor Berva. Hasta, kendini özel bir isimle tanımlamayı reddediyor.” Berva not aldı.

Novella demesini mi bekliyorlardı? Mizar’la işbirliği

içinde miydiler? Belki de Mizar yan odada bu sorgulamayı dinliyordu. O halde neden hâlâ onu kısı kıvrak yakalamamışlardı?

“Bir kimliğiniz var mı?”

“Hayır,” dedi Hande. Berva hemen bunu da not aldı.

“Lande’de mi oturuyorsunuz?”

“Ben... kaldığım yeri hatırlamıyorum.” Giderek gerçek haline dönüşen bir cevaptı işte bu.

“Tipik bir amnezi vakası,” dedi Morde.

“Bu... hafıza kaybı demek değil mi? Ama benim hafızam...”

Sustu. Belki de hasta rolü yapmalıydı. Geçici bir süreliğine. Nadven hastaların arasında kalıyorsa eğer... Kendisi de hastaların arasına karışmalı ve...

Doktor ağır ağır konuşuyordu:

“Son zamanlarda ruh haliniz nasıl? Sabahları nasıl hislerle uyanıyorsunuz? Moral bozukluğu, ümitsizlik?”

Ah, Hande bunu biliyordu işte! Şizofreni Depresyon Değerlendirme Testi! Onu en hızlı şekilde koğuşa gönderecek cevapları vermeliydi şimdi.

“Berbat hissediyorum,” dedi hevesle. “Canım hiçbir şey yapmak istemiyor.”

“Peki, geleceğe nasıl bakıyorsunuz?”

“Gelecek diye bir şey kalmadı,” dedi Hande. “Hayat zor. Umut yok. Lande yine de çok güzel. Buraya bayılıyorum. Ama burada bir gelecek de yok.”

“Çelişkili yanıtlar,” dedi Doktor Morde. Berva deli gibi not alıyordu şimdi. “Hasta yaşadığı mevcut duruma karşı dengesiz bir yaklaşım sergiliyor.” Hande’ye döndü. “Herhangi bir konuda suçlandığınızı hissine kapılıyor musunuz?”

Evet, bu soruyu da biliyordu Hande. Tekinsizce gülümsedi.

“Evet. Herkes benim suçum olduğunu sanıyor.”

Bu cümleyi kendisiyle birlikte grup terapisine giren kadından duyardı klinikteyken.

“Neyin sizin suçunuz olduğunu sanıyorlar?”

“Her şeyin,” dedi Hande. Şevkle ekledi: “Hep beni suçluyorlar.”

Berva çıldırmış gibiydi. Kalemî kâğıdın üzerinde cızırdıyordu.

“İlginç!” dedi Jora, yeni bir sigara yakarken.

“Peki...” Morde istemeye istemeye soruyor gibiydi şimdi. “Canınıza kıymak istediğiniz anlar... oldu mu hiç?”

“A, evet, kesinlikle!” diye atıldı Hande. “Kuleye de onun için çıktım zaten.”

Odada buz gibi bir sessizlik oldu.

“Acaba, sorular bittiyse diğer hastaların yanına gidebilir miyim? Beni artık onların yanına yerleştirmeniz gerekiyor sanırım.”

“Ne?”

“Hasta olduğumu düşünmüyor musunuz? Bence yardım almalıyım.”

“Hayır hayır, bu çok yanlış!” Morde berrak mavi gözlerini Hande’ye dikmişti. Sonra masaya doğru hafifçe eğildi. Bir şeyler fısıldadı.

“Ah!” dedi Berva. Donuk bakışlı gözleri parladı.

Jora ise Hande’yi ağır ağır süzdü.

“Üzgünüm hanımefendi ama sanırım geliş sebebinizi biliyoruz. Artık karşılıklı daha açık davranmak uygun olacaktır,” dedi Doktor Morde yerinden kalkarken. “Dok-

tor Jora size kalacağınız odayı göstereyim. Gün içinde istediğiniz evrakları inceleyebilirsiniz.” Yüzü tatsız biçimde ciddiydi şimdi. “Öğle yemeği saat on ikide.”

“Anlamadım. Ne demek bu?”

Fakat hiçbirisi Hande’ye cevap vermedi. Berva ve Morde kalkıp odadan çıktılar. Sadece Jora koltuğunda oturuyor ve hâlâ Hande’yi süzüyordu.

“Neden böyle bir şey yaptın?” dedi Jora. “Bir oyuna gerek yoktu. Doğrudan merkezden gönderildiğini söyleyebilirdin.”

“Ne merkezi?”

“Puleri’deki merkezden geliyorsun. İtiraf edeyim, gerçekten profesyonelce bir işti. Geliş şeklin, kuleye çıkıp duacıların dikkatini çekmek falan. Hiçbirimiz anlamadık. Asla tahmin edemezdik zaten. Ama meonaların çok profesyonel olduklarını söylerler. İyi bir plandı. Bu durumda gerçek ismini yine de söylemeyeceksin demektir bu. Bana uyar.” Güldü. Sigarasından bir nefes çekti. “Doktor Morde’yi hiç bu kadar sarsılmış görmemiştım. Salgında bile.”

“Salgın hakkında ne biliyorsun?”

“Evet evet, salgını da soracaksın. Ama olup bitenlerin çok azını gördük biz. Burada kapalıyız. Tabii yine de salgından sonra merkezden birilerinin gelmesini bekledik. Ama artık üç yıl geçti ve beklemekten vazgeçmiştik. Neyse, şimdi sana bizim tımarhaneyi gezdirmeliyim.”

Ayağa kalktı. Sigarasını masadaki kül tablalarından birine bastırıp kapıya yürüdü. Hande de ayağa fırladı ve kadının peşinden gitti.

Arayış

Bina, küçük odalar, holler, birbirine açılan ve sık sık aynı yere çıkan koridorlar ve salonlardan oluşan bir labirent gibiydi.

Hande şapkasını başına takmış ve tülü yüzüne indirmişti. Jora yadırgamamıştı bunu. Jora'dan başka kimse de yoktu artık ortalıkta.

“Burası toplantı odası. Grup terapileri şu yan odada yapılıyor. Yemek salonu ikinci katta. Mutfak da koridorun sonunda. Önce evrak odasına bakalım.”

Odalardan geçip bir galeriye geldiler. Sol duvar, çakıllı bahçeye bakan sıra sıra pencerelerle doluydu. Sağ duvar ise büyük portrelerle doluydu.

“Hastalar nerede?”

“Hastalar şu anda sabah güneşinden faydalanıyorlar,” dedi Jora.

Hande gözlerini pencerelerden dışarıya çevirdi.

“Bu şehirde sabah güneşi yok Jora. Hiç olmadı.”

Genç kadının o umursamaz alaycı duruşu bir anda silindi. Cevap vermedi.

“Hastalar nerede? Yukarıdalar, değil mi? Odalarda mı? Yoksa koğuşlarda mı kalıyorlar?”

“Zamanı gelince göreceksin. Doktor Morde her şeyi sırasıyla yapmamı istedi.”

“Peki, bunlar kim?” Duvardaki yağlıboya portreleri gösterdi.

“Geçmişteki hastane müdürleri,” dedi Jora.

En sonda, altın yaldızlı bir çerçevenin içinde Doktor Morde’nin yüzü bütün donukluğuyla resmedilmişti. Hande yaklaşıp resme eğildi.

“Yeni bu,” dedi. “Boyası taze.”

“Öyle mi? Resimden anlıyorsun. Bu da işin bir parçası mı?”

“Hayır,” dedi Hande. “Babam böyle şeyleri bilmeme önem verirdi.”

“Demek babanı hatırlıyorsun?” dedi Jora.

“Evet, bazen.” Hayır, aynı şeyden bahsetmiyorlardı şimdi. Yalan söylemediği öyle tuhaf anlar vardı ki. Resmin önünden ayrılmadı.

“Burada bir ressamınız yoksa bu dışarıda yaptırılmış olmalı. Lande’de. Kim yaptı?”

“Bilmiyorum,” dedi Jora. Şaşırmış görünüyordu. “Yenilendiğini fark etmemiştim. Doktor Morde’nin tablosu çok eskiden beri bu galeride asılıdır.”

Cebinden yeni bir sigara daha çıkarıp dudaklarına kısırdı. Tablonun yanına duvara dayandı. Başını eğerek avucunun içindeki küçük çakmakla yaktı. Derin bir nefes çekti. Dumanı yukarı üfleyerek Hande’ye baktı.

“Tablo bir ipucu mu?”

“Olabilir.”

Vagona benzeyen galeriden çıktılar, gri gün ışığı arka-
larında galerinin içinde kaldı. Onlar karanlık bir odaya
girdiler ve kapıyı kapattılar.

“Burası kayıtların tutulduğu yer,” dedi abajurları ya-
karken Jora.

Hande’nin aklında ise Mizar vardı. Karısı Impia’nın
ve Hande’nin resmini yapmış olan Vello Mestre, buraya
yepyeni bir tablo göndermişti.

Her şey birbiriyle bağlantılıydı, herkes!

“Evraklarınız pek güvende tutulmuyor. İçinden geçti-
ğimiz galerinin penceresinden giren biri doğruca bu oda-
ya gelip...”

Jora kaşlarını hayretle kaldırdı.

“Pencereden giren mi? Kim girecek? Kayıtları merak
edecek kimse yok ki burada?” Gözlerini devirdi. “Aslında
burada...”

“Aslında burada hiç kimse yok!” Jora’yla göz göze kal-
dılar. “Öyle değil mi?”

Fısıldamıştı Hande. Hasta aklıyla karşısındakini de
mi zehirliyordu? Yoksa zaten karşısındaki de hasta aklı-
nın zehirlerinden biri miydi? Kendi hayal ettiği insanları
korkutan bir akıl hastasına dönüşmüştü belki de.

Jora, sigarasını ilk gördüğü kül tablasına bastırdı.

“Evrak dolaplarına bakmak ister misin?”

“Yeni kaydınız var mı?”

“Duacıların getirdiği üç kişi.”

Jora çekmecelerden birini açtı. İnce parmaklarıyla
dosyaların üç tanesini seçip büyük yazı masasına bıraktı.

Hande yüzündeki tülü geriye attı. İlk dosyanın kapa-
ğını kaldırdı.

Kasal-1: İsimsiz. Kadın. Kırk yaşlarında. Amnezi. Epidozik-deklaraktif bellek ilişkisinin zarar görmesi sonucu retrograd bellek yitimi. Lande kimliği yok. Daha önce yaşadığı şehri hatırlamıyor. İsmi, yaşını ve ailesini hatırlamıyor. Uykuya dalmada güçlük. Konuşurken kelime tekrarı. Anksiyete.

İkinci dosya. Kasal-2: İsim, Zilav. Erkek. Otuz iki yaşında. Amnezi. Epidozik-deklaraktif bellek ilişkisinin zarar görmesi sonucu retrograd bellek yitimi. Lande kimliği mevcut. Evinin yerini hatırlamıyor. Ailesini hatırlamıyor. Motor hareketlerde bozukluk. Aşırı dalgınlık.

Üçüncü dosya. Kasal-3: İsimsiz. Erkek. Yirmi üç-yirmi dört yaşlarında. Amnezi. Epidozik-deklaraktif bellek ilişkisinin zarar görmesi sonucu retrograd bellek yitimi. Lande kimliği yok. Soruları yanıtlamayı reddediyor. İlaç almayı reddediyor. Şiddete yatkın. Uykuda düzensizlik ve tedirginlik. Sürekli şüphe hali.

Nadven!

Hande başını kaldırıp Doktor Jora'ya baktı.

"Bu hastayı görmeliyim."

Jora omuz silkti.

"Tamam, gelip yukarı bakabilirsin."

Odadan çıktılar. Başka bir hol, başka bir merdiven. Kapıların önünden geçtiler. Elbette! Kapılar! Bu manzara Hande için özel olarak tekrarlanan bir şeydi sanki.

Sonunda dar uzun bir odaya girdiler. Bir taraf olduğu gibi pencere, diğer taraf olduğu gibi duvar. Yatakların başları bu duvara dayanmış, ayakları pencereye doğru uzatılmıştı. Her yatağın arasında birer etajer. Üzerlerinde birer bardak su. Her yatağın arasında birer tekerlekli

sandalye. Her sandalyede birer hasta. Dizlerine örtülmüş battaniyelerle yüzleri pencereye dönük.

Hande kapı eşiğinde donmuş gibi kaldı bir an.

“Koşuş... öyle mi?”

“Evet.”

“Kaç hasta var?”

“Çok.”

Hande hızla yatakların ayakuçlarından geçerek pencere ile hastalar arasında yürüdü. Adımları telaşlı, yüzü allak bullaktı. Heyecanını ve korkusunu yenemiyordu. Her hastanın yüzüne tek tek bakıyor. Nadven'i görmek için acele ediyordu. Başının ardında şapkasının pırıltılı tülü uçuşuyor, göğsü sıkışıyor, avuçları terliyordu.

Sonuncu sandalyeye de baktıktan sonra sertçe döndü. Haykırdı:

“Son dosyada söz edilen hasta nerede?”

“Orada,” dedi Jora.

Hande son sandalyede sessizce oturan ve Hande'yi hiç fark etmemiş gibi görünen adama baktı. Gençti. Kumral saçları uzundu. Yüzü yorgun, bakışları üzgün.

“Onun ilaçlarını yemeğine karıştırmak zorunda kalıyoruz. Dosyasında da yazdığı gibi, almayı reddediyor.”

“Ama bu!..”

“O değil mi?” dedi Jora.

Reddetmesinin bir anlamı yoktu. Jora'ya baktı.

“Aradığım kişiyi bulmak zorundayım.”

“Bunu Doktor Morde ile...”

Hande birden uzanıp Jora'nın kolunu tuttu.

“Morde ile olmaz. Kural istemiyorum.”

Jora kısa bir an için Hande'yi süzdü:

"Ne yaptı bu aradığın adam? Yoksa salgından o mu sorumlu? Öyle mi? Bize söylemelisin bunu. Mikrobu o mu bulaştırdı bütün şehre? Yabancı bir yerlere seyahat etti ve Lande'ye virüs mü taşıdı?"

"Hayır. Öyle bir şey değil," dedi sadece Hande. "Başka hasta yok mu?"

"Hayır."

"Üst katta kim kahyor?"

"Yatalak olanlar. Hiçbiri kendinde değil."

"Görmek istiyorum."

"Hepsi de komada. Sağlık sebebiyle oraya girmek yasak."

"Buraya getirildiğimde en üst kattaki pencerede birini gördüm."

"Hastabakıcıdır."

"O halde hastabakıcıları görmek istiyorum."

"Şu anda meşguller."

"Herkes nerede Jora?"

Jora gözlerini kırptırdı. O kendine güvenli hali yine yok olmuştu.

"Bir... Bir sigara içmeliyim. Çıkalım mı? Hastaların yanında içemiyoruz."

Üst kattaki diğer kapıları tek tek yoklamalıydı belki de. Hande şimdi fark ediyordu ama en çok hissediyordu ki Nadven, sıradan hastaların arasında değildi. Aklına gelen fikirle sarsıldı, ölmüş müydü?

"Bence gidip yemek yiyelim artık," dedi Jora yeni yak-
tığı sigarasından birkaç nefes çektikten sonra. "Sorularını Morde'ye sorarsın."

* * *

Yemek odası alt kattaydı. Penceresizdi. Koyu yeşil duvar kâğıdı kaplıydı. Yerler ahşaptı. Oymalı bacakları üzerinde yükselen uzun bir masa ve etrafında dört oymalı sandalye vardı. Köşede ise büyük bir dolaplı saat.

Odaya girdiklerinde Hande'nin ilk duyduğu saatin sesi oldu:

Tik-tak! Tik-tak!

Evet evet, bunu da biliyordu. Hepsini ezberlemişti artık!

Doktor Morde ve Doktor Berva çoktan sandalyelerine oturmuşlardı. Tavandan sarkan pirinç bir avize odayı aydınlatıyordu. Hande'nin gözleri duvardaki tabloya takıldı. Yemyeşil, neredeyse ışıksız bir ormanın içinde taş bir köprüden geçen genç bir adam vardı tabloda.

"Lütfen oturun," dedi Morde.

Oturdular.

"Aradığım bir hasta var."

Morde tepkisiz kaldı. Hande devam etti:

"Genç bir erkek. Biraz agresif olabilir. Son dosyanın ona ait olduğunu düşünüyorum. Ama hastayla eşleşmiyor."

Kız, ne dediğini gayet iyi biliyor gibiydi. Kendisi de öyle hissediyordu aslında. Fakat Morde son derece ilgisiz bir şey söyledi:

"Gece kalacak mısınız?"

"Aradığım kişiyi bulursam hemen ayrılacağım." Bu bir öneri gibiydi. Bir anlaşma. Morde düşünceli düşünceli tabağına baktı. Boştu tabak. O sırada kapı açıldı. Genç bir kadın kulplarından tuttuğu koca bir çorba kâsesiyle içeri girdi.

Tek kelime etmeden kâseyi masanın köşesine yerleştirdi. Kocaman bir kepçeyle herkesin tabağına tek tek servis yaptı. Sebze ve krema kokusu odayı kapladı.

“Teşekkürler Aspaz,” dedi Morde.

Kadın cevap vermedi. Büyük çorba kâsesi kucağında, geldiği gibi ortadan kayboldu.

“Önce yemeğimizi yiyelim,” dedi Morde.

Hande fazlasıyla açtı. Tabagındaki çorba konusunda şüphelenmeliydi belki. Ama aldığı tek önlem, diğerleri çorbadan içmeye başlayıncaya dek beklemek oldu. İçip bitirdiğinde vücuduna yayılan sıcaklığı ve kuvveti hissede-biliyordu. Morali daha yüksek, cesareti daha da keskindi şimdi.

“Ne yazık ki yemeğimiz çorbadan ibaret,” dedi Morde. İlk karşılaşmalarına göre oldukça mesafeli hatta soğuktu.

“Önemli değil, benim için yeterli. Şimdi acaba aradığım hasta hakkında konuşabilir miyiz?”

Yaşlı doktor ifadesiz yüzünü masaya eğdi. Kısa kısa öksürdü ve “Bilemiyorum,” dedi. “Bahsettiğiniz genel bir tablo. Buradaki hastaların çoğu agresif. Çoğu genç. Ama siz zaten hepsini gördünüz.”

“Yatalak olanları görmek istiyorum.”

“Koma halindeler.”

“Yine de görmeliyim.”

“Pekâlâ!” dedi beklenmedik biçimde Morde. “O halde şimdi yatalım. Yarın sabah ilk işimiz size yatalak hastalarımızı göstermek olsun.”

“Yatmak mı?” dedi Hande. “Ama öğle yemeğini yeni yedik... ve yukarıda hastalar sabah güneşi için...”

“Ah,” dedi Morde. “Lande’de hiç güneş olmaz ki.”

Hande hızla dönüp Jora’ya baktı. Genç kadının yüzünde gördüğünün saf dehşet olduğuna yemin edebilirdi o an.

“Bu çok anlamsız, günün ortasındayız ve...”

Morde kalkmış, Hande'nin itirazlarını duymuyormuş gibi odadan çıkmak üzere yürüyordu.

"Doktor Morde! Hastalarınızı hemen görmek istiyorum."

Yaşlı adam kapıyı açıp çıktı, Berva da ardından. Hande de arkalarından fırladı.

"Doktor Morde!"

Morde ve Berva çoktan gözden kaybolmuştu.

"Odanızı göstereyim," dedi Aspaz hemen arkasında bite-rek. Çorba servis ederkenki kadar asık yüzlüydü. "Arka tarafta bakan odalardan birinde kalacaksınız. Benimle gelin."

"Bu saatte yatacak değilim."

"Hava çoktan karardı," dedi Aspaz. "Hepimiz yatacağız."

"Yatsan iyi olur," dedi Jora. "Kapını kilitlemeyi unutma." Geri geri birkaç adım attı.

"Kaçıyor musun?" dedi Hande. "O kendinden emin tavırlarına ne oldu?"

Genç kadın, Hande'ye endişeyle baktı ve sadece başını iki yana salladı. Arkasını döndü ve kısa koridorlardan birinde köşeyi dönerek gözden kayboldu.

"Bu taraftan," dedi Aspaz.

Hande, arkalarından koşup bütün binayı arasa, onlardan bir iz bulamayacağına emindi. Lande'yle ilgili tecrübeleri vardı. Aspaz'ın ardından yürüdü. Bir kez daha koridorlar, galeriler, odalar ve salonlardan geçtiler. Binada çıt çıkmıyordu. Sonunda kapısız, penceresiz bir holün en dibindeki kapıyı açtılar. Aspaz yana doğru çekilerek kapıda durdu.

"İyi geceler," dedi dik dik. Sonra da kapıyı çekip çıktı.

Hande, kapının arkasına takılı kocaman demir anah-tara baktı. Luda Kuka'nın odalar labirenti içinde bir yerlerde yine bir başınaydı işte.

Tımarhanede bir gece

Yatak odası, binada gördüğü bütün diğer yerlerle aynı tarzda döşenmişti. Koyu renk duvar kâğıdı, tablolar, ahşap başlıklı karyola, eski bir gardırop. Başucundaki etajerde bir abajur yanıyordu. Yatağın ayakucunda kocaman eski tip bir sandık vardı.

Sandık?

Yanına gidip kapağını kaldırdı. Kâğıtlar, ciltleri sökülmüş birkaç kitap, güve yenikleriyle dolu kumaşlar, eski bir gaz lambası, mürekkebi akarak ahşabı boyamış eski dolmakalemler, dantelleri sararmış el havluları, lavanta keseleri, kırık bir şırınga... Kapattı.

Pencereye yürüdü. Erken gelmiş geceye baktı. Dışarıda karanlık ve sık ağaçlı bir bahçe vardı. Luda Kuka denen yer, yüksek duvarlarla şehirden ayrılıyor ve sırtını koyu, karanlık bir ormana veriyordu demek? Bu orman, şehrin bittiği yer miydi? Neden kaçıp gitmiyorlardı bu ormanın içinden?

Etajerdeki abajuru söndürdü. İçerisi koyu mavi bir karanlığa gömüldü, dışarısı da puslu bir yeşile. Birden

ötedeki nehri fark etti. Suyu durgundu. Üzerinde taş bir köprü vardı. İrkildi. Yemek odasındaki tabloydu bu. Fakat köprüde kimse yoktu.

Ürpererek geri çekildi. Neyin içindeydi böyle? Tahta kepenkleri kapatmalı mıydı? Dönüp kapıdaki anahtara tekrar baktı. Yatıp uyumasını bekliyorlardı. Ne yapacaklardı o uyuyunca?

Ani bir kararla heybesinden *Yansıma*'yı çıkardı. Yayınevinin bastığı sıradan bir macera romanına ne kadar da benziyordu. Kapak resminde fonda puslu bir şehir vardı. Sarı bir toza bulanmış. Lande miydi bu?

Şimdi bu kitaptan birkaç satır okuyabilir ve gözlerini evinde açabilirdi. Sonra da bir daha asla kitap okumaz, bir daha asla yayınevine gitmez, Harun Mahir'i görmezdi! Acı bir gülüş dudaklarında belirdi. Kitabı heybeye geri koydu. Bunu yaparken eli heybedeki bıçağa takıldı. Sıkıca kavradı. Hayır, uyumak gibi bir planı yoktu.

Yeteri kadar zamanın geçtiğine inanınca kapıyı açtı. Karanlıktı. Bir el feneri ya da... Geri döndü, sandığı açıp eski gaz lambasını çıkardı. İçinde biraz gaz vardı. Ama yakmak için kibrit bulmalıydı. Bir kaçış oyunu gibi ha? Ne yapıyordu Harun Mahir şimdi de? Bilgisayarda bir macera oyunu mu oynuyor?

Bir elinde gaz lambası, bir elinde bıçak, kendini koridorlar karmaşasına attı. Ardında bütün kapıları açık bırakıyor, bir yerlerden sızan gece buğusu ortalığı griye boyuyordu.

Bir süre sonra mutfağı buldu. Karşıdaki kocaman dikdörtgen şeyin kuzine olduğunu tahmin ederek yaklaştı.

Eliyle üstünü yokladı. Parmaklarının arasında soğuk, küçük bir şey kıvrılarak kımıldadı. Kız küçük bir çığlık attı. Birkaç iç kaldıran denemenin sonunda kibriti buldu. Lambayı yaktı. Yukarı kaldırdı, perişan mutfak gözler önüne serildi. Kuzinenin kalın borusu çok yukarılardaki bacaya doğru yükseliyor, üzerinde iri böcekler yürüyordu. Ortadaki tahta masada yemek artıkları vardı. Mutfaktan çıktı.

Etraf çok sessizdi. Yukarı çıkmalıydı. En üst kata.

Yoksa zaten bunu yapmasını mı bekliyorlardı?

Belki de Doktor Morde'nin çalışma odasını biraz karıştırırsa daha çok şey öğrenebilirdi. Bir süre karanlık salonlarda yolculuk edip durdu. Artık kaybolduğuna inanmak üzereydi ki bulduğu merdivenlerden ikinci kata çıktı. İşte, hastaların koğuşu! Kapısını yokladı. Açıktı. Fakat içerisi boştu.

Yataklar hiç bozulmamış, etajerlerdeki sular içilmemiş ve tekerlekli sandalyelerin hiçbirisi yoktu. Sadece birkaç saat önce sabah ışığının içeri süzüldüğü pencereler karanlık gökyüzüne bakıyordu.

Kattaki diğer kapılar da bomboş yatak odalarına, tozlu, hiç kullanılmamış mobilyaların doldurduğu salonlara açılıyordu. Tekrar merdivenleri buldu ve bu kez üst kata çıktı. Şu komada oldukları söylenen hastaları görmeliydi. Ama madem diğer hastalar buradan götürülmüşlerdi... Artık hastaların hiçbirini göremeyeceğinden korkmaya başlamıştı.

Beyninde çılgın bir kahkaha patladı.

Belki de burada tamamen yalnızsındır hayatım. Aslına bakarsan bence hep yalnızdın. Terk edilmiş bir bina-

da bütün gün dolandın durdun, doktorlarla konuştuğunu zannederek.

“Kes sesini,” dedi Hande yüksek sesle.

Bak, işte! Şimdi benimle nasıl konuşuyorsan hayallerinle de öyle yüksek sesle konuştun bence bütün gün. Burada hiçbir zaman doktorlar olmadı hayatım. Hastalar da!

“Yeter!” dedi Hande. Son basamakta durup ellerini kulaklarına kapadı. “Sus artık!”

Sadece konuşuyoruz, dedi ses. Yoksa Nadven’i bulamayacağını söylememden mi korkuyorsun? Evet, korkmalısın!

Tonu değişti, psikiyatrinin sesine benzedi: *Korkmalısın!*

Hande şimdi elleri kulaklarında gözleri sımsıkı kapalı tekrarlıyordu:

“Yeter, yeter, yeter, yeter!”

Sustu. Sessizlik geri geldi. Kafasına ve binaya. Gözlerini açtı. Upuzun bir kat, ileriye doğru devam ediyordu önünde. Gaz lambasını kaldırdı, tahta zemin aydınlandı. Acı kahve duvarlarda o yürüdükçe ortaya çıkan tablolara bakmadı. Hepsi de karanlık sahneleri resmediyordu. Mesleklerine olan ilgilerini karanlık bir ayine dönüştüren doktorlar asardı bunları kliniklerin kuytu köşelerine.

Kapıları tek tek açtı.

Boş yataklar, boşalmış oksijen tüpleri, yazıları silinmiş ilaç kutuları, yatakların tepesinde takılı halde kalmış ve kuruyup sarımsı iğrenç bir yapışkana dönmüş serumlar...

Hastalardan iz yoktu. Yatalaklardan, komadakilerden, Nadven’den...

Duyduğu bir gürültüyle koş a koş a merdivene geri döndü.

Eğilip tırabzandan aşağıya baktı. Birileri vardı. Yukarı çıkan, inen, katlarda dolanan, sürünen ve bir şeyleri sürükleyen. Sesleri ağır hırıltılara, gıcırtılı, ıslık gibi nefes alışlara dönüşerek artıyordu. Yaklaşıyordu bir şeyler. Elindeki feneri korkuyla geri çekti. En tepedeydi. Kaçmanın en güç olduğu yerde. Pencerelelerin sadece ölüme açıldığı kattaydı.

Odalardan birine girdi. Karşıda gördüğü bir kapıya koştu, başka bir koğuş, başka bir kapı, oradan başka bir hol. Sesler duyulmuyordu artık. Neydi bu? Gece olduğunda Luda Kuka'yı basan yaratıklar mı? Hayır, fazla klişeydi bu.

Delirdiyse tamam, bütün bu halüsinasyonları idare edebilirdi.

Bir oyunsa bu, kaçabilir, kovalayabilir ve belki kurtulabilirdi.

Ama Nadven'e ne olmuştu? Onu bulma hikâyesine?

Hayal ettiği hiçbir şey yoktu burada. Gerçekten peşinden gittiği hiçbir şey. Bulacağını zannettiği kimse de!

Durdu. Gözü tam karşısındaki telefona ilişti. Eski tip yüksek ahizeli, antika bir telefon. Maun bir dresuarın üzerinde, püsküllü bir abajurun yanında!

Kimi arayabilirdi ki?

Uzanıp ahizeyi kaldırdı. Hat sesi kulağına doldu. Eski tip numaratóre parmak ucunu geçirerek çevirdi. Bekledi. Engelleyemiyordu kendini. Aklını kaçırmış olmaya artık dayanamayacağını anlamıştı. Hem de az önce. Burada kimsenin olmadığını, zaten boş binada bütün gün dolandığını kafasındaki sestten duyduğu o anda. Bitmesini istiyordu artık.

Telefon açıldı:

“Buyurun? Ben psikiyatr doktor...”

“Beni buradan çıkarın!” diye haykırdı. “Çıkarın beni! İlaç istiyorum! Yapamıyorum artık! Korkuyorum!”

“Alo? Kimsiniz?”

“Benim!” diye haykırdı kız. “Hande!”

“Bakın, kim olduğunuzu bilmiyorum.”

“Hande Nüvit!”

“Üzgünüm bu şekilde yardımcı olamam,” dedi psikiyatrinin sakın tok sesi ve telefon kapandı.

“Hayır!” diye inledi kız. “İlaça ihtiyacım var!” Ağlıyordu şimdi. Hıçkırıyor.

Bir süre böyle hıçkırdı. Sonra içini çekerek sustu. Telefon elindeydi hâlâ. Hırsla numaratöre geçirdi parmağını. Çevirdi. Hat tekrar düştü, tekrar çalmaya başladı.

“Efendim?” dedi baygın, boğuk bir ses.

“Anne! ANNE!”

“Kimsiniz?”

“Hayır!” dedi Hande gözlerini kapayarak. “Hayır, anne, hayır! Duy beni. Duymalısın. Duyuyorsun aslında.”

“Kimsiniz?” Kadının sıkkın ve baygın sesi başka birine hitap etti: “Her kimse, konuşmuyor.”

“Konuşuyorum anne! Benim! Sesimi duymuyor musun?”

Karşı taraf telefonu kapattı. Hande ahizedeki boş hat-tın sesini duydu.

Ya babası?

Hayır! Bir kez daha duyulmamak için mi?

Bir kez daha *duy beni* diye yalvarmak için mi? Hayır!

Daha önce çok yapmıştı bunu.

Ahizeyi yerine koydu. Geri çekildi. İnanmayan gözler-

le maun dresuara ve üzerindeki telefona baktı. Yutkundu. Gözlerini sildi. Şapkasındaki tülü geriye atarak düzeltti. Buradaydı, Lande'de. Nadven'i bulmalıydı. Hiçbir şey olmamış gibi döndü. İçinden geçeceği yeni bir kapı aradı.

Hande, zaman zaman garip sesler ve haykırışlar duyarak dolanmaya devam etti. Sonsuza kadar içinde kalacağı bir labirente gibiydi. Fakat birden kendini küçük bir çalışma odasında buldu.

Pencerenin yanına konmuş bir yazı masası, bir de dolap vardı odada. Masanın yüzü duvara dönüktü. Hasır bir koltuk masanın önüne çekilmiş, etrafa kâğıtlar saçılmıştı. Yaklaşır yaklaşmaz masanın üzerine saplanmış bıçağı gördü. Kanlıydı bıçak. Kendi bıçağını avucunda sıktı. Bir elinde bıçak, diğer elinde gaz lambasıyla masaya birkaç adım daha yaklaştı. Kurumuş kan, masanın her yerine bulaşmıştı. Eğildi. Yerdeki kanlı sürüklenme izine baktı. Belli bir noktada kesiliyordu. Yaralanan ya da ölen her kimse sırtlanıp götürülmüş gibiydi. Kana dokunmamaya çalışarak masanın üzerindeki kâğıtlara baktı. Resmi yazışmalar. Reçeteler. İlaç talep formları...

Bazı evraklarda Puleri ismini görüyordu. Hande'nin geldiğini zannettikleri yer. Neresiydi orası? Bütün akıl hastanelerinin bağlı olduğu yer mi?

Çekmeceyi açtı. Karmakarışık kâğıtlarla doluydu. En üstteki bir mektuptu. 23 Aralık Salı. Hangi tarihte olduklarını bilmiyordu ki Hande. Luda Kuka'da çalışmak isteyen bir doktordan Morde'ye yazılmıştı mektup. Morde'nin çalışma masası mıydı bu? Kız kocaman açılmış gözlerle yerdeki kan izlerine baktı. Morde miydi yer-

de sürüklenen?

Çekmecedeki kâğıtları avuçlayıp çıkardı. Mektuplar, resmi yazışmalar, notlar...

İki kutu kloroform

Dört şişe karbonat

Dört kutu beşlik morfin ampul

Başka bir kâğıdı açtı. Bir mektup daha...

Doktor Morde,

Ünlü sanatçı Vello Mestre'nin uyandığını ve sağlığının gayet iyi olduğunu size bildirmekten heyecan duyuyorum. Sanatını aynı kabiliyetle icra ettiği konusunda sizin de bana katılacağınızdan şüphem yok. Bunu ispatlamak için küçük bir hediyeye gönderiyorum. Sanırım bu tablo, diğer başlıkım resimlerinin yanında bambaşka duracaktır.

Lütfen kabul edin, saygılarımla,

Nobre soyundan dostunuz Mizar

Mizar! Yeni yapılan tabloyu o göndermişti. Buraya, Luda Kuka'ya erişebiliyordu işte! Belki kendisi gelemiyordu ama yine de Morde ile irtibat kurmuştu. Hande, dönüp yerdeki kan izlerine tekrar baktı. Morde'yi bulmıyordu.

Tam o anda zemin gürültüyle sarsıldı. Oda adeta yerinden oynadı. Yan duvara vuruluyordu. Hem de korkunç bir kuvvetle! Kız geriledi. Kapıya kaçamak bir bakış attı. O karar veremeden pencere camına koca bir el indi. Camı sarstı ama kırmayı başaramadı.

Pencereye vuran o devasa el tekrar geldi, bütün gücüyle cama yapıştı. Her yer bir kez daha sarsıldı. Hande geriledi, odanın en uzak köşesine sinerek gözlerini masanın dayalı olduğu bu duvara dikti. Koridordan hırıltılar geldi. Kapı açıktı ama artık oradan kaçamazdı.

Yazı masasının dönük olduğu duvara inen darbeler arttı. Duvar kâğıdı kabarmış, tozlar dökülmeye başlamıştı. Sonra birden duvarın arkasından darbeyi vuran ellerin izleri belli olmaya başladı. Kızın yuvalarından fırlayacak gibi olan gözleri duvarda kımıldanan el izlerine saplanıp kaldı. Eller, esnek bir kumaşa dokunuyormuş gibi duvarı eziyor, esnetiyor ve bu odaya doğru uzanıyordu.

Koridorda sürünen bir ayak sesi duyuldu. Sonra derinden gelen bir hırıltı daha. Hızla etrafına baktı. Lambayı olduğu yere bıraktı. Köşedeki dolabı açtı ve kendini dolabın içine attı. Şimdi tamamen karanlığın içindeydi. Kaçmış mıydı? Soluğunu tutmuş karanlık dolapta öylece duruyordu. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışınca etrafını daha net algıladı.

Küf kokan, eski, çürük bir dolabın geniş karnında, büyük karton kutuların ve dosyaların yığıldığı bir boşlukta idi. Soluk almaya bile korkarak dolabın en dibine büzüldü.

Ve birden diğer köşede kendisine bakan yüzü gördü!

Korkunç bir çığlık göğsünde yükseldi, boğazına tıkanmıştı. Nefesi, göğsünde donmuş gibiydi. Dip Lande'de gördüğü parşömen suratlı adamdı bu. Yüzü, küçük simsiyah gözlerle dolu, ağızsız, burunsuz, kaşsız, kirpiksiz... Dip Lande tünellerinde ona *kaç* diye bağırarak yaratık.

O dehşet dolu anın içinde, yarı karanlık dolapta birbirlerine baktılar.

Aynı anda dışarıda, odanın içinde bir şeylerin yürüdüğüünü duyuyorlardı. Parşömen suratlı adam, işaret parmağını kaldırdı, kuru yüzünün hizasında tuttu. Susmasını işaret eder gibi.

Dışarıdaki şey her ne ise koca bir gövdeye sahip olmalıydı ki ağır adımlarla tahta zemini gıcırdatarak hareket ediyor, yaklaşıyor yaklaşıyordu. Birden ani bir kararla fırladı, kendini parşömen suratlı yaratığın yanına attı, dar, uzun bir karton kutuyu alıp üzerlerine örttü. İkisi yan yana, önlerinde kutular ve dosya yığınlarıyla beklediler. Omuzları birbirine değiyor, nefesleri birbirine karışıyordu. Ağır bir koku vardı adamın nefesinde.

Dolabın kapağı önce zorlandı, sonra iri bir el kapağı söküp attı. Hırçın bir haykırış koptu. Kapalı olan diğer kapak, onların tarafında kaldı. Bir baş içeri uzandı. Sindikleri köşede hiçbir şey görmeyerek ama ne olduğunu bilerek beklediler. Hande hâlâ elinde tuttuğu o küçük bıçağı nasıl kullanacağını kestiremiyordu. Tek bildiği, kendini korumak zorunda kalırsa bunu plansızca yapacağıydı.

Uzanan kafa, dolabın içinde birkaç saniye daha kaldı ve sonra yavaşça çekildi. Hiç kıpırdamadılar. Ayak sesleri uzaklaştı. Ağır beden sürüklenerek koridora çıktı. Ulurmasına haykırdı. Duvara ve cama vuran ellerin gürültüsü kesildi. Bir süre daha dolabın içinde kalarak hırıldayışlarının tamamen uzaklaşmasını beklediler.

“Gitti!”

İrkilerek dönüp parşömen suratlı adama baktı. Onun sesini de hatırlıyordu. Fakat şimdi başbaşalardı. Ölmek ve öldürülmek için en uygun şekilde yalnız. Bıçağını kaldırdı. Parşömen suratlı adam başını iki yana salladı:

“Gel!”

Birden Hande’yi kolundan yakaladı ve dolaptan çıkararak kapıya doğru sürükledi. Sırtlarını duvara dayayarak durdular ve koridora çabucak bir göz attılar.

“Lamba,” dedi Hande. Geri dönüp dolabın yanına bıraktığı gaz lambasını aldı.

“Kapat!” dedi gözlerle dolu yüz ona dönerek.

Kız lambayı sonuna dek kıstı. Karanlık geldi... ve onlar da harekete geçtiler. Koşuyorlardı şimdi. Merdivenlere. Alt katta kimseler görünmüyordu. İkinci katta yollarını değiştirdiler. Odalar labirentinden geçerek arka taraftaki merdiveni buldular. Bir kez daha aşağı indiler. Bu kez zemin kata. Şimdi yalnız değildiler işte!

Parşömen suratlı adam, Hande’yi de çekerek karanlık bir kuytuya girdi. Bir örümcek gibi kollarını ve bacaklarını açıp sırtlarını duvara yapıştırdılar ve beklediler. Önlerinden ağır adımlarla bir şey geçti. Çok, çok uzun bir şey. Yüksek tavana başı değecek kadar uzun ve bina-
nın bu katına sığmadığı için kambur. Eriyip akmış gibi bir yüzü, bükülmüş dizleri, upuzun kolları ve elleri vardı. Cama vuran ellerin benzeriydi bunlar. Peşi sıra sürüklediği bir şeyi tutuyordu sıkı sıkı. Bir gövdeyi.

Hande soluğunu hızla içine çekti. Aspaz’dı bu. Aşçı kadın. Yarı yarıya parçalanmıştı. Önlerinden geçerken Hande’nin bakışları, Aspaz’ın çoktan ölmüş donuk bakışlarını yakaladı. Ölü ve diri göz göze geldiler. Kız kasıldı. Ögürmemek için elini ağzına kapadı. Olduğu yerde sallandı. Parşömen suratlı adam kolunu uzatarak onu tuttu. Kıpırdamadan taş bir heykel gibi beklediler. Yaratık, Aspaz’ın cesediyle uzaklaştı. Ardında çizik çizik, yol yol

akmış bir kan izi bıraktı.

“Şimdi!” dedi parşömen suratlı adam.

Fırladılar.

Bir galeri, bir oda, başka bir galeri, başka bir oda, sonra dar bir koridor ve birden kendilerini kapısız penceresiz bir holde buldular. Arkalarında sesler ve hırıldayışlar, uzaktan gelen çığlık ve uluyuşlar. Bir homurtu koptu iki oda ötede.

Hande nerede olduklarını biliyordu. Koşarak holün dibindeki kapıyı açtı. Ona verilen odaydı bu. Kendini içeri attı, kapıyı kapatmak üzere döndü, eşikte parşömen suratlı yaratıkla burun buruna geldi. Adamın böceğe benzeyen gözleri kımıl kımıldı ve nefesi ağır.

Ona güvenmek diye bir şey yoktu. Merhamet olmamalıydı. Ölüm vardı yalnız ve salt akıl. Yahut tümünden delilik!

Kalbi büyüdü içinde, birden mantığının karşısında ağır bastı. Hisleri sis gibi kaplamıştı zihnini. Geriye çekilip kapıyı açtı, parşömen suratlı adam kendini içeri attı, birlikte kapıyı itip usulca kapadılar ve neredeyse aynı anda demir anahtarı tutarak kilitte sessizce çevirdiler. Hande, birbirine değen ellerine baktı. Kupkuru, kıvrık, iğrenç ellerdi adamınkiler. Yaratık hızla ellerini Hande’ninkilerden çekti. Hiçbir şey söylemeden pencereye koştu. Kepenkleri kapattı, sürgülerini sürdü.

İşte şimdi de kilit altında başbaşaydılar. Artık birbirlerinden kaçamayacak şekilde. Onu içeri almakla aptallık etmişti Hande. Karanlıktaydılar. Ama birbirlerinin silüetlerini görüyorlardı. Artık o kadar çok karanlıkta kalmışlar ve o kadar çok körlemesine ilerlemişlerdi ki! Birbirlerine saldırmaya kalksalar ikisi de bunu yapabilirdi.

Hande, Dip Lande'nin korkunç yaratıklarından birine dönüştüğünden emindi artık. Gerekirse öldürebileceğinden. Bunu bilmek korkunçtu. Değişmişti. Rayında değildi artık. Belli bir yolda gitmiyordu. Vahşice hayatta kalıyordu sadece. Yaratığın üzerine atılmak ve onu öldürmekti aklındaki! Ya da korkunç biçimde parçalanarak öldürülmek, onun tarafından! Bıçağını kaldırdı. İki ihtimali de göze alarak bekledi.

Oku

Hande bir saldırıya hazırdı. Fakat parşömen suratlı adam arkasını döndü, gidip uzak bir köşeye, yere oturdu, sırtını duvara dayadı.

“Işık!” dedi sadece. “Ama az.”

Hande bir süre daha bıçak tutan eli havada öylece durdu.

“Senin peşinde değilim,” dedi adam.

“Kimin peşindesin peki?”

“Yemek,” dedi sadece.

“Ne yediğini nereden bileceğim.”

“Böcek,” dedi adam. “Mutfakta çok var.”

Hande şüpheyile durakladı. Sonra gidip kapının yanına bıraktığı gaz lambasını buldu. Kısık bir ışık odayı belli belirsiz aydınlattı. Köşede yerde oturan parşömen suratlı adam ortaya çıktı.

“Nesin sen?” dedi kız.

“Pergament.”

“Bu... senin adın mı?”

“Hayır. Pergamentim ben. Bubojed cinsinden.”

“Bir adın var mı peki?”

“Oko!”

“Neden bana yardım ettin?”

“Sen beni gizledin,” dedi yaratık. “Ben de seni gizledim.”

“Dip Lande’de görmüştüm seni. Oradan buraya kadar nasıl geldin?”

Adam pencereyi işaret etti:

“Ormandan. Tehlikeli bir yol. Ama ormanda yiyecek var. Ama başka şeyler de var.”

“Dışarıdakiler gibi mi?” dedi Hande kapıyı başıyla işaret ederek. “Jonormal miydi onlar?”

“Biliyorsun.”

“Daha önce gördüm. Ama bu kadar vahşisini değil.”

Hande de gidip yatağa oturdu. Hâlâ avucunda sıkı sıkı tutuyordu bıçağı. Ama merakı daha ağır basıyordu şimdi.

“Peki, hastalara ne oldu? Nereye götürdüler onları?”

“Aşağıya. Mahzene.”

“Biri yaralanmış... ya da ölmüş. Odadaki masada kan vardı.”

“Doktoru.”

“Morde mi? Onu gördün mü?”

Oko başını iki yana salladı.

“Ben dolaptaydım. Duydum.”

“Öldü mü?”

“Bilmiyorum.”

Hande de başını salladı.

“Onların burada ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum.”

“Burada kapalılar. Lande’de hastalık var. Ormanda jonormaller. Çıkış yok.”

“Duacılar kulelere girenleri alıp buraya getiriyor ama. Neden? Burada ölüm varsa eğer, neden?”

“Onlar,” dedi Oko. “Jonormaller için.”

Hande dehşetle karşısında öylece oturan yaratığa baktı.

“Yani onlar... yem mi yapıyor? Duacılar böyle bir şey yapmazlar. Yaparlar mı?”

“Gerçek duacılar öldü. Onlar sahtekâr!”

“Ama kulelere giriyorlar.”

“Herkes girer.”

“Ya ben? Benimle ne yapacaklardı?”

“Yaptılar!” dedi Oko. “Bak! Neredesin? Onlar mahzen-
de. Sen neredesin?”

“Yani jonormaller için yem miydin?”

“Evet.”

“Başından beri mi? Ama benim Puleri'den geldiğimi sanıyorlardı.”

Oko başını iki yana salladı.

“Sadece yem. Bütün yabancılar yem. Nereden gelirse gelsin!”

“Ama buraya gelen bütün o zavallılar onlara sığınıyor. Doktor oldukları için güveniyorlar.”

Parşömen surathı adam durakladı.

“Onlar yeminliler. Sadece kendi hastalarını korumak için.”

“Bu adaletsizlik.”

Oko cevap vermedi.

“Ben... buraya getirilen birini arıyorum,” dedi Hande tereddütle. “Onu bulmalıyım.”

“Ölmüştür.”

“Kolay pes eden biri değildir.”

"Pes etmeyenleri bağlarlar." Döndü pencereyi gösterdi.
"Orada. Ormandaki yerde."

Hande ayağa fırladı.

"Göster bana."

"Ölmüştür," dedi bir kez daha yaratık.

"Oko!" dedi Hande. Yaratıkla yüz yüze kaldılar karanlık odada. Havada tuhaf bir şey dalgalandı. "Bana yardım et."

"Ettim. Sen kurtardın. Ben kurtardım. Şimdi bitti."

"Bir kez daha et o zaman."

Cevap vermedi yaratık.

"Oko?" dedi tekrar Hande.

Yaratık yerinden ok gibi fırlayıp kızın üzerine doğru geldi. Yüzüne eğildi. Hande çığlığını tuttu. Bakıştılar.

"Neden?" dedi hırıltılı sesiyle.

"Çünkü senden başka kimse yok," diye fısıldadı Hande.

Bir süre öyle kaldılar. Birbirlerinin nefesi ve birbirlerinin korkusu içinde. Sonra yaratık geri çekildi. Gidip uzun grimsi parmaklarıyla penceredeki kepengi araladı. Yaklaşan sabahın kurşuni izleri içeri sızdı.

"Gel!" dedi pencereyi açarak. "Sessiz." Dönüp yere bırakılmış lambaya baktı. "Işık. Bir de kav."

"Kav da ne?"

"Ha, kibrit!"

"Ama sabah oluyor."

"Işık!" dedi Oko.

Hande lambayı aldı. Kibriti de heybesine attı. Pencereden aşağı, yumuşak otların üzerine atladılar. Oko dönüp Hande'ye baktı.

“Neden?” dedi kıza.

“Neden peki?” dedi Hande de.

“Çünkü bana Oko dedin.”

“Bu bir... tılsım ya da kural mı?”

“Hayır,” dedi yaratık. “Bu, merhamet.”

Dönüp yürüdü.

Hande de peşinden yürüdü. Göğsü sıkışıyordu. Kalbine dolan duyguları çabalıyor ama bir türlü şekillenemiyordu sanki.

Koyu yeşilliğin içindeydiler. Yukarıdan süzülen boğuk demir rengi bir gün ışığı vardı ormanda. Hande omzunun üzerinden Luda Kuka'nın sarı binasına baktı. Şafak sökerken sanki ölüm de geçip gitmiş, ağır kokusunu bırakmıştı üzerinde.

Oda penceresinden görünen köprüye vardılar. Kimse yoktu ortalıkta. Nehir durgundu. Karşı tarafa geçtiler. Sonra nehre paralel ilerlediler. Yüksek ağaçların içine daldılar. Luda Kuka arkada kaldı iyice. Lande ise tamamen arkada kalmıştı, uzaklarda.

Oko, Hande'yi gerçekten Nadven'e mi götürüyordu?

Yoksa karanlık yuvasındaki aç çocuklarına mı?

Hande ürperdi. Merhamet! Duacılar da merhametli zannedilmişlerdi. Oysa yalancıydılar. Oko merhametli miydi?

Ya kendisi?

Nadven'in ölümü

Nadven, o güçlü kuvvetli vücuduna rağmen koparıp atmadığı bağların esiri olarak yatıyordu hâlâ. Karanlık, her yerdeydi. Rutubet kokusu vardı. Sesler duyuyordu. Homurtular, hırıltılar, boğuşmaya benzer sesler ve çığlıklar. Bu seslerin sahipleri yaklaşıyorlar mıydı, yoksa yakınından gelip geçiyorlar mıydı sadece? Anlamak zordu.

Ceketi üzerinden alınmıştı. Neredeyse parçalanmış olan gömleği, üzerine ters giydirilmiş ve kollarını bağlamak için kullanılmıştı. Çıplak sırtı yara bere içindeydi muhtemelen. Acıyordu... Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyordu ama güneşin doğuşu ve batışını hiç görmemişti.

Harun Mahir durup ekrandaki cümlelere baktı. Nereden çıkmıştı bu ters giydirilmiş gömlek? Neyse... evet... bazen akışına bırakmak gerekiyordu romandaki tasvirleri. İçinde belirip duran dürtülerin ilham perisi olduğunu düşünmeye çalıştı.

Orada öylece yatarken hep evini düşünüyordu Nadven. Ama en çok kız kardeşini. Zavallı Medvina'yı.

Hayır. Medvina'dan istediği kadar bahsetsin. Olmuyordu. Yazar yüzünü buruşturdu. Medvina'daki sorun neydi? Nadven'in ona ısınmasını bir türlü sağlayamamıştı sanki. Saçmalıktı. Kız kardeşiydi o! Kurtarmak istediği tek kişi! Kararlılıkla devam etti:

Medvina'nın, Lande'nin doğusundaki kocaman binada olduğundan emindi. Kuleden baktığında koyu bir ağaçlığın ardında görmüş ve gördüğü anda bilmişti Medvina'nın orada olduğunu. Ne kadar yakındı Lande'ye. Oraya ulaşabilse!

Bunları düşündükçe içindeki kurtulma gayreti arttı, ellerini hırsıyla yattığı yere sabitleyen kalın bağlara asıldı. Medvina'nın resmi gözünün önüne geldi. Dişlerini sıktı. Bir daha gayret etti. Asıldı. Sonra ayaklarını ve ellerini aynı anda kurtarmaktan vazgeçti. Kuvvetini tek bir noktaya verebilmeliydi.

Ama bunun için zihnini de tek bir noktaya yönlendirmeliydi. Sevdiği bir şeye. Sevdiği birine.

Harun Mahir tam burada durup gözlerini kırptırdı. Sevdiği biri mi? Kız kardeşi değil miydi işte o? Onu düşünüyordu ya iki saattir. En azından kendisi düşünmeye çalışıyor ve gayretle, ısrarla yazıyordu.

Ofladı.

Bıkmıştı artık Nadven'in bu asiliğinden. Nadven ölecekti ve bunu Medvina'yı kurtarmak için çıktığı yolda yapacaktı. O kadar! Medvina'ya ne olacağını sonra düşü-

nürdü. Ona romanda tekrar yer verip vermeyeceğinden emin değildi henüz.

Başkarakterinden vazgeçmeden önce son kez ona baktı. Onun genç muntazam yüzüne, öfke ve hüznün birbirine girdiği o koyu renk gözlerine, köşeli çenesindeki kızgın seğirmeye... Ateşle doluydu genç adam. Ne yakıcı bir karakterdi ne parlayıp parlayıp sönen, ne zor ve ne zorlayıcı!

Onu idare edemiyor, elinde tutamıyordu Harun Mahir. Klavyenin üzerindeki parmaklarına baktı. Bekliyorlardı. Yazmak için. Artık Nadven'le vedalaşmalıydı. Onun üzerindeki kudretini tamamen yitirip romana Nadven'in hükmetmesine fırsat bırakmadan onun hayatına son vermeliydi.

Genzini temizledi. Bir iki öksürdü. Saçlarını karıştırdı.

Evet, ölümüyle ilgili detaylar vardı şimdi sırada. Şu hırıldayan ve homurdanan şeyler her neyse, onlar sebep olabilirdi mesela ölümüne.

Sahi, neydi onlar?

Adam dudaklarını büktü. Aslında hırıldayıp duran iğrenç şeyler yazmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Ama şimdi insanlar, iç kaldıran sahnelerin olmadığı filmlere gitmiyor, anormal olmayan romanları okumuyorlardı. Korku, prim yapıyordu artık.

Büyük bir özgüvenle ellerini klavyenin üzerine koydu.

"Kusura bakmasınlar ama öyle her *benim* diyen yazar korku atmosferi yaratamıyor. Bunun için biraz çılgınlık lazım."

Nadven'in ölüm sahnesi, ikinci kitabın ilk sayfalarını süsleyecekti. Okur şoke olacaktı. Gülümsedi. Evet, okuru

deli edecekti yazdıklarıyla. En sivri cümleleri bulmak zorundaydı. En kanlı. Vahşi bir ölüm istiyordu. Klavyenin tuşlarına bastı:

Sesler arttı. Karanlıkta daha koyuydu artık. Giderek de koyulaşıyor, zifte dönüyordu. Yapışkan ve ağırdı genç adamın göğsüne çökerken.

“Evet. Hâlâ karanlık.” Kendi kendine omuz silkti. “Her nedense!”

Gecenin içinden bir türlü çıkamıyordu sanki Nadven.

Hah! İşte söylemek istediği buydu başından beri. Aslında kendi geçirdiği korkunç ve bitmek bilmez geceyi anlatıyordu hep. Ama karanlıkta, Nadven kendisini öldürmeye gelen şeyi göremezdi ve kendisi de bunu okura anlatamazdı. Burnunu kırıştırdı. Biraz gün ışığı lazımdı. Yoksa olayı bütün canlılığıyla aktaramazdı. Kadın okurlar ağlamalı ve gözleri yuvalarından çıkacak gibi okumalıydılar. Adamın içi zevkle ürperdi. Ah, okuru öyle bir mahvedecekti ki sosyal medya yıkılacaktı.

Hırıldayan ve inleyen, bağırان ve çığlık atanlar giderek yaklaştı. Öldürülen, hatta belki de canlı canlı parçalara ayrılan birileri varmış gibiydi sanki!

Nadven bir süre bu sesleri dinleyerek öylece yattı. Sonra yavaş yavaş karanlığın rengi soldu, açılıp grileşti. Lande sabahı mıydı bu yaklaşan?

Harun Mahir içine dolan hüznü bütün şiddetiyle hisse-

diyordu. Bir damla yaş gözünden kaydı, yanağından aşağı süzüldü. Neden böyle olmuştu şimdi?

Yerinden kalktı. Kitaplığına gitti. Sıra sıra romanlara ellerini değdirdi. Lande'ye alışmış mıydı yoksa? Evet, yazdığı yerlere bir sempati duyuyordu.

Ya Nadven?

Doğduğu şehri bir daha göremeden, böyle neresi olduğunu bile bilmediği bir yerde ölecek miydi? Böyle gencecikken hem de! Hıçkırdı. Nadven için son bir damla daha gözyaşı aktı yanağından o kat kat boynuna. Yüzü perişandı adamın.

Şimdi artık masaya dönmeli, sonra da onun hazin ve korkunç ölümünü yazmalıydı.

Orman

Oko son hızla yürüyordu. Şimdi etraflarında tamamen ağaçlardan ibaret bir manzara vardı. Luda Kuka'nın sarı tozlu duvarları uzakta bir sulu boya fırçasının izi gibiydi. Gri gökyüzü yukarıda dallar ve yapraklar arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Lambayı neden yanlarında taşıdıklarını anlamıyordu Hande. Belki tekrar zamansız bir gece başlayacaktı.

“Orası!” dedi Oko ileriye işaret ederek.

Hande, Oko'nun gösterdiği yere baktı. Viran bir ahşap bir binaydı bu. Dev bir pençe, bir zamanlar sağlam olan bu binayı avuçlamış ve parçalarını orada bırakmış gibi görünüyordu. Yıkık verandasına çıkan basamaklar çökmüş, duvarlarından tahtalar sökülüştü.

Yaklaştılar.

“Ne olmuş burada?”

“Ölüm,” dedi Oko.

“Pencerelere tahta çakmışlar.”

“Doktorlar yaptı.”

“Neden?”

“Kaçmasınlar diye.”

“Kim?”

“Karşı gelenler.”

“Agresif hastaları buraya mı getiriyorlardı?”

“Hasta değil,” dedi Oko. “Kulelerden gelenleri. Dert çıkaranları.”

“Nadven!” dedi kız endişeyle. “Buraya en son ne zaman biri geldi, gördün mü?”

Oko başını iki yana salladı:

“Ben yeni geldim. Senden sonra.”

“Beni nasıl gördün peki?”

“Pencereden baktığımda.”

“Gece beni odama bıraktıklarında mı?”

“Geceler sahte. Gündüzler de örtülü.”

Hande cevap vermedi. Bunu anladığını düşünüyordu. Cevap veremeyecek ve hakkında soru da sormayacak kadar çok!

“Gidelim,” dedi harap binaya doğru hamle ederek.

Oko onun kolunu yakaladı.

“Hayır. Bekle!”

Ağaçların ve çalılıkların arasında, uzun otların içinde kıpırtısızca durdular.

“Jornormaller mi?” diye fısıldadı Hande. Hazırdı buna.

“Hayır,” dedi Oko.

“Başka bir yaratık mı? Ormandan bir şey mi?”

“Hayır.”

“Ne peki?”

Ne kalmıştı görmediği? İğrenç, ölümcül, dayanılmaz, akıl dışı?

“İnsanlar.”

Bu, en ürkütücü seçenek miydi? Vahşete en yakın olanı!

Oko ve Hande bir ağacın kalın gövdesini siper yaptılar. Birkaç kişiydi yaklaşanlar. Otlarda çıkardıkları ayak sesleri duyuluyordu. Yürüyüşleri hızlıydı. Konuşmaları sert ve keskin.

“Güvenlikçiler!” dedi Hande.

“Onlar buraya girmez.”

“Kim o zaman?”

“İnsanlar.”

“Ne demek insanlar? Hangi insanlar bunlar?”

“Sessiz!” dedi Oko işaret parmağını yine yüzünün hizasında dik tutarak.

Şimdi onları uzaktan da olsa daha net görüyorlardı. Oko ve Hande gözlerini onlara dikerek küçük grubu takip etti. Üç adamdı yürüyen.

“Luda Kuka’ya mı gidiyorlar? Viraneye mi gidiyorlar?” Bu kez Hande kendi sorusunu kendi yanıtladı. “Oraya gidiyorlar. Nadven oradaysa...”

Öne doğru atıldı. Oko’nun kıvrık parmakları bir kısıkaç gibi kızın kolunu yakaladı.

“Seni görürse ölürsün.” Hande’nin korkudan solmuş yüzüyle Oko’nun gözlerle dolu kuru suratı birbirine çevrildi. “Yavaş ölürsün!” diye ekledi Oko.

Grup yaklaştı. Artık konuşmaları seçiliyordu:

“Senin dediğin gibi Mizar, bu kısım halledilirse ardından sadece...”

Hande birden nefesini hızla içine çekti. Gözleri kocaman olmuştu şimdi.

“Mizar!” dedi fısıltıyla.

Mizar birden durdu. Hande’nin soluğu da durdu o an.

Adam, duman rengi bir pelerine bürünmüş, başına koyu, yüzünü yarı yarıya gizleyen geniş bir şapka takmıştı. Başını çevirdi:

“Perigo!

Onunla konuşan adam durup baktı.

“İçeri sen gireceksin Perigo. İçeride olmalı. Muhtemelen bir sedyenin üzerinde. Ya da bir masanın. Bağlamışlardır onu.”

“Orada olduğundan nasıl bu kadar eminsin? Belki de buraya hiç gelmedi. O resmi de boşuna gönderdin. Morde sana cevap bile yazmadı. Bir sürü zaman kaybıydı.”

“O, içeride,” dedi tane tane Mizar. Gözleri viraneye dikiliydi. “Eminim. Onu hastanede tutmazlar. Kendi hastalarından biri değil. Ayrıca Nadven’i biraz olsun tanırırsam mutlaka olay çıkarmıştır.”

Hande’nin nefes borusuna büyük bir buz parçası tıkmış gibi oldu. Nefes alamıyordu. Nadven’di içerideki.

Mizar, Hande ve Oko’dan habersiz devam etti:

“Olay çıkaranları buraya getiriyorlar.” Dönüp iri yarı adama baktı. “Öyle değil mi Rezik?”

Adam sertçe başını eğdi.

“Evet.”

“O halde Nadven’i de getirmişlerdir.”

Perigo kararsızca durakladı:

“Ya tanınmayacak haldeyse? Ya o diye yanlış kişiyi kurtarırsak?”

“Kurtardığımız gibi öldürürüz o zaman. Her detayı ben mi düzenlemeliyim?”

“Gerginim tamam mı? Bu ormanda olmaktan hoşlanmıyorum.”

“İş çabuk bitirirsen öğle yemeğine evinde olursun. Ya da buraya kadar gelmişken Lande’nin dışına çıkmak için şansını denemek istersin,” dedi Mizar aksi aksi.

Perigo onu hemen tersledi:

“Bozuşmak mı istiyorsun Mizar? Denemeleri kendin mi yapmak istiyorsun? Tek başına!”

“Beni tehdit etme!” dedi Mizar. “Sadece içeri gir ve onu çöz. Acele et!”

“Neden!” diye haykırdı Perido. Sinirden titriyordu. Bu, uzaktan bile görülüyordu artık. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. “Neden acele edeyim? Bir jonormal beni parçalara ayırsın diye mi? Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun Mizar, ha?”

“Aptal! Acele et çünkü ölümüyle ilgili satırlar tamamlanmak üzere olabilir. Adamın romanın başına oturup ne haltlar karıştırdığını bilemiyorum. Kendi haline bırakılınca kafası saçma sapan çalışıyor.”

Ölümüyle ilgili satırlar tamamlanmak üzere, diye tekrar etti içinden Hande. Harun Mahir, Nadven’in ölümünü yazıyordu. Bir kez daha ileri hamle etti. Oko’nun iki kuru kolu da Hande’yi tutuyordu şimdi ve kızın bembeyaz kesilmiş yüzünden yaşlar akmaktaydı.

“Bence ona bizden başka müdahale eden bir şeyler var,” dedi Perigo huzursuz bir sesle. “Belki de Tanrı’dır Mizar. Bu yaptığımıza karşılık kaderi baştan düzenliyor dur belki.”

“Aptal aptal konuşmayı kes. Bunlar bizim planlarımız, bu iş Tanrı’nın umurunda bile değil. Planlarımı aptal bir yazarın ruh haline bırakacak değilim. İşler sarpa sardı ve bağlayıcı bir şeyler yazılmadan içeri girip Nadven’i çö-

zeceğiz. Yazılan bazı şeylerin geri dönüşü olur, bazıları-
nın olmaz.”

“Ya baygınsa?” dedi Perigo.

“Baygınsa Dip Lande’nin girişine dek taşı. Kendindey-
se de bırak gitsin.” Rezik’e döndü. “Tabii muhtemelen size
saldıracaktır. Bunu da sen halledeceksin Rezik. Dikkatli
ol, evine dönecek kadar sağlam olmalı.”

Adam kafa salladı.

“Ama... ama içeride bir jonormal de olabilir,” dedi tiz
bir sesle Perigo.

Sinirleri son raddede gergindi artık. Tıknaz biriydi.
Parlak sarı boyunbağını gevşetip duruyordu. Üzerinde
koyu, hardal rengi bir palto vardı. Mizar onun mırıldan-
malarını sertçe kesti:

“Yüzünü gizlemeyi unutma.”

“Sen de içeri gelmelisin!” dedi Perigo.

“Ona bu kadar yakın olamam, anlamıyor musun? Beni
sezmesi kaçınılmaz olur.”

“Sezmek mi? Şu anda bitik durumda olmalı. Yarı bay-
gın, belki de ölü, kim bilir! O haldeyken seni sezmesi
imkânsız! Canlıysa ve bize saldırıyorsa bile...”

“Sadece o değil!” dedi sertçe Mizar.

Perigo’nun sesi şüpheyile çatallandı:

“Anlamıyorum!”

“Asıl kalem tutan beni sezebilir. Bunu göze alamam.
Bilmemeli.”

Perigo denen adam okkalı bir küfür savurdu. Ardından
olduğu yerde birkaç adım gidip geldi. Yeniden Mizar’ın
karşısında durdu.

“Polo Destino’yu bulmalıydık. O yazdırmalıydı bu

hikâyeyi. Ayrıca yazarın seni sezebiliyor olması sadece bir varsayım."

"Şansa bırakamam Perigo. Belirsizlik istiyorum. Bir süre daha. Riske girmeyeceğiz."

"Riskin tam içindeyiz zaten!" dedi öfkeyle Perigo. "O salgından bu yana her şey risk altında. Her şey planların dışında geliyor."

"Sorun değil. Sadece zaman kaybetmiş olduk. Sonuç değişmeyecek."

Perigo, isteksiz adımlarla viran binaya doğru yürüdü. Peşinde Rezik denen iri yarı adam vardı. Hande koşmak ve onlardan önce binaya girmek arzusuyla titredi. Oko'nun kıvrık parmaklı elleri kızın kolunu daha da sıktı.

Hande için artık her şey çok açıktı. Baştan beri şüphelendiği gibi bir simülasyondur bu. İşte şimdi oyunu yönetenlerle karşı karşıyaydı.

Mizar, Perigo, Rezik. Ah, belki Rezik ikinci sınıf bir pozisyondaydı. Bir emir kulu. Bir de İmpia vardı. Mizar'ın karısı. Polo Destino kimdi?

Beklediler.

Hepsi!

Sonra birden Perigo denen adam ve peşinde Rezik viraneden dışarı fırladılar.

"Yok! İçeride değil!"

"Ne?" dedi Mizar. Aynı anda korkuyla etrafına bakındı.

"Hayır. Dışarıda da olamaz. İçeride yok. Kan var. Çok fazla kan. Onu yemiştir. Buradaki şeylerden biri onu yemiştir."

Hande ağzını açtı. Oko kıvrık parmaklarını onun ağzına kapadı ve başını iyice çalıkların içine bastırdı.

Mizar'ın yüzü kıpkırmızıydı.

"Bu olsa bilirdim!" dedi öfkeyle. Sesi kısık ve bıçak kadar sertti. "Jonormallere yem olsa bilirdim."

"Nasıl bilebilirsin?"

"Hissederdim."

"Saçmalıyorsun! Onu az önce yemiş de olabilirler. Biz gelmeden hemen önce. Ya da gece. Hiçbir şeyin garantisi yok demiştin sana."

Mizar ok gibi yerinden fırlayıp viraneye girdi. Peşinden de Perigo ve Rezik. Aynı anda Oko parmaklarını Hande'nin ağzından çekti ve işaret parmağını diklemesine dudaklarının olması gereken yere koydu.

"Sessiz!"

"O öldü!" dedi Hande. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu.

"Kaçmalıyız," dedi Oko. Hande'yi kollarından tutup çekiştirdi. "Bizi bulurlar."

Ama Hande yürüyemiyordu artık. Yürümesine gerek olmadığına karar vermişti beyni. Oko onu sürüklüyordu. Otların ve çalıkların üzerinde açıklıktaydılar. Artık görünmemeleri ve duyulmamaları imkânsızdı.

"Gelecekler," diyordu Oko. "Dışarı çıkacaklar. Sonra da bizi görüp yakalayacaklar." Kızı kollarından sürüklüyordu. "Kalk! Yürü. Koş. Kaç! Gelecekler. İnsanlar! Kaç! KAÇ!"

Hande onu duyuyor fakat söylediğini yapamıyordu. Oko'nun neden korktuğunu anlıyordu. Neden kaçmaları gerektiğini. Ama yapamıyordu. Yapmayacaktı. Nadven ölmüştü. Parçalanmış. Kendisi Luda Kuka'da yaratıklar-la köşe kapmaca oynarken, belki de sabaha kadar karan-

lıkta oturup Oko'yla konuşurken, Nadven burada parça parça ediliyordu. Bağlı demişti Mizar. Bağlamışlardı onu. Bağlıyken kendini nasıl koruyabilirdi zaten? Serbestken bile başa çıkılamayacak yaratıklara karşı bir sedyenin üzerinde öylece bağlı! Hüngür hüngür ağlıyordu Hande. Bunu da yazmış mıydı Harun Mahir? Bütün bu korkunç detayları?

Eğer bütün bunlar gerçekse, o halde kendisi de burada ölmeliydi. Eğer burası gerçeklik değilse ve klinikteyse şu anda, o zaman da yüksek dozda yatıştırıcıyla ölmeliydi. Hangisiyse! Ölüm sebebi hiç fark etmezdi artık!

Mizar'ın ve Perigo'nun tartışan sesi duyuldu. Dışarı çıkıyorlardı. Hande ise orada otların arasında durmuş vi-raneye bakıyordu. Onlarla yüz yüze duracaktı. Aslında onları görmeyecek. Belki sadece koşup Nadven'in öldüğü yere bakacak. Ondan kalan kana dokunacak ve bu muhtemelen son halüsinasyonu olacak.

Nadven

Aniden bir şey, Hande'nin arkasından yaklaşıp onu kavrayıverdi. Kızı kollarının altından tutup kaldırdı ve koşmaya başladı. Hande çırpınmayı aklına bile getiremeden devasa bir ağaç oyuğuna kendilerini attılar.

Hande, hemen yanı başına sığınmış Oko'yu gördü.

Mizar başını kaldırdı, o tarafa doğru baktı. Ama şimdi sırtlarını dayadıkları büyük ağaç kovuğu Mizar'la aralarında siper oluyordu. Yüzleri diğer tarafa bakarak aralarında kalan Mizar'ın sesini duymaya çalıştılar.

"O tarafta bir şey kımıldadı."

"Sakin ol Perigo! Jonormaller çoktan gitti," dedi Mizar'ın sesi.

Oko yan taraftaki dikenli bir çalı dalını tutup üzerlerine doğru yavaşça çekti. Hafif bir hışırtının ardından görünmez oldular. Hande, çalıların dikenleriyle beraber yüzüne kapandığını algıladı. Fakat onu yakalayan ve hâlâ kolları arasında kısıvrak tutan şey her ne ise, uzandı. Hande gözlerini açtı ve dikenlerle yüzü arasında duran eli tanıdı! Nefesi göğsünde taşlaştı. Gözleri büyüdü. Öylece kaldı. Sessizce beklediler.

“Bu ormanda jonormallerden başka neler var? O tarafta kıpırdayan her neyse belki de...”

“Bu şu anda bizi hiç ilgilendirmiyor!” dedi Mizar’ın soğuk sesi. “Nadven’in cesedinin bulup emin olmalıyız.”

“Jonormaller onu parçaladıysa cesedini nasıl bulabiliriz ki?” dedi Perigo.

“Kalıntılarını kastediyorum.”

“Jonormaller kalıntı bırakmaz.”

“Ya giysileri?” dedi Mizar. Düşünceliydi sesi. Cızırtılıydı. “Bence o kurtuldu.”

“Nasıl?”

“Bağlı olduğu yerden kurtuldu ve kaçtı. Tabii biri yardım etmediyse!”

“Kim yardım edebilir? Burada! Hem de bu ormanda! Kurtulduysa, tek başına kurtulmuş olmalı. Bak, eğer öyleyse Mizar, onu hafife aldık demektir. Fazla gözüpek, fazla dişli, anlıyor musun? Tehlikeli biri o.”

“Onu zaten *bunun için* seçtik!” dedi Mizar.

“Ama tehlikeli tipler zor idare edilir Mizar. Onu kontrol edebileceğimizden emin misin? Onu o kuleye bunun için göndermedik biz.”

“Kulelerde neler döndüğünü bilemezdik değil mi?” dedi Mizar. “Ama gördüğün gibi tatsız sürprizler yaşandığında hayatta kalmayı başarıyor. Evet, bu kadar! Artık dönüyoruz.”

“Ne? Bu kadar mı? Kurtulduğunu sadece tahmin ediyoruz. Nasıl emin olabiliyorsun? Ölmüş olabilir. Belki de başaramadı. Burada yaşayan iğrenç türler onun giysilerini bile yemişlerdir muhtemelen.”

“Senin kafan fazla karışmış Perigo,” dedi Mizar. “Onun

hayatta olduğuna eminim ve şu anda geri dönüyor. Biz de eve dönüp bir süre bekleyeceğiz.”

“Peki ya kaçtıysa? Ya evine dönmüyorsa?” dedi bu kez Perigo. “Orman Lande’nin sınırı. Belki de o buradan çıkıp...”

“Buna inanmıyorsun herhalde, değil mi?” dedi alayla Mizar. Sesi soğuktu hâlâ. “Dönelim. Onu yakında şehirde göreceksin. Normal hayatına devam edecek. Bekleyeceğiz ve her şey baştan rayına oturtulacak.”

“Ya kız?”

“Bu tarafta olduğuna dair henüz bir iz yok.” Mizar durakladı. “Bilemiyorum. Belki de doğru kişilere sormuyoruz.”

“Morde’ye resmi gösterecek misin?”

“Hayır, onunla yüz yüze gelemem.” Durup Luda Kuka’nın olduğu yere baktı. “Şu anda Luda Kuka’ya girmek pek akıllıca olmaz. Her şey milim milim Perigo. Kimseyle dert istemiyorum. Bu alenen yapılacak bir iş olsaydı bu kadar zaman beklemezdik zaten.”

“Belki belediyeye...”

“Asla! Belediye kimi aradığımı bilmeyecek. Ne güvenlikçiler ne de Darga’nın kendisi.” Dönüp Perigo’ya baktı. “Beni anlıyorsun, değil mi?”

“Saçmalama!” dedi Perigo. Sesi tedirgindi. “Bu işe beraber başladık. Beraber bitireceğiz. Hakkımı almak için buradayım.”

“O halde sorun yok!”

Otların arasında yürüdükleri duyuldu. Bir gıcırtı oldu.

“Önden in,” dedi Mizar. Sert bir kapanma sesi duyuldu. Sessizlik ormana geri geldi.

Ve Hande dönüp onu hâlâ sımsıkı tutan Nadven’e baktı.

* * *

Harun Mahir bilgisayarın karşısında ölüm sahnesinin kelimelerine bakıyordu. Bu gerçekçi gelmiyordu bir türlü ona. Nedenini de düşünmek istemiyordu artık adam. Huzursuzluk verici bir durumdu ama adam, bu romandaki bazı şeyleri yazmaya devam edemiyordu.

Silkinerek derin bir nefes aldı. Başını havaya kaldırdı, çenesini de kibirle yukarı. Aslında *Yansıma* zaten böyle bir roman olmamıştı ki hiç. Bu yüzden de Nadven'i öldürmekten vazgeçiyordu şimdi. Başka bir şekilde devam edecekti romana. Baştan beri yazdığı biçimde. Yakışıklı ve hüzünlü Nadven'in Lande'deki yalnızlığı, maceraları, aşkları, belki bir gün Lande'den kaçışı.

Bu bir seriydi ve iyi satıyordu. Rayına oturmuş ve tutmuş bir kitabı riske atmak aptallıktı. Haftaya bir imza günü vardı ve gelecek pazartesi de bir söyleşisi. Evet, bazen böyle... (zihninin içinde uygun kelimeleri aradı) ...evet, bazen böyle aksiyonlar yazmayı deniyordu ama bunlar sadece... durakladı... sadece deneysel metinlerdi.

Şu deneysel metinler lafını kim bulduysa gerçekten harika duruyordu konuşmaların içinde. Bu tabiri gördüğü edebiyat dergisinin adını hatırlamaya çalıştı, olmadı. Her neyse! Bu cümleleri unutmadan not etmeli ve ilk söyleşide kullanmalıydı.

Yine de gözlerini ekrana çevirince huzursuzluğu geri geldi.

Bu son bölümleri yazarkenki hislerini hatırlamak istemiyordu. Hele o boğulma hissini, hiç! Bütün o ölüm düşüncelerini!

Son yazdığı kısmı seçti ve sil tuşuna bastı. Yazılar

kayboldu. Boş sayfa bütün parlaklığıyla ortaya çıktı. Dosyayı bu şekliyle kaydetti ve masanın başından kalktı. İçini çekti.

Nadven ölmeye yanaşmamıştı.

Kendisi ne yaparsa yapsın, yanaşmamış.

İşte Harun Mahir, bunu kafasından bir türlü atamıyordu.

Hande, Nadven'in kollarının kısılcacındaydı. Onun canlı bedenine sarılı durumda. O kovuğun içinde, dikenli çalı dalının altında.

Yavaşça Nadven'in kollarından sıyrıldı ve doğrulup genç adama baktı. Sakalı uzamış, gözaltları morarmıştı Nadven'in. Yara bere içindeki yüzü bitkindi. Ama hayat-taydı. Üzerine geçirilmiş gömlek, kaba dokunmuş bir kumaştandı. Bileklerinden kalın bağlar sarkıyordu ve ters-ten giydirilmiş gibiydi. Uzundu. Birden onun ne olduğunu kavrayıverdi. Bir deli gömleğiymiş bu!

"Sana... bunu neden giydirdiler?" diye fısıldadı.

"Çünkü burası bir akıl hastanesi." Gözlerini Hande'den ayırmıyor, onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Bakmayı asla bırakmayacakmış gibi.

"Biliyorum," dedi Hande. "Dün gece oradaydım."

Nadven yine gözlerini ayırmadan başını iki yana salladı.

"Buraya geleceğini hayal bile etmedim. Beni bulmanı hiç!"

"Ama ben hep bunu hayal ettim," dedi kız. Sesi soluk kadar azdı. "Başka türlü yolu tamamlayamazdım zaten."

Genç adam birden kızı kendine çekti, göğsüne bastır-
dı, kollarında sıktı. Hande nefes alamadığını hissediyor-
du. Böyle kalabilirdi yine de. Sonsuza kadar. Nefessiz!

Nadven onu kendine çektiği kadar hızla geriye itti ve
yine de burnunun dibinde tutarak gözlerine baktı. Kaş-
larını çattı, o kan ve çamurla lekelenmiş yüzü öfkeyle ve
şüpheyile karardı. “O yazdı. Oturdu ve benim hakkımda
bunları yazdı, öyle değil mi?”

“Evet, o yazdı. Harun Mahir.”

“Sen de onun yazdıklarını okuyarak geldin!” Kızı tek-
rar sıkıca kavradı ama bu kez bağrına basmayıp sıktı.
“Söyle bana, o, Luda Kuka’yı biliyor mu? Ne kadarını bili-
yor? Ne kadarını o yazdı?”

“Sadece kuleye çıkışını!” dedi Hande. “Ben bıraktığıım-
da öyleydi. Ama az önceki konuşmaları duydun.”

Birbirlerine kafalarındaki taze hayretin içinden bak-
tılar.

“Onlar,” dedi Nadven.

“Evet,” dedi kız.

“Sen... nasıl?..”

“Kulede düştüğünü okudum ve... devamını yazması
için beklemedim.”

Nadven’in kolları gevşedi, gözleri koyuldu.

“Kuleden sonrasını nasıl buldun peki? Buraya getiril-
diğimi nereden bildin?”

“İz sürdüm.”

“İz sürdün!” diye tekrarladı Nadven. Kızı inanmazlıkla
süzüyordu. “Ama bu sefer her şey başkaydı. Beni bul-
mansa imkânsız! Seni tekrar görmeyeceğimden emindim.
Lande’ye geçeceğini tahmin ettim. Bir gün! Bir sebeple!

Ama geldiğinde... ya evimin boş olduğunu görüp geri dönecektin ya da... hayatta kalamayacaktın.”

“Ama geri dönmedim,” dedi kız usulca. “Ve hayatta kaldım.”

Nadven, gözlerini Hande’ninkilerden ayırmadan başını iki yana salladı.

“Bunu ummadım bile anlıyor musun? Umarsam, seni beklerdim çünkü... ve o zaman...” yutkundu. “O zaman daha zor olurdu.” Kaşlarını çattı tekrar. Sanki bütün o coşkun duygularının önüne bir perde çekmek için yapıyordu bunu. Sesi sertleşti: “Beni nasıl buldun?”

“Aradım,” dedi Hande usulca.

“Aradın!” dedi bunun yeterli oluşuna inanamayarak. Sanki aklı almıyor, gerçekliğinden emin olamıyor gibiydi. “Aradın ve buldun!” diye tekrar etti.

Kız gözlerini yumup başını salladı.

“Evet. İşim bu! Öyle değil mi?”

Nadven’in gözlerinden karanlık bir kıvılcım geçip gitti. Sesi aksileşti:

“Evet, işin bu,” dedi bakışı kadar karanlık, ıslık gibi bir fısıltıyla.

Hande bir süre Nadven’in gözleri içinde kaldı. Bildiği yerde.

Lav gölleri gibi ateşle kaynıyordu bu gözler. Kollarını çözmüş olsa da şimdi kızı çok daha keskin bir kısılcacın içine hapsedmişti. Öfke, merak, endişe ve hemen harekete geçme arzusunun kısılcacıydı bu! İçindeki bütün duygular birbirine geçmişti genç adamın. Hislerinin yüksekliği korkutucuydu. Belki bütün o yaratıklardan, bütün o canilerden, bilinmezlerden, güvenlikçilerden, Mizar’dan,

kovalayan, öldüren, yakalayıp yutan ve parçalayan her şeyden daha korkutucu.

Hande onun ruhundan taşan alevi, dizginlenemez hiddeti ve her an her şeye yönelebilecek kuvveti hissedebiliyordu. Nadven kendisini gördüğü için memnun muydu? Şaşırmış mı? Şüphelenmiş mi? Sevinmiş mi? Yoksa rahatlamış mı? Bütün tekinsizliğiyle, hâlâ Hande'yi kollarında tutuyor, hâlâ o ağaç kovuğuna sinmiş bekliyor, anlamak için kavramak için gözlüyor, belki plan yapıyor, yerinden fırlamak için ince bir hesabı tamamlıyordu.

Kız şimdi fark ediyordu ki deliliği kadar Nadven'i de göğüslemeyi göze almıştı yolculuğu boyunca. Zaten Nadven, Hande'nin deliliğinden çok daha tehlikeli değil miydi? Hande ve ona kaçınılmaz biçimde bağlandığını bir kez daha görmüyor muydu? Bütün bu halüsinasyonlar içinde ölmeyi veya hayaller içinde yaşamayı da bu yüzden kabul etmemiş miydi? Kopamadığı bu tuhaf bağ yüzünden.

"Peşimden gelebilmek için kulelerden birine girdin!" diye fısıldadı Nadven. Bıçak gibiydi sesi.

"Evet."

"Aptalca bir risk!"

"Seni bulmak için senin geçtiğin yoldan başka yol yoktu Nadven."

"Yeter! Artık gitmek gerek," dedi Oko.

İkisi de başlarını kaldırıp ona baktılar. Parşömen suratlı, yüzü böcek gibi kımıldayan o küçük gözlerle dolu, iğrenç tuhaf adam karşılarında ayakta duruyor ve ormana tedirgin bakışlar atıyordu. Sonra gidip otların içini araştırdı, az ötede gaz lambasını buldu.

"Gitmek gerek," dedi tekrar.

Gelip yanlarından geçti ve yürümeye başladı.

Nadven'in ona yetişmesi ise sadece birkaç saniye aldı. Yaratığı tutup kendine çevirdi ve başıyla Hande'yi işaret etti:

"Neden onun yanındasın?"

"Onu buldum," dedi Oko. "O da beni buldu. Kaçtık."

"O halde şimdi herkes yoluna."

"Yolu biliyorsan git," dedi Oko.

Nadven dönüp Mizar'ın kaybolduğu, şimdi bomboş olan alana baktı. Muhtemelen yeraltına girilen kapaklar vardı. Mizar'ın girdiği kapağı bulabilirdi kendisi de.

"Orada yakalanırsın," dedi Oko. "O yol, istemediğin bir yol."

Nadven cevap vermek için ağzını açtı. Fakat Oko kıvrık kuru parmaklarını havaya kaldırdı.

"Cesaret işe yaramaz!" dedi alçak sesle. "İstedikleri sen değilsin." Hande'yi işaret etti. "O!"

Nadven o anda Oko'yu boğazından yakalayıverdi.

"Ne demek bu? Ne biliyorsun?"

"Nadven! Bırak onu!"

"Anlat o halde," dedi Hande'ye dönerek. "Neden senin peşindeler?"

"Nadven! Sırtın!" dedi kız. Gözleri korkuyla büyümüş-tü. "Sırtın, kanıyor. Yaralı mısın?"

"Bir şey yok. İyiyim," dedi Nadven sırtına bakmak isteyen kızı karşısına çekip kollarından tutarak. "Söyle! Neden senin peşindeler? Ne zamandan beri?"

"Ellerinde bir resmim var. İnsanlara gösteriyorlar. Ama Lande'ye geçtiğimden henüz emin değiller. Sen de duydun, sadece şanslarını deniyorlar."

Nadven'in gözleri, hızlı hızlı konuşan kızın dudakları ve korkudan açılmış gözleri arasında gidip geliyordu.

"Onlar!"

"Evet, *onlar*!" dedi Hande. "Az önce seni aramak için o binaya girenler, *onlar*. Bu işi planlayanlar *onlar* Nadven. Senin kaderini planlayanlar!"

"Vakit geçiyor," dedi Oko. Arkasını döndü ve yürümeye başladı.

"Bekle! Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi Nadven peşinden giderken. Dönüp Hande'ye işaret parmağını uzattı. "Konuşacağız!" Tekrar Oko'ya doğru hamle etti. "Bekle dedim! Nereye gidiyorsun?"

Yaratık durup eğiliyor ve çalıların arasından bir şeyler topluyordu. Nadven ona yetiştiğinde doğrulup genç adama baktı.

"Dip Lande'ye çıkan bir yol daha var." Mizar'ın kaybolduğu noktanın tam aksi yönünü işaret etti. "Emin bir yol!"

"A, tabii! Pergamentlerin yuvasına gidecek kadar emin!" dedi Nadven alayla.

"Yuva başka yerde," dedi Oko başını sallayarak. "Pergamentler yuvalarına böcek taşır. İğrenç insanları değil." Yürüdü. "Gel. İçine gir. Aşağı in."

"Neden sana güveneyim? Neden bana yardım edesin ki?"

"Kızı buradan götürmen için." Durup hâlâ olduğu yerde dikilen Nadven'e baktı. Kıvrık ellerini iki yana açtı. "İsteseydim, onu yerdim. İstemedim."

"Dip Lande'nin neresine çıkıyor bu göstereceğin yol?"

"Güneyine."

“Sınıra,” dedi Nadven.

“Sınıra,” dedi başıyla onaylayarak Oko.

“Orada arsebalar var. Çok riskli.”

“Bak!” dedi Oko etrafı göstererek. “Neredesin bak! Çok uzaktasın. Artık risksiz yol yok.”

“Pekâlâ!” dedi Nadven. “Ama unutma, gözüm üstünde!”

“İstesem senden kaçardım,” dedi Oko. “İstemedim.”

Nadven şüpheyile gözlerini kıstı. Sonra dönüp Hande’nin elini yakaladı.

“Gel bakalım! Bir şekilde buradan uzaklaşmak zorundayız.”

“Luda Kuka’dan geçemez miyiz?”

“Buna gerek yok. Orada dönen şeyler... oradakileri de çoktan aşmış. Aynı döngüye baştan girmeye gerek yok.”

“Ne demek bu?”

“Yürü sadece.”

“Peki, arseba ne?”

“Gömülü bazı şeyler.”

Kız ürperdi. Oko durdu. Nadven’e kararsızlıkla bakıyor gibiydi. Telaşını bir kenara bırakmış gibi ağır ağır konuştu:

“Birer sopa bulun. İkiniz de.”

“Küçük bir bıçağım var ve gerekirse seni de onunla...” diye başladı Nadven.

Oko başını ağır ağır iki yana salladı.

“Arsebalar için. Onlar, başka gömülü şeylere benze-
mez. Onlar... Lande’nin eski sahipleri.”

“Ne demek bu?”

“İnsanlardan önceydiler. Hükümdardılar. Yenildiler. İnsanlar onları gömdü.”

“Ölmediler mi?” dedi Hande korkuyla.

“Onlar ölmez. Yalnızca gömülür. Yanlarından geçip girdin. Uyandırmadan.”

Nadven kımıldamadan şüpheyile ona bakıyordu şimdi.

“Bizi nereye sürüklüyorsun?”

Oko cevap vermedi. Yerde bir şeyler arıyordu. Buldu. Doğrulduğunda elinde biri daha uzun ve kalın iki ağaç dalı vardı. Nadven’e uzattı.

“Sopa. Arsebalar için.”

Nadven onları adı. Birini Hande’ye verdi.

“Pekâlâ! Bulunsun bakalım. Ama eğer bu...”

“Şüpheden başka bir şey değilsin,” dedi Oko. “Şimdi sadece cesaret et. Şüphe değil.”

Diğer elini Hande’ye uzattı. Kıvrık parmaklarını açtı, grimsi avucunun içinde uzun parmaklarının arasında üç dört tane koyu renk meyve belirdi. Çürümeye yüz tutmuş gibiydiler. Bir tanesi buruşmuştu.

“Açsın,” dedi Hande’ye. Nadven’i işaret etti. “O da aç! Heybene koy.”

“Dur! Dokunma ona!” dedi Nadven. “Ne bu?”

“Pruna,” dedi Oko. “Tatlı pruna. Böcekler buna gelir. Biz biliriz.”

Hande onun avucundan meyveleri alıp heybesine attı. Oko biraz daha yürüdü. Birkaç tutam ot kopardı. Bir an için Hande’ye baktı ve onlara arkasını döndü.

“Hey! Ne yapıyorsun orada?” dedi Nadven atılarak. Kolunu hızla ileri uzatınca sırtında bir parça daha kızılık ortaya çıktı. Gömlekteki kurumuş kanın üzeri tazelendi.

“Nadven!” diye küçük bir çığlık attı Hande.

Ama Nadven çoktan Oko’yu tutup kendine çevirmişti.

Yaratık şimdi korkunç görünüyordu. Yaratığın gözlerle dolu yüzünün alt tarafı yapışkan bir sıvıya bulanmıştı. Kıvrık parmakları arasında yapraklar vardı. Nadven onu çevirince hırıldadı ve ellerinden kayıp öteye doğru sıçradı. Son derece seri hareket ediyordu. Bir yandan elindeki yaprakları yüzüne sürüyor, onları parmakları arasında parçalayarak bu yapışkan sıvıya buluyordu. Hande içi kalkarak ona bakarken sıvının yüzünün alt kısmındaki gözlerden geldiğini fark etti. Nadven tekrar yanına ulaştığında Oko yaprakları avuçlarının içinde tutup ona uzattı. Bulamaç haline gelmiş, mide bulandırıcı yeşil, kahverengi karışımı bir şeydi yaratığın avuçlarındaki.

“Sadece ilaç,” dedi çabucak. “Sırtın için.”

“Senin pis oyunlarından bıktım artık!”

“Oyun değil,” dedi Oko. “İlaç! Sırtını dön.”

“Asla!”

“Yaran kanıyor. Kolun kötü.”

“Merak etme kendimi kollayabilirim.”

“Yaran kötü!” dedi tekrar Oko. “Bu bir salgı. Yaralarımızı böyle iyi ederiz.”

“Ben pergament değilim.”

Oko ellerini indirdi. Fakat yaprak bulamacını avuçlarında tutuyordu hâlâ.

“Arsebalar...” dedi ağır ağır. “Bizi avlarlardı. Eskiden.”

Hande birkaç adım daha yaklaştı. Nadven ise her an saldırmak için hazırды Oko’ya.

“Ama bizi yemek için değil,” diye devam etti Oko. “İlaç yapmak için.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Eğer bunu... diğer insanlara söylersen...” dedi Nadven’e.

“Bizi öldürürler.” Usulca ekledi. “Çocuklarımızı da!”

“Onu bana ver,” dedi Hande, ellerini uzatarak.

Nadven tek kelime etmiyordu. Gözleri Oko’ya çakılıydı şimdi.

“Önce onun sırtını aç,” dedi Oko.

“Hande, Nadven’in sırtında bağlanmış deli gömleğinin arkasındaki birkaç düğmeyi çözdü, sağ kürek kemiğinin üzerinde uzun, derin bir kesik ortaya çıktı. Kız kendini tuttu. Fakat yüzü bembeyazdı.

“Ah! Naven!” dedi usulca. “Çok kötü yaralanmışsın.”

Yaratık kıvrık parmaklarını açtı ve bulamacın birazını kızın küçük avuçlarına döktü. Sürdü.

“Yakıyor!”

“Yakacak,” dedi Oko. “Sonra geçecek. Şimdi üzerini ört.”

Hande kan ve çamur içindeki gömleğin sırtını kapattı.

“Ellerini ağaç gövdesine sil.”

Hande bunu da yaptı. Tuhaf, taze bir deri vardı elinde sanki. Yeni yıkanmış gibiydi eli.

Kimse birbirine bir şey söylemedi.

Oko yürüdü. Nadven ve Hande de peşinden. Yaratık ileride son bir kez daha eğildi. Bir şeyi tutup çekti. Bir ağaç kütüğü gibi gözüktü önce. Sonra şekli değişti, taş bir kapak ortaya çıktı. Kare biçiminde bir karanlık önlerinde kuyu gibi açıldı. Nadven ve Hande gelip bu karanlık kuyunun başında durdular.

“Basamaklar çok. Hepsi kırık,” dedi Oko. “Hepsini in. Sonra hep koş. Yürüme.”

“Koşmak mı? Sessiz olmamız gerekmiyor mu?” dedi Nadven. Oko’nun yüzüne bakmıyordu. Kaşları çatıktı.

“Duymazlar.”

“Nasıl sezerler peki?”

“Koku alırlar. Pokrovları yüzlerinden çözülünce de görürler. Ama bulanık. Perde perde. Görünce de peşine düşerler.”

“Pokrov ne?” dedi Hande.

“Kefen.”

“Nasıl ölürler peki?” dedi Nadven.

“Ölmezler. Hızlı koş. Göle yaklaşma. Başka yollar var. Dip Lande’den önce, oyuklarda yaşayanlar var. Onların arasına karış. Kalabalıktan kaçarlarsın.” Başını salladı. “Yalnızken avsın. Kalabalıkken avcı. Kalabalık ol.”

Nadven başını kaldırdı, düşünceli düşünceli ona baktı. Gözleri kısıktı. Oko yine başını salladı.

“Artık inan. Tuzak değil bu!”

“Pekâlâ!” dedi Nadven. “Ama tuzaksa emin ol ölmem. Geri döner ve seni bulurum.”

“Biliyorum,” dedi Oko, gaz lambasını ona uzatarak.

Nadven gaz lambasını aldı ve önündeki karanlık çukurun yosunlu basamaklarına ilk adımı attı. Ayacağının basacağı yeri bulmakta zorlanıyordu. Sağ kolunu kullanmakta da.

“Işık!” dedi Oko, Hande’ye.

Hande telaşla heybesini karıştırdı, kibriti çıkarıp Nadven’in elindeki lambayı yaktı.

“Her şeyiniz hazır mı?” dedi Nadven.

“Oko akıl etti,” dedi Hande.

“Evet, tabii!” dedi Nadven. “Oko’nun başka neleri akıl ettiğini göreceğiz.”

Yavaş yavaş basamaklara ayaklarını yerleştirerek çukurun içine gömülmeye başladılar. Bunlar basamaktan

çok, kaya çıkıntılarıydı. Tamamen içeri gömülmek üzereydiler ki Oko tekrar seslendi:

“Arsebalar, Nobre soyundan nefret eder. İnsanlardan da.”

“Nefret mi?” Nadven yüzünü buruşturdu. “Duygusal macera yaşamaya inmiyoruz aşağıya. Sadece kaçacağız ve mecbur kalırsak da yem olmadan biraz boğuşacağız. O kadar!”

“Onlar yaratık değil,” dedi Oko başını sallayarak. “Onlar eski sahipler. Eskiden sahiptiler. Şimdi esir düştüler. Anla bunu! Kibir ve intikam var. Merhamet yok. Anla!” Yüzündeki bütün gözler Hande’yle Nadven arasında gidip geliyordu. “Arsebalar, yaratık değil. Onlar intikam için saldırır.”

“Onlar hakkında başka ne biliyorsun?”

“Hepsi bu!”

“İyi. Biz başımızın çaresine bakarız,” dedi Nadven ve içeri gömüldü.

Hande ise duraksadı. Oko’ya baktı.

“Hayatta kal!” dedi yaratığa usulca.

Parşömen suratlının yüzündeki gözler açılıp kımıldı. Fakat sesi çıkmadı. Uzanıp Hande’nin eline dokundu, sonra kuru parmaklarını hızla çekti. Kapağı başlarının üzerine kapattı.

Kısık gaz ışığında, koyu karanlığın içinde ve nemli toprak kokusuna gömülüydüler artık.

Kaçış

Uzun süredir iniyorlardı. Basamaklar bitmek bilmiyordu sanki. Hande'nin midesi bulanıyordu artık.

“Daha ne kadar sürecek?”

“Yorulduysan birkaç saniye durakla. Ama burada oyalanamayız.”

İndiler, indiler.

“Neden bu kadar derin?”

Cevap vermedi Nadven. Hande onun hep duyduğu ama daha önce hiç gelmediği bir bölgede olduğunu anlıyordu. Burada her şey çok farklı gelişebilirdi. Böyle hissediyordu Hande. Ya yine yazarın çılgın fikirlerini bizzat yaşayacaklardı ya da Harun Mahir'in bile aklına gelmeyecek bir belanın içine gömülmekteydiler.

İnmeleri ikisine de saatler sürmüş gibi geldi. Sonunda ayaklarını nispeten düz sayılan zemine bastılar. Nadven elindeki lambayı yukarıda tutuyor, gözleriyle etrafı tarıyordu. Hayli bitkindi, yüzü kötü görünüyordu.

“Ağrın mı var?”

“Biraz. Ama daha iyiyim. Sadece kolumu rahat kullanamıyorum.”

“O bize yardım etti Nadven,” dedi kız.

“Bu tür dostluklar konusunda tecrübem yok!” dedi genç adam huysuzca.

Hande de ısrar etmedi. Yürümeye başladılar. Etraflarında toprak kümeleri ve çamurdan başka bir şey yoktu. Tavan, içine girdikleri kapağın oralarda, çok yukarılardaydı. Nefeslerinin sesi bile bu mağaramsı yerde yankılar yaratıyordu.

Nadven ona kaçamak bir bakış attı. Sonra da dayanamayıp sessizliği bozdu:

“Bu şapkayı nereden buldun?”

“Hediye.”

“Saçların korkunç görünüyor.”

“Beğenenler olmuştu,” dedi Hande. Cılız ve perişan sesinde hafif bir alay sezildi ve bu, Nadven’i rahatlatır gibi oldu.

Hande, onun endişelendiğinin farkındaydı. Hem de çok fazla. Şimdiye dek olmadığı kadar fazla! Hande’nin elini sımsıkı kavramıştı. Bir adım önündeydi kızın. Diğer elinde lamba, kolunun altında da Oko’nun verdiği ağaç dalından sopayla ilerliyor; toprak birikintilerinin arasından bir yol belirliyordu.

“Lande’nin o tarafta olduğuna emin misin?”

“Luda Kuka’ya göre yön belirlersek evet eminim,” dedi Nadven. “Unutma! Koş dediğimde koşacağız. Buna daima hazırlıklı ol.”

“Hazırlıklıyım,” dedi kız. Bir eli Nadven’in sıcak ve kocaman avucundaydı. Diğerinde Oko’nun verdiği sopayı tutuyordu o da. Onu nerede kullanmaları gerekeceğini düşünmek istemiyordu şu anda. Bir müddet daha sessizce ve hızla yürüdüler.

“Şimdiye dek yüz bin tane soru sorardın. Çok mu bitkinsin?” dedi Nadven ona bakmadan.

“Bu sefer soru soracak kişi sensin. Yanıtlayacak olan da ben. Çünkü şu anda senden daha fazlasını biliyorum.”

“İyi. Bu kadar tantanadan sonra bilsen iyi olur.”

Güvendeydi Hande. Tek hissettiği buydu şimdi. Güven. Hafifçe tebessüm etti. Gözünden bir damla yaş kayıp ceketine düştü. Nadven’in bu her şey yolundaymış gibi yukarı kaldırdığı başı, iri gövdesi, sağlam adımlarını görmek, o pervasız sözlerini duymak için günler ve geceler boyu yol kat etmişti.

Nadven omzunun üzerinden dönüp ona baktı. Hande, cılız ışıktaki onun gözlerini görmedi. Ama bildi. Merak kayınıyordu genç adamın içinde. Sorular dilinin ucundaydı. Kız hafifçe gülümsedi.

“Eğleniyor musun?” dedi alayla Nadven.

“Hayır. Sadece rahatladım. Güvendeyim artık.”

“Yaratıkların gömülü olduğu toprak kümeleri arasında mı? Bazen deli olduğuna gerçekten inanmak geliyor içimden.”

“Buraya kadar çok zordu, kabul. Ama şimdi seni bulduğum için korkum geçti.”

“Ne kadar zordu?” dedi Nadven ciddileşerek.

“Ölecek kadar. Neyse ki Oko çıktı karşıma.”

“Pergamentlere güvenilmez.”

“Ama sırtın artık kanamıyor,” dedi imalı imalı Hande. Sonra yavaşça ekledi. “Luda Kuka’da ikimiz de çaresizdik.”

“İkiniz mi? Oko ve sen mi? Hah!”

“Kıskanıyor musun?”

“O böcek suratlıyı mı?”

“Oku,” diye düzeltti Hande bitkin ama neredeyse neşeli sesiyle.

“Hadi, artık sus ve yürü.”

“Aksine, konuşacak çok şey var. Oku o gömülü olan şeylerin bizi duyamayacağını söyledi.”

“Öyle mi? Peki Oku, konuştukça vücudumuzun salgıladığı kokunun arttığını da söyledi mi? Hiçbir şeyin kokumuzu almasını istemiyorum. Şimdi sessizce yürü. Önce eve ulaşmalıyız. Merak etme, her şeyi tek tek anlatmadan gitmene izin vermeyeceğim.”

“Gitmek?” Kızın içini soğuk bir dalga kapladı. “Ah tabii ki! Kaderine yeni şeyler yazılıp yazılmadığını hemen öğrenmeliyiz, değil mi?”

Nadven onun ses tonunu duyar duymaz durdu. Kızı yakaladığı gibi burnunun dibine dek çekti ve dudaklarının, burnunun, gözlerinin sadece iki milim uzağında durup baktı.

“Yeni yazılan ne varsa cehenneme!” dedi öfkeyle. Hande’yi kollarında sıktı. “Buradan gidecek ve bir süre emniyette olacaksın.”

“Ya sen?” dedi Hande. Burunları birbirine dokunuyordu. Neredeyse kirpikleri. Nadven’in karmaşık kara saçları Hande’nin şapkasından dökülen tüyler ve çiçeklere karışıyor, lacivert tül ikisinin de yanaklarına, yüzlerine değiyordu.

“Ben, ne?” diye fısıldadı genç adam. Sanki her şey durmuştu. Her şey bitmiş. Bütün kaçmaları gereken ve varmaları gereken yerler yıkılıp toza dönmüş!

“Ben yokken sen emniyette olacak mısın?” dedi kız da onun gibi fısıldayarak.

“Evet,” dedi genç adam.

“Ben yokken acayip şeylere kalkışmayacaksın değil mi Nadven?..”

“Sen yokken her şey korkunçlaşıyor,” dedi Nadven’in fısıltısı. “Lande’den kaçmaktan başka bir şey düşünemiyorum. Sen yokken... o mutfaktaki masada yemek yemek tatsızlaşıyor. Senin oturduğun koltukta oturmak... Aklımda dolaşanlar hep karanlık şeyler oluyor... ve giderek kararıyor... Sadece... sen varken... ne yaptığımdan eminim ben.”

“O zaman gönderme beni,” dedi kızın nefesi.

Artık sadece nefesleriydi konuşan.

“Burada kalamazsın...”

“Kaderini mi öğrenmeliyim?” Bir damla yaş hızla kızın solgun yanağında yolunu bulup aktı. Ardından bir tane daha. “Sebepe çok sağlam değil mi? Burada kalamam. Çünkü...”

“Evet... Çünkü kaderimi öğrenmelisin... Sonra da buraya bana dönmelisin... İçinde senin de olduğun bir kaderi bana söylemek için...”

“Ya ben yoksam içinde?”

“Varsın! Biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü sensiz bir hikâyeye istemiyorum. Buna o kuleden karar verdim.” Kızın ıslak yanağına parmağının ucuyla dokundu. Gözlerinde alev yoktu. Kızgınlık yoktu. Öfke, kaygı, hiçbirisi. Başka şeyler kımıldıyordu. Yeni, taze, ikisini de korkutan, iç yakan şeyler!

“Tam da hikâyemin nasıl olacağına karar vermişken... ölmek çok zor geldi...” dedi Nadven. Kendini tutamamış ve sonunda bunu söylemiş gibiydi.

“Ama ölmedin işte!” dedi kız içi titreyerek. “Peki, ya ben gittiğimde yine...”

“Yine diye bir şey yok, merak etme!”

“Nasıl emin olacağım? O tarafta korkmadan nasıl bekleyeceğim?”

“Çünkü bu sefer başka,” dedi Nadven.

“Nasıl başka?”

Fakat genç adam birden kızı kendinden uzaklaştırdı ve dönüp yürümeye devam etti.

“Zaman kaybediyoruz. Gel!”

O değildi sanki artık. Neydi az önceki? Bir elektrik akımına tutulmuşlar ve sonra kurtulmuşlar mıydı? Oysa hâlâ vücudunda bu dalganın sarsıntısını hissediyordu Hande.

“*Onlar* beni orada da arayacak, benim hayatımın olduğu yerde,” dedi yetişip tekrar Nadven’in elini tutarken.

“Kendi evinde kalmayacaksın o halde. Annene git. Ya da babana. Hangisiyse. Ya da bilinmeyen bir arkadaşının evine. Saklan ve dinlen. Sonra da ölmeden buraya geri dön.”

Demek sertti artık. Eskisi gibi ha? Pekâlâ! Kız da aynı şekilde cevap verdi:

“Yayınevi ne olacak peki? Bir işim var benim.”

“İzin al. Telefonla hallet. Bir şeyler yap.”

“Ya yazar? Onu görmeyecek miyim?”

“Telefon!” diye hırladı Nadven. “Neler döndüğünü anlayana dek. Bana böyle şeylere kafan çalışmazmış numarası yapma sakın. Gelip beni bu cehennemin dibinde bulduğuna göre bence yapamayacağın bir şey yok!”

Hande sesini çıkarmadı. Kendi kendine usulca tebesüm etti tekrar. Tekrar gözleri doldu. Karmakarışık.

Allak bullak! Tartışamayacak kadar yorgundu ve tuhaf bir şekilde huzurlu. Nadven, bildik haliyle hayatına geri dönmüştü. Belki de en bilinmedik haliyle! Az önce ortaya çıkan duygular mı aldaniştı, bu öfke maskesi mi?

İçini çekti. Ölmeden buraya tekrar gelmek ya da ölmeden evine geri gitmek. Seçenekler hep bunlar olacaktı. Seçtiği şey buydu. Gerçek miydi peki? Gözleri eline kayd. Buz gibi olmuş parmakları, Nadven'in sıcak, kocaman avucunun içindeydi. Bundan daha gerçek bir şey hissetmemişti hiç hayatında.

Duysal halüsinasyon şekerim, dedi ses. İşitsel ve görsel olanın yanında daima kendini gösterir, biliyorsun hep yaşadık bunları.

İyi! Bundan daha çok emniyette hissettiren bir halüsinasyon bulamazdı zaten.

Bulmak mı, dedi ses. *Sen halüsinasyon mu arıyorsun kendine? Ne zamandan beri?*

Arıyor muydu? Ne zamandan beri?

Yoksa hem hayal ediyorsun hem de hayal olduğunu fark etmekten mi korkuyorsun?

Evet, korkuyordu.

En çok Nadven'in yanında yaşadıklarının halüsinasyon olduğunu fark etmekten korkuyordu. En çok onun gerçek olmamasından... ve en çok diğer hayatının gerçek olmasından.

Her şey birbirine karışıyordu artık.

Telefon

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Arsen Nuyanzade, Boğaz manzaralı dairesinin salonunda dostlarıyla. Sohbet koyulaşmış, içkilerin tadı şimdi yerine gelmiş, aperatifler ortaya yeni çıkmıştı. Arsen Hanım, bakımlı yüzünde sakin ve halinden memnun bir tebessümle ah-baplarının sözlerini dinliyor, ardından nazlı yumuşak bir kahkaha için başını geriye atıyor, yerinden kalkıp dolanıyor, *catering* şirketi garsonlarına ikramla ilgili hatırlatmalar yapıyordu.

Kadın, beyaz, pırıltılı mobilyalarla döşenmiş salondaki o zarif sehpalardan birinin yanından geçiyordu ki sehpa da duran telefon çaldı.

“Ah!” dedi irkilerek kadın. Yakınındaki birkaç kişi gülmüsed. Kadın da onlara bakıp güldü ve ahizeyi yerinden kaldırdı.

“Efendim?” dedi baygın, boğuk bir sesle. Yanından geçen bir kadına başını eğerek tebessüm etti yine.

“Kimsiniz?” Bekledi.

“Ne oldu? Bir sorun mu var?” dedi yanına sokulan bir

misafir. Arsen Hanım hafifçe omuz silkti. Sonra başını geriye atıp aheste aheste tekrar sordu:

“Kimsiniz?”

“Cevap vermiyor mu?” dedi yanındakilerden biri.

Kadın gözlerini devirdi.

“Her kimse, konuşmuyor,” dedi sıkkın ve baygın bir sesle.

Tekrar omuz silkti ve telefonu kapattı.

“Bırak, hizmetçi açsın bir daha çalarsa,” dedi sarışın bir kadın az ötedeki koltuktan. “Gel hadi, bak yeni haberler var, Sevimler İsviçre’de kimlerle karşılaşmışlar?”

Arsen Hanım, o tarafa doğru yürüdü ve küçük gruba katıldı. Ama telefon tekrar çaldı.

“Aaaa!” dedi birkaç kişi muzip bir edayla.

“Ayşenur!”

“Bakıyorum Arsen Hanım.”

Siyah üniformalı genç bir kız ahizeyi kaldırdı. Kısa birkaç kelime etti, gözleri Arsen Hanım’a çevrildi. Arsen Nuyanzade o anda telefondakinin kim olduğunu kavrayıverdi. Bu arayan kesinlikle kızının psikiyatridi. Kadın nabzının hızlandığını sezerek ama her zamanki baygın tavrıyla kalktı.

“İçeriden konuşacağım Ayşenur,” dedi.

Ayşenur şimdi telefonu sıkı sıkı tutması ve hanımı hattı devraldığında salondaki telefonu kapatması gerektiğini biliyordu. Bütün işini bırakıp konuşma bitene kadar salonda kalması gerektiğini de. Salondan birinin telefonu kazara açıp konuşmaya şahitlik etmediğinden de emin olacaktı elbette.

Arsen Hanım telaşla koridoru geçti. Yatak odasına

girdi. Kapıyı kapatıp kilitledi. Başucundaki telefonu aldı.

“Tamam Ayşenur, kapatabilirsin. Salonda kal.”

“Tabii Arsen Hanım.” Kapanma sesi duyuldu.

“Evet, doktor bey?” dedi Arsen Hanım hemen ardından. Şimdi sesinde o baygınlıktan eser yoktu. “Bir şey mi oldu?”

“Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Ama Hande sizi aradı mı diye sormak zorundayım.”

“Hande mi? Hayır. Yani... bugün konuştuk sanırım. Ama gündüz. Yo, bir dakika bugün hiç konuşmadık, gündüz işyerindeyken aramamdan hoşlanmıyor ben de...” Susup korkuyla sordu. “Ne oldu?”

“Az önce beni aradı sanırım.”

“Sanırım mı? Nasıl yani?”

“Ev telefonum çaldı. Karşı tarafın sesini duymadım. Cızırtılı, bozuk bir ses geliyordu sadece. Hatlardan olabilir ama bazen de insanlar özellikle böyle şeyler yapıyorlar. Birkaç şey söyledim, sonunda kapattım. Ama...”

“Evet?” dedi kadın panikle.

“Telefonu kaptıktan sonra arayan numaralara baktım ve Hande’nin cep telefonu numarasını gördüm. Arayan oydu. Hatta bir problem yaşamış olabilir. Geri aradım ama cevap vermedi.”

“Ah...” dedi sadece kadın. Yatağının kenarına ilişti. Hızla düşünmeye çalışıyordu. “Ben... Ben de az önce böyle bir telefon aldım. Ev telefonumdan aradılar. Kimse konuşmadı. Gerçi... Gerçi salon çok gürültülüydü, misafirlerim var ve... Her neyse... Eğer Hande’yse... Onu hemen arıyorum.” Kadın bir eliyle cep telefonunun ekranına dokunuyor, diğer eliyle etajerdeki telefonun ahizesini tutuyordu.

“Ev telefonunuzun hafıza ekranı yok mu? Son aramalara baksanız.”

“Ah, hayır, ben... dekorasyona uyması açısından... klasik telefonlar almıştım... Ama mutfaktaki söylediğiniz gibi olabilir. Gidip kontrol edeceğim. Ne olmuş olabilir? Bir nöbet mi? Doktor Bey ya Hande... Bir dakika mutfığa gidip...”

“Arsen Hanım, şimdi sakin olun. Mutfak telefonunu unutun. Hiç gerek yok. Sadece Hande’yi cepten arayın.”

Adam tane tane konuşuyordu. Sesi tok ve sözünü dinleten bir tona sahipti.

“Ama cep telefonu cevap vermiyor,” dedi çaresizlikle Arsen Hanım. “Hemen Hande’ye gidiyorum.”

“Evet,” dedi adam. “Sanırım en iyisi bunu bizzat kontrol etmek.” Durakladı. “Gelmemi ister misiniz?” Oysa kadının buna hayır diyeceğini çok iyi biliyordu.

“Hayır!” dedi kadın. Psikiyatr, Arsen Nuyanzade’nin, kızının hastalanmasından daha çok, hastalığın duyulmasından korktuğunu öğreneli çok olmuştu.

“Beni haberdar edin Arsen Hanım. Eğer bu gece bir müdahaleye gerek olursa...”

“Sizi ararım,” dedi kadın ve telefonu kapattı. Yüzü bembeyazdı. Silkindi. Tuvalet aynasına gidip yüzünü pudraladı. Allığını tazeledi. Dolaptan uzun antrasit rengi paltosunu aldı. Az sonra misafirlerine o umursamaz gülümsemesiyle, yaşlı bir aile dostunun aniden rahatsızlandığını ve hemen gidip onu görmesi gerektiğini anlatıyordu. Misafirleri kalıp partinin ve Boğaz manzarasının tadını çıkarmalı ve onu affetmeliydiler. Zavallı aile dostları belki de son nefesini vermek üzereydi ve Arsen Hanım bu gece onu görmezse ömür boyu pişmanlık duyacaktı.

Üzüntü nidaları arasında bir taksi çağırdı ve evden alelacele çıktı. Onu kendi arabasıyla götürmeyi teklif eden arkadaşlarını ise elbette reddetmişti.

Taksinin arka koltuğunda, Hande'nin kaldığı semte doğru giderken, kızını, kendi yarattığı hayallerden birinin içinde çırpınırken bulmaktan ölesiye korkuyordu.

Gömülenler

Hande son derece bitkindi artık. Sopayı elinde taşıyor ona dayanarak yürüyordu bir süredir. Nadven'se konuşmuyor ve kızı elinden sımsıkı tutuyordu. Tetikteydi. Sopasını kolunun altına kısırmış, sol eline de lambayı almıştı.

Lambanın ışığı kıttı. Zaten etrafta görülecek bir şey de yoktu. Toprak kümeleri, ayaklarının altında inişli çıkışlı bir yol oluşturmaya başlamıştı. Hande, bir süre sonra bastığı yerlerde neyin gömülü olduğunu düşünmekten bunaldı.

“Bir keresinde,” dedi sonunda dayanamayarak. “Sava'dayken. Penale, Dip Lande'nin yer altı sınırlarından söz etmişti. Karanlık bölge denen hatlardan.”

“Evet.”

“Burası o bölgelerden biri mi?”

“Evet,” dedi yine Nadven.

“Penale, geçen sefer rastladığımız karakoncolos için, *sınırlardan mı gelmiş*, demişti sana. Buradan mı bahsediyordu?”

“Evet.”

“O tür şeyler, bunlar gibi toprak kümelerinden kendi başlarına mı çıkıyorlar?”

“Bazen kendileri. Bazen de onlara işi düşen sinsi tipler bu toprakları kazınca.”

“İyi de kazıp çıkardıkları yaratıkları kontrol edebiliyorlar mı peki?”

“Konak sahibi kadının jonormalini hatırlamıyor musun? Hepsi Luda Kuka’nın ormanındaki gibi başıboş değil. Tabii hepsi jonormal de değil. Bu bölgedekiler arseba.”

“Arsebalar hakkında çok şey bilmiyorsun değil mi?”

“Senin arkadaşın biliyor gibiydi.”

“Oko mu?” Hande bir müddet düşündü. “Neden hiç bu... yaratıklar ya da o tür şeylerle konuşulmuyor? Onlar salgından etkilenmemiş ve hafızalarını hiç kaybetmemiş gibiler.”

“Bir hafızaları olduğunu sanmıyorum.”

“Ya Oko?”

“Onun gibilere güvenilmez.”

“Ben güvendim.”

“Hata ettin.”

“Şimdi buraya inerken sen de güvandin,” dedi bu kez kız inatla.

“Başka seçeneğim yoktu.”

Birden toprak kümeleri sona erdi. Zemin sertleşti. Karşılarında kayaların içinde uzanan taş bir geçit belirdi.

“Ne oluyor?”

“Başka yol yok gibi.”

“Dönüp geçtikleri yerlere şöyle bir baktılar.

“Tek yol bu,” dedi Nadven. “Neyse, en azından toprak kümeleri bitmiş olacak.”

“Arsebalardan kurtuluyor muyuz yani?”

Nadven sesini çıkarmadı. Hande, gaz lambasının ışığında genç adamın kaşlarının çatık, dudaklarının kısık olduğunu fark etti.

“Gel!” dedi sadece Nadven. Taş geçitte ilerlemeye koyuldular. Toprak kümeleri ve çamur arkada kaldı. Dümdüzdü yol. Karanlıktı. Fakat ilerledikçe karşıda, geçidin sonunda kahverengimsi bir ışık sızıntısı görür gibi oldular.

“Dip Lande’ye mi geldik?” dedi Hande.

Nadven ise cevap vermek yerine durup geriye baktı ve kararsızca bekledi.

“Tamam. Şimdi beni dinle. Buna hazır olmalısın.”

“Neye?”

“Eğer bu taş geçit, bizim gibileri avlamak için düzenlenmiş bir tuzaksa... Geriye dönüp kaçmamız zor. Artık çok ilerideyiz. İçine saklanabileceğimiz bir oyuk ya da girinti de görünmüyor.”

Birbirlerine baktılar. Nadven lambayı tepelerine kaldırmış, siyah dalgalı saçlarının üzerinde tutuyor, üzerindeki o kaba bezden deli gömleğinin bağcıkları kollarından sarkıyordu. Hande’nin mavi saçları yanaklarına değiyor, geriye attığı tül, şapkasındaki bütün ağır süslerle beraber sırtında dalgalanıyordu. Nadven bir an onu süzdü.

“Şapkanı çıkarma,” dedi sonra. “Hatta tül ört. Yüzünü gizlemelisin.”

“Şapkama ve yüzüme aldırmayan şeylerle karşılaşacağımıza eminim,” dedi kız alayla.

“Dediğimi yap! Neyin içinde olduğumuzu bilmiyoruz. Ar-

kamda kalarak yürü ve eğer bir şey üzerimize gelirse geriye doğru koş.” Hande’nin yüzüne doğru eğildi. Endişeliydi bakışları. “Gerekirse tek başına koşacaksın geriye! Anlıyor musun?” Kızın gözlerine dikmişti gözlerini. Hande’nin hisleri birbirine girmişti yine. Ayağı yere basmıyor, düşüyor, savruluyordu sanki. Gözleri Nadven’inkilerde bekledi.

“Bana cevap ver,” dedi Nadven. “Söylediklerimi anladın mı?”

“Seni bırakamam!”

“Seninle anlaştık. Gerekirse...”

“Hayır!” dedi Hande gözlerini yumarak.

“Geriye doğru koş!” dedi Nadven.

Geride ne vardı? Kokusunu aldığı anda gömülü olduğu yerden çıkıp Hande’yi yakalayacak yaratıklar. Hande, bütün bunların halüsinasyon olmak için bile fazla hastalıklı olduğuna inanıyordu artık. Gözlerini açtı.

“Seni bırakamam!” dedi kararlı bir sesle. “Bitecekse... burada biter! Beraberken!”

Taş geçidi geçtiler.

Tamamını.

O kahverengimsi ışık; kiremit rengi, tozlu bir kıpırtıya dönüştü. Eşikteydiler. Görüyorlardı artık. Geçit, devasa bir alana açılıyordu. Korkunç büyüklükte, korkunç yükseklikte, sonu yokmuş gibi görünen, uçsuz bucaksız, tavan-sız, duvarsız devasa bir alan.

Zemin, sarı-kızıl bir kumla kaplıydı.

Hava, sarı-kızıl bir ışıkla.

Kum, ardı ardına dizilmiş, yükselip alçalan küçük tepeler oluşturunuyordu.

Hava tozlu ve ağırdı.

“Peçeni yüzüne indir,” dedi Nadven. Kendisi de üzerindeki deli gömleğini alt kısmından tutup yırttı. El kadar bir parçasını, ağzını ve burnunu kapatacak şekilde yüzüne geçirip başının arkasında bağladı. Hande tülü yüzüne örterken burada soluyacaklarının ölüm olduğunu düşündü.

Birkaç adım atarak o sarı-kızıl kuma bastılar. Bir adım daha! Ve yaklaştıkça kum tepelerindeki yükseklikler başka türlü görünmeye, ortaya köşeli şekiller çıkmaya başladı. Dik duruyordu bu şekillerin çoğu. Yarı yarıya gömülüydüler kuma. Kapakları açılmış olanlar vardı. Kapalı ve çivili olanlar da.

Adım atmaya devam ettiler. Köşeli şeyler, birer tahta kutuya benzedi. Kutular birer tabuta. Adım adım büyüyordu uzakta olan her şey yaklaştıkça. Adım adım geldiler tahta tabutların yanlarına dek. Dik duruyor, içlerindeki o şeyleri dimdik taşıyorlardı.

“Ölüler,” dedi Nadven. “Arsebaların cesetleri bunlar!”

“Gömülmemişler mi?” dedi Hande. Fısıldıyorlardı.

“Tabutların ağzı açık.”

“Ama neden?” dedi Hande.

Nadven cevap vermedi. Kıpırdamamışlardı. Tabuttakilere bakıyorlardı. Dümdüz kalın kumaşlara dolanmış, yüzleri de tek bir kumaş parçasıyla sarılmıştı. Oko’nun pokrov dediği kefenlerdi bunlar. İskeletleri örtüyorlardı. İskelet miydiler onlar? İnsan iskeleti değil! İnsana benzer ama değil! Uzun bacaklar, uzun kollar, arkaya doğru uzayan kafatası, bezin altından fark edilen aşırı derecede düz bir yüz. Elleri birleşmiş, dizlerine dayanmış, tabut-

larının içinde hafifçe öne bükülmüş ve öylece kalmış bedenlerdi hepsi.

“Arkamızda bıraktığımız o toprak yığınları ne peki? Arsebalar bunlarsa orada ne gömülü?” dedi Hande korkuyla. “Ya da orada arsebalar gömülüyse bunlar kim?”

“Oko haklıydı,” dedi Nadven. Bakışları bıçak gibi keskinleşmiş, kaşları fırtına bulutları gibi gözlerine inmiş, çenesi kasılmıştı. “Arsebalar, buradaki eski bir halk olmalı gerçekten de. Bak, belli bir düzenle tabutlara konmuşlar. İnsanmış ya da yaratıktan başka, daha yüksek bir şeymiş gibi.”

Düşüne düşünce konuşuyordu. Kendisi de o anda çözüyormuş gibi.

Yaratıktan daha yüksek, diye tekrarladı içinden Hande. Oko da bir yaratıktı. Böcek yiyordu evet. Yüksek değil miydi? Onu ölüme terk eden Luda Kuka doktorları ve Nobre soyundan birer asilzade olan Mizar ve arkadaşlarının yanında hayatını kurtaran Oko yüksek kabul edilmez miydi? Neye göreydi bu yükseklik alçaklık?

“Onları bugünkü Landeliler mi öldürdü sence?” dedi Nadven’e.

“Ne yaşadığı bilmiyorum,” dedi Nadven usulca. “Bununla ilgili bir tarih bize öğretilseyse de hatırlamıyorum.” Sonra verdiği ani bir kararla yürüdü. Tabutlardan birini daha iyi görecektir şekilde yaklaştı. “Bunlar, eski bir halksa bile... insan türünden değiller. O kesin! Başlarına bak. Kemiklerine.”

“Nadven!” dedi korku dolu fısıltısıyla Hande, kendinden uzaklaşan Nadven’in arkasından. Fakat Nadven incelemeye ve ilerlemeye devam ediyordu.

“Bunlar... hükümdarlarıyla birlikte gömülmüşler. Bak!”

Hande gözlerini Nadven’in işaret ettiği yere çevirdi.. Sarı-kızıl kumun en yüksek noktalarındaki tabutlar daha büyük, daha farklıydı. İçindeki gövdeler daha güzel bir kumaşla sarılıydı. Daha iri kemikleri vardı. Başlarında birer çıkıntı uzanıyordu. Tabutlar da bu çıkıntılara uygun şekilde uzun yapılmıştı.

“Başlarında taçları var.”

“Belki de kafatasının bir uzantısıdır.”

“Öyle ya da böyle, onlar bu halkın hükümdarlarıymış.”

“Oko onlar için eski sahipler demişti. Onlar Lande’ye mi hükmediyorlardı sence Nadven?”

“Öyle görünüyor.”

“Ve şimdi de ölüler öyle mi? Kendi şehirlerinin altında.”

“Arkadaşın Oko, ölü olmadıklarını, sadece gömüldüklerinde ısrar etti, duydun.”

Birkaç adım daha attı. Tabutların arasından geçen ve zikzak çizerek kum tepelerinin ardında kaybolan tek yola doğru yöneldi.

“Nadven!” diye korkuyla fısıldadı Hande. “Ne yapıyor-sun?”

“Gel, çıkıyoruz buradan. Tek yol bu.”

“Yol falan yok,” dedi Hande titrek bir sesle. “Burası mezarlık... ve biz buraya diri diri gömüldük.”

“Hayır. Gömülmedik.”

“Oko konusunda haklıydın belki de,” dedi kız panikle. “Belki bizi bir tuzağa göndermiştir.”

“Artık bunları düşünmek için çok geç. Buradan çıkmak zorundayız.”

“Hayır, Nadven! Geri dönmeliyiz! O basamakları tek-

rar bulmalıyız. Ormana çıkmalı ve diğer tünel ağzına girmeliyiz. Bundan daha kötü olamaz.”

“Yanıma gel Hande!” dedi Nadven. Gözleri tabutlardaydı.

“Ormana geri dönmeliyiz. Mizar’ın girdiği yol emnim malikânelere çıkıyordur. Sorun değil. Mate’nin malikânesini buluruz. O bize yardım eder. Nadven!”

Nadven geri döndü ve Hande’ye baktı. Şimdi bir elinde lamba bir elinde de iyice kavradığı sopasını tutuyordu.

“Bana güven ve peşimden gel!” Bu bir emir cümlesiydi. Ama kız bütün gücüyle karşı koydu:

“Dip Lande’nin bu kum tepelerinin arkasında olduğunu nereden biliyorsun? Ya orada bir duvarla karşılaşsak?”

“Benimle gel Hande!”

“Ya devasa bir tabutun içindeyse?”

“Benimle gel dedim!”

Kız sustu. Tülün ardında kalan bakışları donuklaştı. Genç adamın ardından ilerledi. Nadven, lambayı kapattı, onun tel sapını bileğine geçirdi ve bu kez bir eliyle Hande’nin elini, diğer eliyle sopasını tutarak hızla yürümeye koyuldu.

Hande peşindeydi.

Bir boşluk oluşmuştu içinde sanki. Korku uçup gitmişti. Güven de. Hissizdi. Bu iyi değildi. Bunu biliyordu. Aşırı korkunun ve aşırı endişenin yarattığı etkiydi bu. Bir krizle sona erebilirdi. Neredeydi? Zihninin hangi köşesinde? Uyuşmadan kalmış son ilaçsız hücreleri de yeni bir sakinleştiriciyle devre dışı mı bırakılıyordu? Şimdi Nadven’in peşinden yürüdüğünü görüyordu ama ayakları yakında bastığı yeri hissetmeyecek, gözleri etraftaki bu

tabutlar şehrini ve cesetler geçidini görmekten vazgeçecekti. Sonra duymayı da bırakacaktı beyni. Her şeyi!

“Hande!”

Evet! En son sesler giderdi halüsinasyonlarda. En sona onlar kalır. Sonra her şey biter!

“Hande!”

Psikiyatrin cep telefonu titreyerek döndü ve ekranında Arsen Nuyanzade yazısı parladı. Adam elini cihaza uzattı, alıp bir an baktı. Sonra yavaşça açtı.

O anda aklını ele geçiren kaygı, adamın yüzüne de yansıyor. Ama Arsen Nuyanzade’nin bunu görmesi mümkün değildi. Zihninde yükselen bu belirgin kaygının yanında merak da vardı elbette. Tahmin etti olmuş muydu?

Peki ya merakın ardına saklanmış, tuhaf bulunabilecek o heyecan. Zihninin en karanlık köşesinde ise hepsinin gölgesinde bekleyen haz. Haklı olduğunu sonunda görmenin bilimsel hazzı mıydı bu? Yoksa kendini de bir hasta olarak değerlendirmenin zamanı gelmiş miydi?

Adam aslında Arsen Nuyanzade’den ne duyacağını biliyordu.

Bilmekten öte bir süredir bekliyordu da.

Ama belki de kadın, her şeyin yolunda olduğuna dair o baygın cümlelerinden birini kuracaktı. Bunu yaptığında Arsen Nuyanzade’ye güvenmeli miydi?

Ya Cihan Nüvit? Kızının nöbet geçirdiği söylense ne düşünürdü adam? Kalkıp gelir miydi kliniğe? Kızın binçaltında bu konuyla çok uğraşmıştı. Hastanın baba ile ilişkisi, anneye olduğundan çok başka kurallara bağlıydı Hande Nüvit vakasında.

Ama temelde her iki ebeveyn de hastalığı reddeden aile modeline fazla yakındılar.

Fakat şu anda müdahale edilmesi gereken aile ilişkileri değil Hande'nin doğruca kendisiydi. Psikiyatr, bir süredir kızın derin bir halüsinasyon denizinde çırpındığına inanıyordu. Artık emindi hatta.

Belki de bu tedavide, diğer metodu uygulamanın zamanı gelmişti artık. Ama kız teslim olacak mıydı?

Hande silkindi. Havadaki tozlu ışık ve yüzündeki lacivert tüle rağmen, Nadven'in kendisine bakan gözlerini, kor gibi yanan bakışlarını seçti. Bırakmayacaktı kendini. Teslim olmayacak!

"Geliyorum!" Sesi kararlıydı.

"Yürürken tabutlara değmeyeceksin," dedi genç adam. "Bazıları tabutlarından düşerek kuma kapaklanmış. Onlara dokunmayacaksın. Anladın mı?"

"Evet," dedi Nadven'e.

Onun dediğini yaparak yürüdü. Zikzak çiziyorlardı. Yol böyleydi. Tabutlardan arta kalan yerlere basıyorlardı çünkü. Kum yığınlarından kalan yere. İskeletlerin yanlarından geçiyorlardı. Uzanmış ve öylece kalmış uzun, uçları hançer gibi sivri tırnaklı elleri vardı iskeletlerin. Sekizer, dokuzar tane parmaksı çıkıntıyla birer yelpaze gibi.

Bu anormal ellerin arasına takılıp kalmış bazı eşyaları ayırt etmeye başladılar bir süre sonra. Ömürlerinde ilk kez gördükleri parlak kesme kristalden taşlar, kıvılcıllı cam kadehler, metalden ağır görünümlü madalyonlar ve mühürler, garip sembollerle süslü cam objeler vardı cesetlerin yanında. Alışılmadık biçimlere sahip, ölümcül

sarmaşıklar gibi kol ve boyun kemiklerine sarılmış, hâlâ için için pırıldayan karanlık, dolambaçlı takılar ve mücevherler görüyorlardı artık cesetlerin üzerinde.

Öne devrilip yüzü kuma gömülü kalmış bu cesetlerin kafatasları Nadven'in dediği gibi geriye doğru uzun, grimsi sarı ve pürüzlüydü. Bu, iskelete daha da korkunç bir görünüm kazandırıyor, Hande, gözlerini onlardan almıyordu.

Birkaç tepenin eteğinden geçtiler. Tepedeki tabutların içindeki cesetlerin başlarından uzanan çıkıntıları da daha yakından görüyorlardı şimdi. Bu çıkıntılar, o için için yanan tuhaf, dolambaçlı mücevherlerden yapılmış birer taçtı. Bu tepedeki cesetlerin duruşu, aşağıdaki kuma kapaklanmış olanlardan başkaydı. Dimdiktiler. Tepeden bakıyorlardı Nadven'le Hande'ye. Halbuki örtülüydü yüzleri. Fakat yine de bakıyorlardı kıza göre. Sanki önlerindeki bu zikzak yoldan geçip gitmekte olduklarını görür gibiydiler. Onları küçümseyerek ve onlar için acele etmeyecek bekliyor gibiydi bu bakış!

Küçümseyerek, diye tekrar etti. Ne saçma! Nereden doluyordu bu düşünceler kafasına? Hande, aklına üşüşen bu düşünceleri Nadven'e söylemek istiyordu bir yandan da. Çünkü izlendiklerine dair hisleri giderek artıyordu. Seyredildiklerine dair korkuları. Yukarıdaki tabutlarda duran eski, ölü bir halkın hükümdarları tarafından. O bezlere dolanmış gözsüz yüzleriyle izliyorlardı kendilerini ve bekliyorlar. Onların topraklarına ayak basıyor ve kirletiyorlardı. İşte bu yüzden cezalandırılacaklardı. Hande bunu öyle net hissediyordu ki. Öyle keskin!

"Nadven..." Fısıldıyordu. Ama duyulmuyordu. "Nadven..."

onlar biliyor. Nadven... onlar bilerek duymuyor... bilerek görmüyor...”

Nadven ona cevap vermiş miydi? Veriyor muydu?

“Nadven! Onlar kibir ve intikam için buradalar. Kibir Nadven! Görmüyor musun? Nasıl bakıyorlar bize?”

Görüntü bulanıklaşıyordu Hande için. Nadven’in boğuk seslenişini duyuyordu. Kendisine mi? Başkasına mı? Yoksa doktorunun sesi miydi bu? Neden olsun ki? Nasıl olsun?

Dizleri büküldü. Titriyordu. Başını kaldırdı. En yüksek tepe karşısındaydı. Tabutun ağzı açık. Dümdüz kumaşa sarılı kemikler devasaydı. O uzun, iç bulandıran kafatası geriye yaslı... ve gözsüz yüz, yine de onlara çevrili. Ta en tepeden. Hande’ye bakıyordu.

“Baba!”

“Hayır!” dediğini duydu Nadven’in.

“Baba!”

Neden babasına seslendiğini anlamıyordu ama tepeye doğru çevirmişti yüzünü. Ağlıyor muydu? Gözyaşlarının sıcaklığını yanaklarında duyduğuna göre ağlıyordu.

“Hayır!” diyordu Nadven. Bileğini bırakmış, belini yalamıştı Hande’nin. Fakat aynı anda bir şeyler daha hareket ediyordu. Nadven’in güçlü elleri Hande’nin belinden çözülde. Genç adamın haykırışı son kez duyuldu:

“HAYIR!”

Hande’yi tutan hiçbir şey kalmadı ve bedeni olduğu yerde düşmeye başladı. Mantıksız biçimde uzun uzun düştü. Düştü düştü düştü. Derine dalıyor gibi. Soğuk ve ağır. Tabutlar açılıyordu. Kapalı olanlar da! Ve açık olanların içinden kollar uzanıyordu. Örtüleri çözülüyordu, sarındıkları kumaşlar, pokrovlar. Kefenlerini çıkarıyor-

lardı üzerlerinden. Yüzleri açığa çıkıyordu. Dümdüzdü bu yüzler. Tıpkı örtüleri varken olduğu gibi. Dümdüz bir yüzeyde açılmış düzensiz birkaç delik. Körlemesine bakan göz çukurları. Burun kemiklerinden kalıntılar. Dudaksız, ağızsız düzlükler. Grimsi sarı, çatlak, pul pul tenleri, uzun kemikten ibaret kafaları...

Cesetler hareket ediyordu. Hande o boşluk içinde olma hissinin etkisinde, nereye bastığını, nereye döndürüldüğünü görmeden, yalnızca hareket eden cesetleri algılıyordu. Kumaş sarılı gövdelerde, kaba bezlerin mat satırlarından ince kemik izleri seçiliyor, uzun kollar çözülüyor, garip mücevherlerin solucanlar gibi sarılıp dolandığı hançer uçlu sivri parmaklar açılıyordu.

“En eski gelenek!” dedi tok bir ses. Yankılandı ve kum tepeleriyle tabutlara çarpa çarpa boğuldu gitti. “En eski gelenek! İntikam!”

“Baba!” dedi tekrar kız. Sebebi yoktu bunu söylemesinin ve aynı zamanda sebebi gayet açıkmiş gibi geliyordu ona.

“Bilmeleri gerek ki boşa sevindiler!” dedi ses, boğula boğula. “Bilmeleri gerek ki boşa öldüler.”

“Baba! Lütfen baba!”

“Ve bilmeleri gerek ki boşa yaşıyorlar!” dedi ses son olarak. Acelesiz, tavizsiz ve ürperticiydi. Tok. Kalın tondan çalan bir çan, bir boru, bir kampana gibi. “Basit halklar. Ucubeler. Zavallılar! Bizleri gömerler ama intikamı gömemezler. İhtişamı gömemezler. Efendilik bakidir! Onu alıp giyemezler!”

Hande içinde yükselen birbiriyle ilişkisiz hisleri bastıramıyordu. Aniden ortaya çıkan seslenme arzusunu bastıramadığı gibi.

“Eskiler hep gömülür,” diye haykırdı bu kez cesetlere doğru. Ne demek istediğini bildiğinden emindi ama açıklayamıyordu kendine.

“Hayır!” diye haykırdığını duyuyordu Nadven’in. Neredeydi o? Neden göremiyordu onu? Etrafa bakmak istedi. Başını çevirdiği anda her şey dönüyordu. Tabutlarla beraber sarı-kızıl bütün kumlar ve gri beze sarılı bütün kemikler dönüyor.

“Eskiler gömülür!” diye haykırdı kız tekrar, kuvvet bulmak ister gibi. Hınçla söylüyordu bunu. Tuhaf, birikmiş bir kızgınlıkla. “Zamanı dolan gömülür. Tükenmiş olan gömülür.” Babasına mı söylüyordu bunu, cesetlere mi? Ne saçma! Yine de haykırdı: “Ölüler geçip gider, gömülürler. Yeniler gelir, bildiği gibi yaşar.”

Görüntü yalpaladı, son bir kez sarsıldı, topaç gibi çevrilmiş dönen bir bozukluğun son turunda hızlanan sesiyle masaya kapanışı gibi kapanıp netleşti, her şey yerine oturdu. Hande başını kaldırıp baktı. Son tepenin eteklerindeydiler. Nadven ötedeydi. Aralarında iki dev iskelet vardı. Elinde sopasıyla tetikte bekliyor, iskeletler heyula gibi yükseliyor, yenileri de gelerek etraflarını çeviriyordu.

“Nadven!”

Fakat o anda kendi kolları da yakalanıverdi. Sopasını elinden almaya tenezzül etmedi bile onu yakalayan. Sadece pençeye benzer bir el, sekiz parmağıyla bir örümcek gibi kızın kafasına bastırdı ve onun yüzünü karşılarındaki en yüksek, son tepeye çevirdi. Tepedeki tabut ceset taçlı başını kımıldattı, iri gövdesini ve omuzlarını geriye attı, ayağını tabuttan çıkardı, birkaç çarpık adımla Hande’ye doğru eğildi.

“Yaratıklar! Yaratıklardan da aciz olanlar! Zavallılar! Ucubeler! Ucubelerden de zayıf düşenler! Hor görülenler! Üzerimize toprak atanlar! Hepsi burada, toprakların gerçek sahiplerince ezilecekler.”

“Ayin bu!” dedi Nadven. “Dinleme onu!”

Hande bocaladı.

“Gerçek sahipler ne derse o olur!” dedi ölü hükümdar.

“DİNLEME ONU!” diye haykırdı Nadven var gücüyle. Sonra da aniden sopasını indirdi. Kemiklerin dağılma sesi duyuldu. Hande o anda serbest kaldığını hissetti. Tekrar düşünmedi artık ve korkmadı. Kendisini tutan cesetlerden birini itti, o da sopasını kaldırdı. Öfke kaynıyordu içinde. Kime duyuyordu bu öfkeyi? Ölülere mi? Babasına mı? Hayır, neden babası olsun?

Vurdu. Kendi de vuruşun verdiği o korkunç yıkım hissiyle sarsılarak. Kemikler dağıldı. Başka bir kol uzandı. Hayır, ezilmeyecekti. Toprağa gömülmeyecek... ve gerekirse bunun için kendisi başkalarını gömecek. İkisinden birini seçmek için vardı zaten bu hayatta insan. Ölmek ya da öldürmek, ezmek ya da ezilmek. Ya zulmeden olacaktı ya zulüm gören.

Tam tersine inanırdı bunun. Vahşilik kabul ederdi bu denklemi hep. İlkellik! İlkeldi şimdi. En temiz ve pür haliyle ilkel.

Nadven’in küçük bir çakıyı da diğer elinde tuttuğunu ve onu da kullandığını gördü. Birden aklına geldi. Niyet edip yanına almıştı madem. Kullanacak kadar caniydi. Merhametsiz! Heybesine elini soktu, bıçağı bulup çıkardı. Kimdi şimdi? Nasıl biri? Canını müdafaa eden biri mi, acımasızca vurup öldüren biri mi?

Sopasını savuruyordu gelişigüzel. Bıçağını da. Birilerine çarpıyordu ikisi de. Birileri düşüyordu yere. Kendisine uzanan iskelet ellerin kesilip düştüğünü görüyordu. İçi kalktı birden. Kan yoktu. Çoktan tükenmişti kanları. Kadimdiler. Ölümsüz. Ya kendisi? Aralarından sıyrıldı. Nadven'e doğru ilerledi. Tabutlar açılıyordu. Kollar uzanıyor. Kefenler çözülüyor. Yüzsüz yüzler onlara çevriliyor ve etsiz kemikler onlara yürüyor...

Havada yüzler beliriyordu sanki. Sarı-kızıl kumun tozunda uçuşan hayaletler gibiydiler. Gözleri, burunları, ağızları siyah çukurlardan ibaret yüzler, birbirine karışan ruhlar.

Üzerlerine geliyorlardı bu hayaletler de, tabuttan çıkanlarla birlikte. Sanki ceset haline gelmiş bedenler ve onların serbest kalamamış, sadece havayı dolduran toza karışmış bulanık ruhları! Hepsi Nadven ve Hande'nin üzerine hücum ediyordu.

Tepedeki tabuttan gelen emri duyuyorlardı tok ve yankılı:

"İntikam! Nobre soyu kuruyuncaya dek intikam!"

İkisiydiler. Bitiyorlardı. Tükeniyor. Cesaretli çıkışları kibrit alevi gibi sönmüştü. Hande'nin yüzündeki tül uçuşuyor, Nadven'in ateş gibi gözleri, ağzını örten gömlek parçasının üzerinden gücünün son kırıntılarıyla bakıyordu.

Sonra biri geldi arkalarından. İri yarı biri. Uzun saçları savruldu. Sonra kolları ve son olarak sopası! İlk önüne çıkan iskelete var gücüyle indirdi sopasını. Ceset dağıldı, kemikler yerdeki kuma bulandı. Bir tane daha ve bir tane daha.

İta Sinistra!

Hande adamın sarı uzun saçlarını ve sarı uzun sakalını görüyordu yalnız. Bir de sopasını sallayışını. Onun elinde tuttuğu, dövüşmek için yapılmış bir sopaya benziyordu. Kalın, sağlam.

İta Sinistra'nın ardında bir siluet daha belirdi. Sonra bir tane daha. Penale ve Mentor.

"Ayaklanma!" dedi bir ses. "Ayaklanma! Ölüm! İdam! Ayaklanma!"

Kadın, Hande'yi tek eliyle yakalayıp kendine doğru çekti, Hande birden kendini Penale'nin yanında buldu. Fakat kadın ona bakmadı bile, incecik vücudunu bir yay gibi gererek elindeki bıçağı savurmaya devam etti. Enli uzunca bir bıçaktı tuttuğu. Kemikleri tek darbeye ayıran ürkütücü bir keskinliği vardı. Bir... et bıçağı gibi!

Simsiyah saçlarını toplayıp ip gibi sırtından sarkıtmıştı kadın. Her dönüşünde saçları da bir kırbaç gibi dönüp savruluyordu havada. Penale! Tepeden tırnağa siyah giyinmişti yine. Tepeden tırnağa kudret ve ateşti. Yine!

Mentor'sa İta Sinistra gibi bir sopa taşıyordu elinde. Hande'nin gözü, adamın beline kısırdığı kısa bıçağı ilişti. Fakat beyaz dalgali saçları yüzüne düşmüş, parlak esmer teni gerilmiş olan adamın ne belindeki bıçağı ne de içinde bulunduğu dövüşü umursadığı vardı. Her zamanki gibi alaycı, eğri bir tebessümü dudaklarına kondurmuş, kaygısızca savurduğu sopası elinde, arada küçük, hor gören bir homurtu koyvererek cesetleri kuma gömmekteydi.

Tabutların arasından sıyrılıp zikzak yolun sonuna doğ-

ru geri geri gidiyorlardı şimdi. İta, Penale ve Mentor'un ortaya çıktıkları yere doğru! Hâlâ üzerlerine gelen ölümler ve hâlâ yukarıdan emreden bir hükümdar vardı:

“İntikam! Nobre soyu kuruyuncaya dek intikam!”

Fakat cesetler birer birer parçalanarak küçük yığınlar oluşturmaktaydılar. Bir süre sonra artık uzakta kalmaya başladıklarını fark ettiler. Hande, grupla birlikte taş bir kemerin altından geçtiklerini ayırt ettiğinde bayılacak gibi hissediyordu kendini.

“Şimdi!” diye haykırdı Mentor.

Hepsi yüzünü arkaya çevirdi. Koşmaya başladılar. Hande, Nadven'in kendisini yakaladığını ve gövdesinden kavradığını fark etti. Ayakları birbirine dolanıyordu. Bazen Penale, Hande'yi diğer kolundan kavrayarak kaldırıyor, Nadven'le birlikte kızı sürüklüyor, havada taşıyor, yine yere bırakarak birkaç adım boyunca yanlarında sürüklüyorlardı.

Karşılarında beliren karanlık bir dehlize girdiler. İçlerinden yalnızca Hande, geri dönüp baktı. Buna nasıl kuvvet bulduğunu bilmiyordu. Fakat yapmak zorundaymış gibi hissetmişti. Arkada gördüğü şey, altından geçtikleri taş kemerin altındaki dev bir heykel oldu.

Heykel, sırtı arsebaların kumla kaplı mezarlığına dönük halde yükseliyor; sanki oradan kaçmayı başaranların son kez arkalarından bakıyordu. Bir kadın olmalıydı bu. Yahut genç bir delikanlı. Yüzüyle başı da, uzun vücudu da, büküm büküm bir örtünün altında gölgeler içinde bırakılmış, sadece kolları dışarı uzanmıştı. Bu kollarla kocaman bir demir çarkın içine yerleştirilmiş dev bir saati kucaklıyordu. Tozla ve örümcek ağlarıyla kaplı çark

da içindeki dev saat de hareketsizdi. Arsebaların duran zamanını mı temsil ediyordu?

“Hande!” dediğini duydu Nadven’in.

Döndü. Fakat o heykeli hayatı boyunca bir daha unutamayacağını düşündü.

Koştular.

Bir gölün kıyısına dek.

Veleno Verde

Soğuk, bulanık bir yeşile çalan, durgun ve koyu bir yer altı gölünün kıyısındaydılar. Bu sessiz su, karşılarına çıktığında artık nefes alamayacak kadar perişandı hepsi.

“Acele edin!” diyordu İta.

Hande o anda gölde hareket eden salı gördü. Kocaman, dümdüz. Üzerinde ayakta duran uzun bir gövde vardı. Ağır şallara, pelerinler bürünmüş, giyinmekten çok, *ne olduğunu* gizlemiş bir gövde!

Hande kıyıya doğru yaklaştıkça salda onları bekleyen adamın pullu derisini, beyaza yakın cam gibi gözlerini, kan rengi incecik dudaklarını ayırt etti. Ama en korkuncu, adamın sal direğini kavramış olan, kürek kadar büyük, pullu, perdeli, uçları sivri ve keskin tırnaklı yeşilimsi elleriydi. Yüzü de elleri gibi suyun rengini almıştı. Yeşil, donuk, yağlı ve ıslak. Saçlarıysa simsiyah ve upuzundu, bir nehir gibi dalgalı.

Geldikleri yönden sesler duyuldu.

“Peşimizdeler!” dedi Nadven. Küçük çakısı da sopası da hâlâ elindeydi.

“Acele edin! Sala atlayın!” dedi Mentor. “Suya değmeyin! Bu gölün adı Veleno Verde! Yeşil zehir bu!”

Kimse soru sormadı. Kimse itiraz etmedi. Hepsinin kulaklarında uzaktan gelen intikam kelimesi hâlâ tok bir çan sesi gibi yankılanıyordu.

“Önce Hande!” dedi Penale. Kızın omzundan ceketini, heybesini aldı. Başına uzandı. “Şapkan!”

Fakat Nadven onu durdurdu.

“Hayır! Bekle!” Gözlerini saldaki adama dikmişti. “Önce Hande değil!”

“Saldaki adam Lago Garda, Nadven!” dedi İta Sinistra. “Bizi bu tarafa o geçirdi. Şimdi de geri götürecektir.”

“Onun kim olduğu umurumda değil! Önce Hande olmayacak.”

“O halde sen!” dedi Penale. “Önden git ve Hande’yi salda karşıla. Onu sala ben savuracağım.”

“Hayır!” Nadven dönüp geldikleri dehlize bakarak. “Arkamızdalar. Önce sizden biri. Sonra Hande, en son ben.”

Penale öfkeyle hırladı:

“İnatçı ahmak!”

Aniden koştu ve ince bedeni bir kez daha yay gibi kıvrıldı, yumuşak bir hareketle sala atladı. Sal hafifçe yalpaladı. Kadın doğruldu ve onlara döndü.

“Hadi!” dedi Nadven’e. “Hande’yi bana gönder.”

Nadven gözlerini Lago Garda denen pullu adama dikmişti. Mentor, Nadven’e çabucak bir bakış attı. Gerildi ve hızla koşarak kıydan sadece biraz açıkta duran sala doğru havada süzüldü. Tek dizin üzerine düşerek ellerini yere koydu. Sal bir kez daha sallandı. Başını kaldırdı.

“Hadi Nadven! Hande’yi yakalayacağız. Zaman yok!”

“Sal neden kıyıya yanaşmıyor?”

“Lago Garda, ölü toprağına değemeyeceğini en baştan söyledi,” dedi İta Sinistra. “Hadi! Şimdi sorgulama zamanı değil Nadven!”

“Pekâlâ!” dedi Nadven. “Hande, hazır mısınız?”

Fakat o anda arkalarında sinsice bir kımıldanış hissedildi. Mentor salda ayağı fırladı. Penale acı bir haykırıyla öne doğru atıldı. İta, Nadven ve Hande arkalarındaki şeyi görmek için döndüler.

Fakat içlerinden sadece Hande’nin başını çeviriş yarıda kaldı. Tabutunun içinden çıkıp gelmiş son bir beden, kefeninden kolunu çıkarmış ve çoktan Hande’nin başına uzatmıştı bile. Kızın başındaki tüllü şapkayı, mavi saçlarıyla beraber çekip aldı, Hande’nin gün ışığına çalan bulut gibi saçları savrularak sırtına döküldü. Kız korkunç bir çığlık attı ve ceset, yüzünü örten kaba bezin ardından ona haykırdı:

“Nobre soyu kuruyana dek!”

Aynı anda kemikten koluna İta’nın sopası indi. Şapkayı ve peruğı tutan sekiz parmaklı el, kırılıp dağılarak yere düştü. Nadven, bıçağını cesedin gövdesini saran beze batırdı ve İta sopasını indirdi. Ceset sustu ve uzun ölü gövde, bir kemik yığını halinde öne devrildi. İta bağırdı:

“Nadven! Tut onu!”

Nadven dönüp Hande’ye baktı ve haykırdı:

“HAYIR!”

Hande geriye doğru attığı adımın içinde yalpaladı. Dağılan kemikler üzerine devrildi. Kızın ayağı kıydan kaydı ve kendini bir an için boşlukta buldu. Sonra yavaşça suya değığini hissetti ve yavaşça gömüldüğünü. Yeşil

su onu tamamen örttü, istemsiz bir halde suyun içinden yukarı baktı. İta'nın zaptettiği Nadven'in çaresizce ileri atılışını fark etti. Yeşil, durgun suyun serinliğini duyumsadı. Vücudunda onu yaşatan her şeyin emildiğini anladı. Son gördüğü, suyun içinde onu pullu pençeleriyle kavrayan ve yüzünü yüzüne eğerek ona bembeyaz cam gibi gözleriyle bakan, kan dudaklı Lago Garda oldu.

Lago Garda onu kucakladı ve her şey bitti.

"Atlatacak. Sadece... bir dönem bu," dedi psikiyatr. Arsen Nuyanzade'ye bakarak sakın sakın başını salladı. Kadını yatıştırmak ister gibiydi.

"Nasıl bir dönem?" dedi Arsen Nuyanzade. Gergindi. Doktor, ona telefon açıp Hande'nin aradığını söylediğinde telaşlanmış ama gerçek anlamda bir "sorun" olduğuna inanmamıştı. İnanmak istememişti daha çok. Oysa durum sıkıntılıydı. Doktorun dediğine göre tekrarlayan bir şeyler vardı ve şimdi, psikiyatrla böyle yüz yüze her şey daha da tedirgin edici ve ümitsiz görünüyordu.

"Aslında... onunla aklındakileri konuşacak noktaya gelirsek, size daha çok bilgi verebilirim. Şu anda veriler belirsiz. Sadece fark ettiğim bazı detaylar var... ve tabii yalnızca gördüğümüz şeylere fiziki olarak müdahale edebiliriz. Ama asıl, kafasında neler kurguladığını çözmeliyiz. Bu da onu uyutarak olmaz."

Kadın kararsızlıkla gözlerini kırptırdı. Fakat doktor bunu görmedi. Güneş gözlüğü takıyordu kadın... ve aslında geceydi.

"Bakın, burada görülmem bile ailemiz için... tabii en çok da Hande'nin sosyal hayatı için sıkıntı yaratır. Kızı-

mın gelecekteki her günü bunu açıklamakla geçer ve ben buna asla izin vermem.”

“Arsen Hanım, gizlilik konusunda baştan beri çok dikkatli davrandık. Baştan beri bana güvendiniz. Lütfen devamında da güvenin.”

“Güveniyorum,” dedi kadın sertçe. Çift anlamlı gibiydi bu kelime. Ardından gelen cümle tehdide daha çok yaklaştı. “Hande’yle bir an önce bu *sorun* dediğiniz şeyi konuşma noktasına gelmeniz gerek.” Döndü, birkaç adım attı. Durakladı: “Ya ilaçlar? Dozlarda artış olacak mı?”

“Bunu...” dedi doktor. “Düzenleyeceğiz.”

Kadın başını salladı. Sonra da hızlı adımlarla uzaklaştı.

Hande gözünü araladığında bir yataktaydı. Üzerinde bol, döküm döküm bir elbise ya da gecelik vardı. Sadece büzgülü kollarını görüyor ve bacaklarına sıcacık dolanışını hissediyordu geceliğin. İçine gömüldüğü yatak, yumuşak ve yerden yüksekti. Yan yatırmışlardı onu. Özellikle yan. Çevrilmişti. Nedense! Ama rahattı. Yastıklarda temiz keten kokusu vardı.

Daldı. Uyku ağır ve yumuşaktı. Üzerine örtülmüş kat kat örtüler gibi.

Tekrar gözlerini açtığında daha net algıladı her şeyi. Bir odadaydı. Duvara dayanmış, önünde perdeler olan büyük bir yataktı yattığı. Perdeler yatağın odaya bakan yüzünde iki yana toplanmışlardı. Hande de bu tarafa doğru döndürülmüştü zaten. Odayı görebilirdi. Bu kadar karanlık olmasaydı... ve bu kadar uykusu olmasa!

Sonra yavaşça kavradı zihni. Hatırladıkça kavradı, kavradıkça daha çok hatırladı neler olduğunu.

Suya batmıştı.

Zehirli bir göl suyuna.

Mentor'un sözlerini hatırlıyordu; *Veleno Verde! Yeşil zehir!* Kusmuş muydu? Yoksa hâlâ kusuyor muydu? Ondan mı yan çevirmişlerdi onu yatakta? İyileşmiş miydi de açmıştı gözlerini? Ölmüş de mi açmış? Dönüp baktığında yatakta yatan kendi cesedini mi görecekti yoksa? Kımıldamadı. Dönüp bakamazdı da. Baş ağrıyordu.

Gözlerini açtı. Yine. Bu kez kalkmaya niyetliydi. Odanın diğer tarafında, karanlığın içinde biri hızla hareket etti. Penale yaklaştı, gelip yüzünü Hande'nin yüzüne eğdi. Siyah gözleri endişeli ve şüpheliydi.

"İyiyim..." diye mırıldandı Hande bu şüpheyeye karşılık. "İyiyim..."

Kadının bir şeyler söylediğini, ince uzun elini alnına koyduğunu duydu. Fakat söylediklerini ayırt edemedi. Ama Penale'nin konuşmasının hemen ardından top patlaması gibi bir gürültü oldu. Kapı açıldı. Dışarıdan taşıp içeri giren ışık, Hande'nin gözlerini kamaştırdı. Yüzünü yastığa gömdü. Uyku en dalgın haliyle onu tekrar yakalarken Penale'nin birine sert sesle bir şeyler söylediğini, diğerinin de ona aynı sertlikle itiraz ettiğini duydu.

Nadven! Kız hafifçe tebessüm etti. Biliyordu, oydu.

Kuytuda bir oda

Uyandı. Bu kez tamamen ve gerçekten. Midesindeki bulan-
tıdan, başının dönüşünden ve yatağın kıpırtısızlığına rağ-
men beşik gibi sallanışından anlaşılıyordu gerçek olduğu.
Artık hastalığıyla yüz yüzeydi. Demek ki hayatta kalmıştı.

Kalıcı bir hasar görmüş müydü o göl suyunda?

Zehir ne yapmıştı ona?

Tanınmaz halde miydi yüzü?

Yoksa hissettiğini zannettiği kolları ve bacakları yok
muydu artık?

“Uyandı,” dedi biri.

Kapı açıldı. Hande başını çevirip açılan kapıya bak-
tı. Eşiğe oturmuş ve başını elleri arasına almış olan
Nadven’i gördü. Genç adam önce başını kaldırdı. Sonra
ayağa fırlayıp iki adımda başucuna geldi. Hande bitkin
gözlerini ona; o da, kan çanağı gözlerini Hande’ye dikti.

“Nadven...”

Cevap vermedi Nadven. Kız bakışlarını onun köşeli
yüzünde, çenesinde, iyice belirginleşmiş bakımsız saka-
lında, karmakarışık saçlarının dalgasında dolaştırdı.

“Nerdeyiz?” dedi cılız, cızırtılı bir tondan. Kısık kısıktı sesi.

“Lago Garda’nın bizi getirdiği bir sığınakta.”

“Beni... o mu çıkardı gölden?”

“Suya atlamama engel oldular,” dedi genç adam perişan bir sesle.

“İta’nın... seni... tuttuğunu... gördüm.”

“Kurtuldum elinden,” dedi Nadven. “Ama bu sefer de başıma sopasıyla vurdu.”

“Ah! Nadven!” dedi kız endişeyle.

“Bir şeyim yok,” dedi genç adam omuz silkerek. “Su zehirliydi. İta da deliliğimle böyle baş edebildi. Sadece Lago Garda gölün zehrine aşına. Bir de görünüşe göre sen!”

“Lago Garda kim?”

“Sınırdaki tuhaf tiplerden biri,” dedi Nadven kaşlarını çatarak. “Sal onundu.”

“İta ve diğerleri... bizim... orada olduğumuzu nasıl bildiler?”

“Sava’ya gitmişsin. İta’yı görmeye.”

“Evet... ama Sava’da güvenlikçiler vardı... İta benimle konuşmadı...”

“Sonrasında izleri takip etmiş,” dedi Nadven. “Kuleye girdiğin sonucuna varınca da... Neyse, bunu sonra konuşacağız. Önce kendine gelmelisin.”

“Kendimdeyim... lütfen... Benim kuleye girdiğimi nasıl?..”

“İta, Sava’ya gelip elindeki iskambil destesini satmaya çalışan bir çocuktan ve yaşlı bir adamdan bahsediyor.”

“Ah!” dedi Hande. “Ya o ölülerin olduğu yer? Güney sınırı? Orada olduğumuzu nasıl?..”

“Senin kuleden Luda Kuka’ya götürüleceğini söylemiş o yaşlı adam. Onlar da oradan aynı yolla çıkamayacağını anlamışlar. Beni aradığını tahmin ediyorlarmış.”

“Senden hiç haberleri olmadı mı? Kuleye çıktığından ve orada düşüp...”

“Hayır. Ama seni görünce... Penale ve Mentor evime girmişler. Bir iz bulmak için. Sonra da oturup tahmin yürütmüşler.” Tekrar omuzlarını silkti. “Güney sınırına yakın olacağımızı kestirmişler. Ama sanırım arsebaların mezar kenti, bizim kadar onlar için de sürpriz oldu.” Alayla dudağını çarpıttı. “Mentor, daha iyi silahlanıp gelmediği için pişman.”

Hande yastığa gömülü başını salladı.

“Bizi kurtardılar.”

“Sadece şunu anlamıyorum!” dedi Nadven. “Mizar ve adamlarının indiği çukurda bundan daha beter olan ne vardı?” Gözlerinde karanlık bir bakış dolaştı. “Oko, bize tuzak kurdu belki de.”

“Yapma Nadven! Hâlâ mı?”

“Tamam, her neyse!” dedi genç adam.

“Nobre soyu denen insanlar...” dedi Hande. “Görünüşe göre bir zamanlar o cesetleri kuma gömenler Nobre soyu. Onlar Lande’nin saygın zümresi Nadven, soylarını hâlâ devam ettiriyorlar. Malikânelerde yaşıyorlar ve Mizar da bir Nobre.”

Gölgelerin içinden biri yatağa doğru yaklaştı. Mentor’du bu.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“O malikânelere gittim ve Mizar’ı da orada gördüm.” Korkuyla içini çekti. “Beni arıyordu.”

“Seni neden orada arıyordu?” dedi bu kez İta da yatağa yaklaşarak. Hepsi başında toplanıyorlardı birer birer.

Hande başını salladı.

“Bilmiyorum. Sanki... herkese soruyordu... herkese! O beni takip ediyor... Eski editörü o öldürdü. Şimdi de beni öldürecek.”

“Sakin ol!” dedi Nadven. “Öyle bir şey olmayacak!”

Hande doğrulmaya çalıştı.

“Hayır! Size hemen anlatmam gereken şeyler var. Yoksa Mizar her şeyi berbat edecek.”

“Yavaş ol biraz,” dedi Penale odanın diğer ucundan. Elinde bir tepsi vardı. “Önce besleneceksin.” Yatağın başına toplanan erkekleri uzaklaştırdı. “Rahat bırakın da kendine gelsin.”

“Anlatacağı şeyler var Penale! Onu dinlemeliyiz,” dedi Mentor.

“Ne anlatacağını dinlemeye ben senden daha hevesliyim,” dedi Penale kırbaç gibi sesiyle. “Ama gölün zehrinden kurtulup açlıktan ölmesi gerçekten saçma olur.”

“Tamam! Pekâlâ! Besle onu. Sonra da bizi çağır,” dedi Mentor ve eğilip tepsideki yemeği kokladı. “Bunu sen mi pişirdin? Hayatta kalmasını istiyoruz biliyorsun.”

“Sen de hayatta kalmak ister misin?” dedi aksi aksi Penale. Sonra da dönüp Hande’ye baktı. “Hepsini suya atıp kurtulmak en iyisiydi ama yapmadık!” dedi Penale sertçe.

Hande gevşeyerek kendini tekrar yastığına bıraktı. Uzun süre sonra ilk kez hafifçe gülümsediğini hissetti. Emniyet hissi her yerdeydi şimdi. Kalbinde, vücudunda, beyninde, gülümseyen dudaklarında. Bir klinikte olduğu korkusuna uzaktı. Halüsinasyon gördüğü korkusuna uzak. Dolayısıyla

bütün bunları kaybetme korkusuna da uzak.

Başını kaldırıp odanın bir köşesindeki minder yığının-
na çöken Nadven'e baktı.

"Hadi Nadven! Git de diğerleriyle birlikte bir şeyler
ye!" dedi Penale.

"Aç değilim! Burada kalacağım."

"Onu konuşturmanı istemiyorum. Eğer anlatacakları-
nı merak ediyorsan..."

"Anlatacaklarının canı cehennem!" dedi Nadven sert-
çe. "Burada kalacağım!"

"Sen bilirsin!" dedi Penale. "Dünden beri kapının eşi-
ğinde bir yaratık gibi yaşıyorsun. Hasta olursan plan yap-
ma lüksümüz kalmaz."

"Olmam," dedi Nadven aksi aksi.

"Ama yaralısın," dedi Hande. "Yaran nasıl oldu? Hâlâ
kötü mü? Bir doktor görmeli Nadven. Dikiş atılmalı."

"Gerek yok. Senin şu iğrenç arkadaşının ilacı işe yara-
dı," dedi Nadven keyifsiz bir sesle. "Artık daha iyi."

"Evet, ama tam olarak geçmesi için zamana ihtiyacı
var," dedi Penale. Hande'ye döndü: "Temizleyip sardık.
Ama biraz yemek yemesi lazım. Gücünü toplaması için."

"Git başımdan Penale!" dedi Nadven.

Penale genç adama keskin siyah gözlerini saplayıp bir
an baktı, sonra da hışımla çıkıp gitti.

Hande'nin gözleri Nadven'e kaydı. Yerdeki minderde
başını elleri arasına almış oturuyordu.

"Nadven! Luda Kuka'da sana ne yaptılar?" Gözleri,
hâlâ Nadven'in üzerinde olan deli gömleğinde dolaştı.
Sırtından iliklenmiş. Kol bağcıkları bileklerinden sar-
kan gerçek bir deli gömleği. Bu haliyle gerçekten perişan

görünüyordu genç adam.

“Hiçbir şey. Beni boş ver. Sen sadece kendine bak.”

“Belki de... gerçekten yeni bir editör gelmeli,” diye mırıldandı kız.

Nadven hızla başını kaldırıp ona baktı.

“Ne demek bu?”

“Ben olmamalıyım artık. Çünkü beni biliyorlar Nadven. Buraya, yanına geldiğimi öğrenmeleri an meselesi. O yüzden belki de sana yardım etmek için... onlardan gizlenebilecek... başka bir editör gelmeli.” Durup içini çekti ve ekledi: “Peşine hiç düşülmemiş bir editör.”

“Başka editör istemiyorum!” dedi Nadven.

“Ama bana bir şey olursa...”

“Olmayacak!”

Kız ısrarla baştan aldı:

“Bana bir şey olursa kitabı yeni bir editöre verecekler Nadven. O zaman her şeye baştan başlaman gerekecek. Belki de ben gitmeden yeni editörü buna hazırlayabilirim. Tarık Berca gibi saçma sapan davranmam. O akli başında bir adamdı, şok geçirdi... Ben deliyim, şok geçirmem.”

“Saçmalıyorsun!” dedi Nadven ıslık gibi bir sesle. Öfkeyle kaynıyordu. Ama Hande aldırmadı.

“Kaderin ne olacak peki? Onu duymak istemiyor musun?” dedi bu kez.

“Ya senden duyarım ya da hiç duymam.”

“Bir başkası...”

“Başkasıyla olmaz artık, anlamıyor musun? Bütün bunlardan sonra başkasıyla olmaz.”

Başını tekrar elleri arasına aldı ve minderde oturmayaya devam etti.

Konuşma

Hande, biraz toparlanınca dışarıdaki odaya çıktı. Güney sınırı denen yere yakın, karanlık yer altı semtlerinden birindeydiler. Dar ve ıslak bir tünelin iki yanında düzensizce sıralanmış odacıklardan birindeydiler. Tünel, serin bir rüzgârla dolu, rutubetli ve çamurluydu.

“Gölden çıkarıldığımdan beri sürekli uyudum öyle mi?” dedi Hande huzursuzca. “Kaç gün? Ya da kaç saat?”

“Yirmi dört saati geçti,” dedi Nadven. Göz göze geldiler. Nadven bir an tereddüt etti, sonra ekledi: “Geri döndüğünde o tarafta da... yani kendi hayatında belli bir süre geçmiş olabilir,” dedi kıza.

“İyi ama bütün bu sürede, ben kendi evimde nasıl?..” Kız nasıl soracağını bilemeden gözlerini Nadven’in yüzünde dolaştırdı.

“Bunu hesaplamaya çalışmamalısın,” dedi İta Sinistra, kapı ağzına yakın bir yerden. Tahta bir kasaya dayanmıştı. “Buradayken buradasın, oraya döndüğünde de kaldığın yerden devam edeceksin.”

Hande yutkundu. Sonra da çaresizce başını salladı.

Bazen çok fazla geliyordu bunlar. Çok çok fazla.

“Bu tünellerde kimler kalıyor?” dedi toparlanmaya çalışarak. “Dip Lande’de dolaşan insanlar mı?”

“Aslında çoğu için insan diyemeyiz,” dedi Mentor karanlık bir köşeden. Kaşlarını alayla kaldırdı. “İlginç tipler ha?”

“Lago Garda gibi mi?” dedi Hande. Onu unutamıyordu. Pullu derisini, o perdeli pençelerini, kan kırmızı dudaklarını... Ürperdi.

“Seni gölden o kurtardı,” dedi Penale.

“Anlaşmanın bir parçasıydı,” dedi Mentor.

“Vakit kaybediyoruz.” Nadven’di bu. Huysuzdu sesi.

“Doğru!” diyerek siyah saçlı başını geriye attı Penale. Gidip Hande’yi oturttuğu minder yığınınını düzeltti, kızın rutubetli duvara dayadığı sırtına bir yastık koydu. Kendi de minderlere, onun yanına oturdu ve kara gözlerini Hande’ye dikti.

“Anlat!” dedi o keskin sesiyle. “En başından!”

“Bu tarafa geçtim,” diye başladı Hande. Onun için tek başlangıç buydu. Lande’ye gelişi. “Ben bu tarafa geçtiğimde, Lande’de geceydi ve Nadven evde yoktu. Aslında üzerinden çok zaman geçmemiş olmasını umuyordum...”

“Neyin üzerinden zaman geçmemiş?” dedi Mentor.

“Nadven’in gece vakti sokağa çıkıp bir kuleye tırmanmasının üzerinden!”

“Kuleye tırmandığını *okudun* mu?” dedi İta Sinistra.

Okumak kelimesinin anlamını biliyordu hepsi de.

“Evet, okudum!” dedi kız. “Harun Mahir bana Nadven’le ilgili yazdığı bir bölümü göndermişti.”

Nadven hızla başını kaldırdı. Hande en çok onun me-

rak ettiğini, en çok onun yüreği sıkışarak dinlediğini biliyordu anlattıklarını. Onun hayatıydı konuşulan. Yazılan, çizilen, değiştirilen, ölmesi ya da hayatta kalması kelime kelime planlanan! Birden içi sızladı kızın. Bütün fevriliğine rağmen öyle genç ve kimsesizdi ki!

Kimsesiz demek yanlıştı belki de. Nadven'in dostları vardı. Hande, gözlerini diğer üçü üzerinde dolaştırdı. Şimdi Nadven kadar kendisinin de dostuydular. Nadven gibi Hande'nin de hayatını kurtarmışlardı. Ya da tek istedikleri Hande'den bilgi alabilmektir. O yüzden hayatta kalması için çabalıyorlardı. Fark eder miydi? Değiştiremiyordu nasıl olsa.

Anlatmaya başladı. Sava'ya gitmek için Dip Lande'ye indiğini, baskını, kargaşayı, çatıya çıkışını, damdan dama atlayarak kaçışını...

Kuytu odacık sessizdi. Hande, usulca konuşuyordu. Aslında anlatırken her şeyi tekrar yaşıyordu kız. Ertelemediği bütün korkularını, şimdi serbest bırakmıştı.

Bazen onu yatıştırmak için birkaç kelime ediyorlardı. Bazen de kendi yaşadıklarını anlatarak tabloyu tamamlıyorlardı. Penale, Mentor ve İta da baskını an be an yaşamışlardı.

"Seslerle uyandım," dedi Penale. "Baskını gece yarısı başlattılar. Ertesi gün de lokantayı kontrole geldiler. Hastalıkla ilgili bazı yeni vakalar görüldüğünü söylediler."

"Düpedüz yalan!" dedi Mentor. "Birileri ihbarda bulundu. Belediye de çareyi baskın yapmakta buldu, hepsi bu!"

"Sen devam et!" dedi Nadven, Hande'ye.

Devam etti. Terastan asansöre binişi, sayıların katlarla eşleşmeyişi, koridorları tek tek dolaşması...

“Hangi bina bu?” dedi Penale kaşlarını çatarak.

“Bilmiyorum.”

“Şehrin ne tarafındaydı?” dedi İta Sinistra.

“Limandan uzaktaydı. Eğri Cadde’den de. Tek bildiğim yüksek bir çatıda olduğum. Pus gibi bir şey vardı havada. Hep bir kule arıyordum. Ama yoktu.”

“Bu tuhaf!” dedi Nadven. “Kulenin penceresinden manzarayı net olarak görüyordum. Hava berraktı.”

“Çünkü Harun Mahir, senin o kuleden şehri bütün berraklığıyla gördüğünü yazmıştı.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Evet, Harun Mahir!” dedi Nadven. “Medvina’yı aramam gerektiğini düşünüyordum o anda.” Yüzünü buruşturdu. “Bir kız kardeşim olduğuna nedense tekrar inanmıştım. Onu, uzaktan gördüğüm o büyük binada bulacağımdan emindim. Oraya gitmem gerekiyordu. Ama merdivenlerden düştüm.” Kollarını yana açtı. “Çok aptalca!”

“Kendine geldiğinde hâlâ bir kız kardeşin olduğuna inanıyor muydun?” dedi Mentor.

“Elbette hayır!” dedi parlayarak Nadven.

“Olduğunu sanmanı istiyorlardı,” dedi Hande usulca.

“Peki, o gece kız kardeşini kurtarma fikri kafanda nasıl belirdi?” dedi Penale.

“Rüya gördüm,” dedi Nadven. Parladığı gibi sönmüştü. “Size daha önce de söyledim. Rüyalar görüyorum böyle arada. O gece de gördüm ve... çok gerçektir... çılgılık atıyordu... onu kurtarmam için!” Elleriyle şakaklarına bastırdı. “Düşününce bile başım ağrıyor. Bu çok rahatsız edici, anlıyor musunuz? Zaten o rüyaları görünce neye inandığınızı pek fark etmiyor. Bütün aptallıkları yapacak duruma

geliyor insan. Ben de yaptım! Yatağımdan fırladım ve olmayan kız kardeşimi aramaya çıktım.” Öfkeyle haykırdı: “Beynime girilmesinden nefret ediyorum!”

“Her seferinde giremiyorlar,” dedi Hande. “Nasıl yaptığını bilmiyorum ama yazara direniyorsun. Daha önce de direndin.” Başını iki yana salladı yavaşça. “Bence giderek daha bilinçli olacaksın. Fark ettikçe kontrol sende olacak. Seni de beynini de gafil avlayamayacaklar.”

Nadven de ona dikmişti gözlerini. Büyülenmiş gibiydiler. Hande, Nadven’e psikiyatrinin sözlerini aktarıyordu o anda. Halüsinasyonları reddetme yöntemini, kontrolü elinde tutma ve beynine giren hayallere karşı koyma yöntemini. Psikiyatri, bu tavsiyeleri kime verdiğini duysa Hande’yi tekrar kliniğe kapatırdı. Kapatmıştı belki de!

“Tamam, şimdi devam edelim,” dedi İta. Gözleri Hande’yle Nadven arasında gidip geldi. “Hande, asansörden nasıl çıktığını anlat bize.”

“Nadven yanımda olsaydı ne yapardı diye düşündüm. Dev bir bulmacanın içinde kaybolmuş gibiydim. Tek derdim sokağa çıkmaktı ama bir türlü yapamıyordum. Ben de inebildiğim en alt kata indim ve aralık gördüğüm bir kapıdan içeri girdim. Uygun bir pencereden sokağa atlamayı planlıyordum.”

“Ben böyle mi yapardım sence?”

“O asansörün içinde kalıp aptal aptal beklemeyeceğin kesin!” dedi kız.

Nadven sadece homurdandı. Ama kelimeler seçilmedi. Hande de mavi ışıklı odayı, peruk mankenlerini, bir türlü sabah olmayan geceyi ve pencereden seyrettiği güvenlikçi taburlarını anlatarak devam etti. Mate’nin kendisini balo

salonuna sürüklediği yere gelince Nadven yumruğunu hırsla duvara indirdi.

“Nadven!” dedi İta Sinistra sertçe. “Hande’nin tek başına olduğu her an, bundan daha kötüsüyle karşılaşabileceğini biliyoruz. Şimdi bir yere otur ve dinlemeye öyle devam et.”

Nadven oturmadı. Ama daha kıpırtısız olmayı başarabildi. Hande onun yüzüne bakmıyordu şimdi. Yoksa korkunç bir kavganın tam içine yuvarlanacaklardı yine. Onu deli gibi ararken bu yakıp yıkan tarafını nasıl da unutmuştu.

Baloyu anlatarak devam etti. Hiçbirinin Nobre soyu hakkında fazla bilgisi yoktu. Sadece İta biraz haberdardı onlardan.

“Sanırım kendilerinden pek bahsetmiyorlar. Ama onlardan bazıları, bana bazı eski el yazmaları getirmişlerdi. Elde ciltlenmiş birkaç kıymetli kitap.”

“Eskiden imtiyazlı bir tabaka oldukları belli,” dedi Mentor. “Şehirde dolaştıkça malikâneleri görüyorum. Ama onların kim olduğunu hatırlamıyorum.” Güldü. “Onlar da kendilerini hatırlamıyor olmalılar. Yukarı tabaka, yukarıda olduğunu unuttu ha, çok ironik!”

“Unuttukları söylenemez,” dedi İta. “Aslında belki de aksine, sadece yukarı tabaka olduklarını hatırlıyorlar; diğer her şeyi sildiler zihinlerinden.”

“Bu Mate denen adam sana neden yardım etti?” dedi Nadven onların yorumlarına aldırmadan. “Neden seni o odada bulunca sorguya çekmek yerine baloya soktu. Neden kim olduğunu bilmediği halde kendisiyle birlikte kaçmana yardım etti.”

“Bilmiyorum,” dedi Hande.

“Ondan hiç şüphelenmedin mi? Peşine takılıp o dehlizlerden geçtin mi öylece?”

“Başka şansım yoktu!” dedi kız öfkeyle gözlerini devirerek. “Seni arıyordum.”

“Bir baloda dans ederek mi? İlginç!”

“Saçmalamay! kes Nadven,” dedi Penale. “Önüne çıkan yolları izledi ve sonunda seni buldu. Seninle beraber bir sürü de cevap! Ona söyleyebileceğin hiçbir şey yok!”

“Mate’nin peşinden güvendiğim için gitmedim,” dedi Hande. Penale’ye bakmamıştı bile. Nadven’e cevap veriyordu ve sesi giderek yükselmekteydi. “Biz o binanın içinde kısıl!p kaldığımızda güvenlikçiler her yerdeydiler, anlıyor musun?”

“Bunu bize açıklamana gerek yok Hande,” dedi Mentor. “Her şey ortada.”

Ama kız, Mentor’a da aldırmadı. Sanki bütün dünyada Nadven’le ikisi kalmış gibiydiler.

“Zorda kaldığın herhangi bir yerde kitabı okuyarak geri dönebileceğini biliyordun, değil mi?” dedi Nadven.

Penale gözlerini devirdi. Hande ise ateş püskürerek cevap verdi:

“Biliyordum! İnan, bunu artık benden daha iyi kimse bilemez!”

“O zaman, Mate’nin peşinden gitmek yerine kitabı okuyup...”

“Önce şansımı denemek istedim.”

“Tanımadığın bir adamla mı?”

“Evet! Bu çok da önemli değil çünkü Lande’de genelde tanımadığım adamlarla karşılaş!yorum!”

Birbirlerini öldürecek gibi baktılar bir an. Sonra Hande gözlerini kapayıp başını salladı.

“Bak, Mate’den bazı şeyler öğrenebileceğimi düşündüm, tamam mı? Güvenlikçiler herkesi yakalayıp götürüyorlardı. Kitabı elimden alırlarsa ne yapacaktım? Bana tavsiye ettiğin gibi kendimi mi öldürecektim?”

“Bunu ona nasıl tavsiye edersin?” dedi Penale ıslık gibi bir sesle. Kelimeleri volta atıp duran Nadven’in yanından mermi hızıyla geçip gitti.

“Öyle bir şey yapmadım. Bazı tehlikeli durumlarda ölmenin en kolay seçenek olduğunu söyledim. Ya da ona benzer bir şey! Durumun ciddiyetini anlaması için. Neyin içinde olduğumuzu fark etsin diye, tamam mı? Bu mücadeleye hazır olmalıydı.”

“Bence yeteri kadar hazırmış!” dedi öfkeyle Penale. Nadven, Penale’ye aldırmadı bile.

“Peki, Mate senden neden şüphelenmedi? Kim olduğunu zannediyordu?”

Hande gözlerini kapadı ve mümkün olduğunca sakın cevap verdi:

“Şüphelenmiştir mutlaka. Ama çok nazik davrandı. Ben de sıradan bir Landeli olduğumu düşünmesi için gerekeni yaptım. Yine de bana bir Landeli olmak için fazla sade ve net biri olduğumu söyledi.”

“Sırayla gidelim Hande,” diye araya girdi İta.

Hande de dehlizlerden Mate’nin evine götürülüşünü, geçirdiği baygınlığı, odada uyanışını, Mizar’ı kapıda görüşünü, yakalanmamak için nasıl kaçtığını ve pasyans açan kadını anlattı. Hepsi de Tuğla örülü pencereleri, karanlık odayı, hizmetkâr Veteran’ı ve iskambil kartların-

da görünen kuleleri sessiz bir merakla dinlediler.

“Peki, Mate de annesi gibi kulelerden haberdar mıydı?”

“Bilmiyorum. Ona bunu sormak istemedim. Kuleler hakkında ne yapacağımı belirlemiştim. Artık sadece malikânedenden çıkmalıydım.”

“Şu Veteran,” dedi İta Sinistra. “Sana kuleleri neden aradığını sormadı mı?”

“Dua etmek istediğimi düşündü.”

“Ya da buna inanmış göründü,” dedi Nadven.

Hande sadece omuz silkti.

“Karşılaştığım herkes bana yalan söylemiş ya da oyun oynamış olabilirdi. Bu ihtimali sürekli kafamdan geçiyordum. Ama şüphelenmek seçeneklerimi değiştirmiyordu Nadven. Yapabileceklerim aynıydı: Oradan çıkmak ve kuleleri bulmak.”

Nadven sessizce ona baktı. Birden değişmişti. Nedense hayli yenik görünüyordu şimdi.

“Tesadüfen hayatta kaldın,” dedi usulca. “Bir kuleyi bulabilmek için ölümü sürekli kıl payı sıyrıp geçtin.” Arkasını döndü. “Aslına bakarsan değmezdi. Aptal bir rüya yüzünden evden fırladıysam, buna değmezdi. Saçmalıktı. Aptallıktı.” Elini havada şöyle bir salladı. “Hepinizin hayatı riske girdi.”

“Bu aptal bir rüya değil!” diye parladı Hande. “Seni yöneten bir oyun bu Nadven, anlamıyor musun? Bunu sana daha önce de söyledim. Oyun yazılıyor ve sen oyuna sürülüyorsun. Bir piyon gibi. Tek şansımız, oyundan haberdar oluşumuz. Tıpkı en başta bana anlattığınız şekilde. Benim öğrendiğim her şey bir sonraki hamleyi haber veriyor. Sonra da her hamleyi kontrol etmeye çalışıyoruz.”

“Nasıl sonlanacağını bilmeden!” dedi Nadven perişan bir sesle.

“Evet, hamleler onlara ait Nadven! Ama her hamledeki seçimler bizim! Aslında Luda Kuka’daki ormanda, o viraneye yem olarak bağlanıp bırakıldığını öğrendiğimde...” Kız gözlerini yumdu. Yutkundu. “Bir an için Harun Mahir’in seni gözden çıkardığını düşündüm.” Açtı gözlerini. Yaşlar vardı kıyısında. “Harun Mahir’den önce sana ulaşmaktan başka bir şey yoktu aklımda. Hamleyi görmüştüm ve değiştirmek için koşuyordum. Bu korkunç bir yarıştı.”

Göz göze kaldılar. Yine kimse yoktu ikisinden başka. Hande, onun kendisine en baştan ve kim olduğuna yeniden karar vererek baktığını düşündü. Gerçekten de kimdi Hande? Kaderin habercisi mi? Bir oyunun şifre kırıcısı mı? Bir romanın editörü mü? Ne saçma!

Silkindi. Kadının iskambil kartlarını hediye edişini anlatarak devam etti.

“Onu daha sonra bir gence verdin,” dedi İta Sinistra. “Satmak için bana getirdi.”

“Nereden anladın benimle ilgisi olduğunu?”

“Onları nereden bulduğunu sordum. Bana, *mavi saçlı, büyük şapkalı genç bir bayanın hediyesi* dedi.” Gözlerini devirdi. “Seni o halinle görmüştüm. Ama önce malikâneneden nasıl çıktığını anlat. Detaylar önemli.”

Hande arka kapıda Mate’ye yakalanışını anlatır anlatmaz Nadven bir kez daha parladı:

“Yine mi? Adam her seferinde sinsice arkandan yaklaşıp ağzını kapatıyor. Düşün biraz! Mizar onun dostuydu ve yine de Mizar yerine sana güvendi, öyle mi? Saçmalık! Senden şüphelenmeliydi. Ama şüphelenmedi. Çünkü za-

ten senin kim olduğunu biliyordu. Tuzığa düştün!” Ateşi sönmüyordu bir türlü.

“O zaman Mizar neden benim resmimi Mate’ye gösterip bir dostunun kayıp kızını aradığına dair hikâye uydurdu? Mate’nin, Mizar’ın planlarından haberdar olması gerekmez miydi? Hayır, Mate bu işin içinde değil Nadven! Mizar orada sadece beni bulmak için şansını deniyordu.”

“Neden Mate’yle deniyordu şansını? Senin Mate’nin evine gideceğini nereden biliyordu?”

“Bilmiyordu. Belki baskında çatılardan kaçtığımı tahmin etti. Balo salonuna girdiğimi düşündü. Belki baloya giden herkese resmimi tek tek göstermiştir. Bunu çözmekle uğraşmadım o anda, tamam mı? Başka şeyler konuştuk. Mate’den salgın hakkında bazı şeyler öğrendim.”

“Ne gibi şeyler?”

“Annesi uyanmış ama hâlâ hastalığın izlerini taşıyor. Babası henüz uyanmamış. Mate ise... zaten hiç uyumamış!”

Bu kez keskin bir sessizlik oldu.

“Mate, yaşanan bu karantinanın, bir hastalık ya da salgından kaynaklanmadığına emin!” diye ekledi Hande. “Baskın konusunda da tam olarak Mentor gibi yorum yapıyor.”

“İşte! Size demiştim,” dedi Mentor. Kaşları çatıktı.

“Mate nasıl başlarsa başlasın bu salgın hikâyesinin belediye başkanının çıkarları için kullandığından emin,” diye ekledi Hande.

“Bu Mate denen adamın böyle şüpheleri varken, sana hiçbir şey sormadı mı yani?” dedi Mentor. “Gerçekten bu nezaketin biraz ötesinde kalıyor artık.”

“Elbette sordu. Ona salgın yüzünden pek az şey hatırla-

ladığımı, gece vakti Dip Lande'deyken baskın olduğunu, çatılardan kaçtığımı ve o asansörlü binada kapana kısıldığımı söyledim."

"Seni bıraktı ve sonra izledi belki de."

"Gerek yoktu. Veteran'dan nereye gittiğimi öğrenebilirdi."

"Belki de öğrenmiştir," dedi Penale. "Mizar gelip Luda Kuka'nın arkasındaki ormanda dolanmayı Mate ile konuşunca akıl etmiş olabilir."

"Hayır," dedi Hande. "Mizar, ormana Nadven için gelmişti. Perigo denen adamla konuşurken her şeyi açıkça duyduk. Nadven'i kurtarmak için oradaydılar. Benden haberleri yoktu. Aslında Luda Kuka'yla irtibat kurmaya çalışmış zaten. Onun Morde'ye yazdığı mektubu buldum."

"Morde!" dedi Nadven. "İhtiyar kaçık. Beni bağlayan oydu."

"Ya roman?" dedi İta Sinistra. "Harun Mahir o kulelerden sonrasını yazmış mıydı sence?"

"Bunu ancak geri dönünce öğrenebilirim. Onun aklını Mizar yönetiyor. Tabii yapabildiği kadar."

"Mizar beni *seçtiğinden* bahsetti," dedi Nadven. "Lande'den dışarı çıkmamı istiyorlar."

"Peki neden sen Nadven?" dedi penale. "Salgın yüzünden kendilerini riske atmamak için mi?"

"Bence salgından önce planladılar bu işi."

"O halde niyetleri yine de Nadven'le ilgili ve salgın da işlerini zorlaştırmış olmalı. Salgından çok karantina."

"Baştan alırsak..." dedi Mentor düşünceli bir tavırla. "Salgın Mizar'ın planı değildi ve salgından önce Nadven'i Lande'nin dışında bir yere göndermeyi planlıyordu. Bunu

yazarın aracılığıyla yapacaktı ama Nadven'in kendi tercihiymiş gibi algılamasını sağlayacaktı. Ya da kaderinin bir yansıması zannetmesini!"

"Sırf bu yüzden suni bir kader yarattı öyle mi?" dedi Penale.

"Evet," dedi İta Sinistra ciddiyetle. "Gerçek olmayan bir yansıma. Başka bir hayattan, Nadven'in üzerine yansıtılan bir kader, bir senaryo. Ama muhtemelen kontrol edemedikleri biçimde editörler bu suni kadere istemeden bağlanıyorlar. Bu da Mizar'ın Hande'nin peşine neden düştüğünü açıklıyor. Tarık Berca'nın neden öldürüldüğünü de. Bu kader oyununa kendiliğinden dahil olan editörler Mizar'ın planlarını bozuyor!"

"Bu durumda, Mizar ve Perigo, Nadven'i kuleye Lande'den kaçış yolunu görmesi için göndermişlerdi," dedi Mentor. "Ama işler ters gitti, kulelerde başlattıkları oyun kontrolden çıktı. Tekrar rayına oturtmak için Nadven'i bulup evine göndermeliydiler. O yüzden de Luda Kuka'ya gittiler."

Bir süre sessiz kalarak düşündüler. Sonra Hande yeni aklına gelmiş gibi İta'ya baktı:

"Malikâneden çıkınca gelip Sava'da seni buldum. Ama beni tanıımıyormuş gibi davrandın."

"En ufak bir şey sezerlerse seni alıp götürürlerdi," dedi İta Sinistra. "O yüzden sana tepki vermediğimde yüzündeki tülü açıp tekrar bir şeyler sorman büyük hataydı."

"Çok çaresizdim," dedi Hande. "Üzgünüm."

İta kıza baktı. İki elinin parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirdi. Ellerini başında tutup gözlerini yumdu. Yorgun görünüyordu.

“Ben de üzgünüm. O an yapabileceğim hiçbir şey yoktu.” Sonra derin bir nefesle doğruldu. “Yine de o kuleye girmeyi başardın.”

“Evet. Ama orada gerçek bir duacıyla karşılaşmadım. Karşılaştığım bir sahtekârdı. Onlar, insan avlamak için duacı kılığında kuleleri geziyorlardı.”

Sonra derin bir nefes aldı biraz Luda Kuka’dan bahsetti. Nadven’in yüzü asık, kaşları çatıktı. Mentor her zamanki alaycılığının aksine düşünceli ve sessizdi, Penale soru sormamıştı ve İta dayandığı tahta kasanın kenarına parmak uçlarıyla vurup duruyordu. Hande susunca gözlerini kıza dikti:

“Morde’yi duyuyoruz,” dedi sıkıntılı bir tavırla. “Lande’de onun hakkında söylenen bazı şeyler var. Ama elbette halkla hiç karşılaşmadı. Salgından bu yana hastanenin kapıları kapalı.”

“Güvenlikçiler oraya neden girmiyor anlamıyorum,” dedi Mentor. “İsteseler içeri girer ve hastaneye el koyarlardı.”

“Luda Kuka’nın şehrin sınırına dayanmış olan arka bahçesi işi zorlaştırıyor,” dedi İta. “Bu sınırı kontrol edemeyeceğini biliyor belediye. Bir avuç akıl hastası ve üç dört doktor için bu riske girmez. Orman, arka bahçeyle birleşik. Jonormallerin yuvaları orada ve Nadven’in anlattıklarına göre, oradaki jonormaller Dip Lande’dekilere benzemiyor. Belediye için Luda Kuka, kendi içine kilitlenmiş bir tampon bölge.”

“Yani aslında,” dedi Mentor. “Belediyenin derdi şehri ve ticareti kontrol edebilmek.” Sonra da Hande’ye dönüp güldü: “Ee? Demek bir pergamentle arkadaş oldun? Önce

bir böcek yiyen, ardından da hayatını kurtaran bir göl gardiyanı! Bence burada hoş bir çevre edindin artık.”

“Saçmalama Mentor!” dedi Penale sertçe. “Ya Nadven? Sen nasıl kurtuldun?” Nadven’e şüpheyle baktı. “Akıllıca bir yolla olmadığına eminim!”

“Bıçağım vardı.”

“Luda Kuka’da sırtına bir deli gömleği giydirmişler. Bıçağını fark etmediler mi? Üzerini aramadılar mı?”

“Luda Kuka’da pek uyumlu davrandığımı söylenemez.” Başını yana yatırıp onlara umarsızca baktı. “Hande kadar sakın değildim. O yüzden beni sorguladıklarında biraz patırtı çıkardım.”

“Ne kadar patırtı?” dedi Mentor.

“Beni hemen oracıkta bağlayıp üzerime deli gömleğini giydirecekleri kadar diyelim,” dedi Nadven kaygısızca. “Onların da kendilerine göre yöntemleri vardı. Bana ilaç vermeye kalkıştılar.” Durup saçlarını karıştırdı. “Verdiler de. Sersemledim. Beni sürüklediklerini hatırlıyorum. Ama her şey bulanıktı. Binadan dışarı çıkardılar. Morde, *gece olmadan halletmeliyiz* deyip duruyordu. Beni o viraneye götürdüler. Büyük, masa gibi bir şeyin üzerine yatırıldığımı hissettim. Seslerini duyuyordum ama hareket edemiyordum. Kollarımı açıp, deli gömleğinin kollarındaki bağcıklarla, ellerimi masanın ayaklarına bağladılar. İplerle de ayaklarımı. Jonormaller ormandan geleceklerdi. Ben de dikkatlerini dağıtacak olan yemdim. Luda Kuka’dakilere zaman kazandırmak için.”

“İyi de jonormaller o binanın içinde kendileri için bir yem olduğunu nasıl bileceklerdi? O kadar iyi mi koku alıyorlar?” dedi Penale.

O anda birden Hande cevabı bildi. Yüreği sivri bir şeyle çizilip kanadı. Gözleri korkuyla açılarak Nadven'e baktı. Nadven de ona. Fakat genç adam Penale'ye cevap vermeden önce gözlerini Hande'den kaçırdı. Son derece sert ama alçak sesle ve çabucak konuştu:

"Kan kokusu daha cazip olacağı için beni biraz hırpaladılar, o kadar!"

Hande nefesini içine çekip tuttu.

"Aman Tanrım! Seni yaralayıp o halde mi bıraktılar orada?" dedi Penale. "Luda Kuka'dakilerin güvenlikçilerden pek farkı yok ha?" dedi Mentor'la İta Sinistra'ya karanlık bir bakış atarak.

Hande ise gözlerini Nadven'den ayıramıyor, hafifçe titriyordu. Yüzü kireç gibiydi.

"Penale ona su ver," dedi Mentor.

Hande'ye birkaç yudum su içirdiler.

"Zehrin etkisi henüz geçti," dedi İta. "Bu konuşma onu sarsıyor. Yoruldu. Artık bitirelim."

"Zaten anlatacak başka bir şey yok," dedi Nadven. "Sadece birkaç kas zedelendi. Kolumla ipleri biraz zorladım. Yara da biraz daha açıldı. Ama işe yaradı. İplerden kurtulunca saklanıp bekledim. Bu arada gece ve gündüz zamansız şekilde tekrarlanıyordu. Binaya dönmedim. Dikenli çalılar arasında kaldım. Jonormallerin Luda Kuka'ya gidişini gördüm." Durakladı. Gözlerini hâlâ ayırmadığı Hande'yi korkuyla süzdü. "Hande'nin orada olduğunu tahmin bile edemezdim. Sabah onu ağaçların arasında görmek..." Gözlerini kırıştırdı. Kaşlarını çattı. "Görmeyi beklediğim en son şeydi." Başını salladı. "Hele yanındaki pergament, tam bir sürprizdi!"

Hande ise başka bir şey düşünüyor gibiydi:

“Arsebalar, yani o iskeletler, Lande’nin eski sahipleri miydi gerçekten? Nobre soyundan nefret ettikleri doğru mu?”

“Bence o sonuncusu sana o yüzden saldırdı,” dedi İta Sinistra.

“Ama ben Nobre soyundan değilim. Ben Landeli bile değilim,” dedi kız.

“Mesele bu değil. Mesele şapkan. Şapkanda muhtemelen Mate’nin annesinin izi ya da kokusu vardı.”

“Ama onlar ölüydü.”

“Gördüğün gibi tam olarak değil,” dedi İta. “Evet, her neyse, artık yapılacak şeyler belli. Bir süre sadece durumu takip etmeliyiz. Belki ufak tefek araştırmalar yaparız. Ama sessizce. Hande hemen geri dönmeli... ve Nadven, sen bir süre uslu durmalısın. Biz de konuşacağımız insanları tek tek bulmalıyız.”

“Kimseyi bulmaya gerek yok bence,” dedi Mentor. “Hikâye beli değil mi? Nadven’i öne sürerek şehirden çıkışı bulmaya çalışıyorlar.”

“Saçma,” dedi Hande. “Onlar benim yaşadığım dünyaya bile gelebiliyorlar. Amaç Lande’den çıkmak değil.”

“Ama Mizar Perigo’ya istersen ormandan çıkıp gidebileceğini söyledi. Yani Perigo için Lande’den kaçmış olmak önemli.”

“Perigo Lande’den çıkamıyor olabilir ama Mizar’dan emin değilim,” dedi Hande. “Başka bir şey yüzünden Nadven’e ihtiyaçları var. Bunu öğrenmeliyiz.”

Bir süre hepsi düşünceli bir halde sustu. Belki de her şeyi yanlış sıraya dizmişlerdi.

Ayrılık

Hande bitkin hissediyordu. Yaptıklarını uzun konuşmadan sonra bir süre daha uyumuş, yine Penale'nin verdiği sıcak bir şeyleri içmiş ve tekrar uyumuştur. Gözünü açtığı anda içine gömüldüğü yatağın başucunda İta Sinistra'yı gördü. Adam ona nasıl olduğunu sormadı. Eğildi, yüzünü ve özellikle de gözlerini inceledi.

"Ne oldu?" dedi kız korkuyla.

"Gitmelisin," dedi adam.

"Nereye?"

"Evine. Geri dönmelisin Hande. Buradan ayrılmalıyız."

"Ama..."

"Lande'ye kadar bu dehlizlerde yolculuk yapman riskli. Yeni iyileştin. Nadven'in evine gitmenin bir anlamı yok. Kitap yanında. Şimdi geri dönmelisin."

"Ben... Lande'ye kadar gidebilirim. İyiyim."

"Böyle hissettiğinin farkındayım. Ama buna gerek yok."

"Ya sizler?"

“Nadven’i evine bırakacağız. Onu merak etme. Bir süre herkes sakın ve sessiz kalacak. Bekleyeceğiz ve gözleyeceğiz. Sen de öyle.”

“Ya Harun Mahir?”

“Onunla ilişkine dikkat etmelisin. Artık her zaman-
kinden çok. Seni takip eden kişi onun da çevresinde dola-
nan biri olmalı.”

“Onun bir yardımcısı var... Ondan şüphelenmeliyiz
belki de.”

“Sadece ondan değil, herkesten!” dedi adam. “Daima!”

“Ne yapmalıyım?”

“Nadven gibi düşünüyorum. Bir süre annenle ya da ba-
banla kalmalısın. Uygun bir sebep bul bunun için. Şüphe
yaratma. Lande ve *Yansıma* konusundaki tepkilerinde ise
sıradan ol.”

Kız başını salladı. Birbirlerine baktılar. Ita Sinistra
bir an kararsız kaldıktan sonra ekledi:

“Demet... Utku’yu... gördüğünde de...” Duraklayarak
konuşuyordu ve genelde sakın olan yüzü biraz karışık-
tı şimdi. “Onun da tepkilerini izlemelisin.”

“Neye tepki verebilir? Hiçbir şeyden haberi yok ki!”

Ita Sinistra cevap vermedi.

“Demet Hanım’ı nereden biliyorsunuz?” dedi bu kez
Hande. “Tarık Berca onun hakkında da konuşuyor muy-
du sizinle?”

“Tarık Berca ona bir şeyler söylemeye kalkışmış ola-
bilir.”

“Öyle olsa Demet Hanım bana bundan bahsederdi,”
dedi Hande. “Daha doğrusu Tarık Berca’nın yanında be-
nimle gizli kapaklı konuşmaz, açıkça her şeyi anlatırdı.”

İta Sinistra cevap vermeden önce birkaç saniye sessizce düşündü. Düşünmekten çok zaten bildiği bir şeyi nasıl kelimelere dökeceğini bulmaya çalışıyor gibiydi. Gözlerini Hande'ye çevirdi.

"Demet Utku'ya karşı da sıradan ol elbette. Ama gerekirse..." Tekrar sustu.

"Ne gerekebilir?"

Adam başını salladı.

"Sadece seçeneklerimizi gözden geçiriyordum." Toparlanıp daha canlı bir sesle devam etti: "Kendine dikkat et ve o taraftan Lande'ye gidip gelen birileri olup olmadığını anlamaya çalış." Adam çabucak ekledi: "Kimseyi özellikle arama. Sadece etrafındaki insanlara o gözle bak, anlıyor musun? Şüphelendiğin şeyler olursa bilmek istiyorum."

"Tamam," dedi kız. Bu konuşma son derece garip gelmişti ona. Aslında İta'yla ilk kez durum değerlendirmesi yapmıyordu. Lande'ye neden geldiğini ona ilk açıklayan, Nadven ve Penale'den çok sabır gösteren, Mentor gibi alaycı olmayan tek kişi oydu. Ama sanki az önce adamın kastettiği şeyler her zamankinden başkaymış gibi gelmişti Hande'ye.

"Buraya tekrar geldiğinde saçlarını yine değiştirmiş olmalısın. Bu iyi bir fikirdi."

"Değiştirmek mi?" dedi biri. Nadven'in kapıda durduğunu gördüler. "Ona ne anlatıyorsun İta?"

"Seninle konuştuklarımızı."

Nadven gelip yatağın kenarına oturdu ve Hande'ye baktı.

"İta şimdi gitmenin senin için daha güvenli olduğunu düşünüyor."

“Evet, söyledi,” dedi Hande.

“Ama mavi bir saçla geri gelmeni istemiyorum.”

“Nadven bu bir oyun değil,” dedi İta. “Saçlarının rengi ve biçimi, onun en belirgin özelliği. Hande’yi burada hedef yapar. Orada da! O yüzden burada farklı olmalı.”

“Saçlarını değiştirmesi işe yaramaz. Onun yüzünü, resmini yapacak kadar iyi biliyorlar!”

“Evet, ama uzaktan bile fark edilecek şekilde tanınır olmasına ihtiyacımız yok. Yüzü tüllerle kapatılabilir. Kadınlar için değişik yollar var. Hande bunları kullanmak zorunda.”

“Bir peruk alırım, sorun değil,” dedi kız. “Lande’ye uygun bir şeyler ayarlarım. Gardırobum eskiden böyle şeylerle doluydu.”

“Orada... kimse böyle bir peruğun olduğunu bilmemeli,” dedi İta. “O tarafla bu taraf arasında ortak noktaların hepsini kaldıracaksın. Burada tamamen başka biri olmak zorundasın.”

Kız gözlerini İta’nın gözlerinden çekti, bakışları dalgınlaştı.

“Öyleyim zaten.”

“Hayır,” dedi bunun üzerine usulca İta. “Kendinle ilgili psikolojik şüphelerden uzak dur. Hastalığını irdeleyip durma. Halüsinasyonlar, hayaller ve gerçeklerle ilgili bocalaman için sebep yok. Bak, burada yaşadıklarımızın hepsi gerçek! Hem de ölmemize yol açacak kadar gerçek!”

Kız gözlerini İta’dan kaçırmış, yatak perdesinin kıvrımlarına bakıyordu.

“Hande!” Kız irkildi. İta Sinistra’yla göz göze geldiler. “Gördüklerine inanmak zorundasın! Yoksa ölürüz!”

Kız ela gözlerini adamdan kurtaramayarak kaldı. İta dönüp omzunun üzerinden arkaya seslendi:

“Penale!”

Kapı açıldı, kadın eşikte göründü.

“Onun hazırlanmasına yardım et lütfen. Giysileri, heybesi ve diğer şeyler. Eve dönecek durumda olmalı.” İta Sinistra son kez Hande’ye doğru eğildi, elini tuttu. “Yakında görüşeceğiz,” dedi usulca.

“Bekle!” dedi Hande uzaklaşan adama. “Geri geldiğimde yine Nadven ortalarda yoksa ve... yine seni bulamazsam...”

“Bulacaksın!” dedi İta.

“Ya şartlar bu defa daha kötü olursa?”

“O zaman,” dedi sarışın adam. “Şartlar ne gerektiriyorsa onu yapacaksın. Artık hiçbirimizin bunu yapabileceğinden şüphe duymaya hakkı yok.”

Hande yutkundu. Şimdi çok daha muazzam bir yükü omuzluyor, kendisinden daha çok şey bekleniyordu.

“Ama acil durumlarda Penale ve Mentor’a nasıl ulaşacağımı hâlâ bilmiyorum.”

“Penale’nin lokantası Kanatlı Meydan’a açılan en dar sokağın sonunda. Yol ağzına bakan iki katlı bina. Mentor’un tabak boyama dükkânı ise Kara Çiçek Meydanı’ndaki çıkmaz sokakta.”

“Kara Çiçek Meydanı da ne?”

“Hazırlan!” dedi İta. “Ve hayatta kal!” Dönüp gideceken Nadven’e baktı. “Onun doğru şekilde diğer tarafa geçmesini sağla Nadven.”

Nadven sesini çıkarmadı.

* * *

Böylece Lago Garda'nın onları yerleştirdiği kovuktan ayrılma vakti geldi. Hande, gayret ederek giyindiğinde diğerleri de yola çıkmak için dış odada hazırlanıyorlardı. Nadven'se onunlaydı. Sadece ikisiydiler odada. Hande'nin geri dönmek için kitabı okumasına eşlik eden hep Nadven oluyordu. İster Nadven'in evinde ister başka yerde! Fakat yanında birinin bulunmasının da şart olmadığını da biliyordu Hande. Tek başına dönebilirdi. Tek başına geldiği ve tek başına Nadven'i aradığı gibi. Baştan beri tek başına mıydı yoksa?

Heybesini omzuna çaprazlama astı. İçindeki kitabı çıkardı ve başını kaldırıp Nadven'e baktı. Nadven de ona! Acele etmeyen, kızın şimdiden gidiyor oluşunu sorgulayan bir hali vardı sanki.

"Neden huzursuzsun Nadven?"

"Huzursuz değilim!"

Ah, evet, bu ses tonu bile genç adamın huzursuzluğunun had safhada olduğunu ispat etmeye yeterdi. Asık yüzü, fırtınalı bir gökyüzü kadar allak bullaktı. İki adımda Hande'nin yanına geldi. Karşılıklı durdular.

"Tamam, hazırım," dedi uzayan sessizliği sonlandırmak için Hande.

"Yatağa uzanman gerekmiyor mu?" dedi aksi aksi Nadven.

"Bak, seninle eve kadar gelmemi ve orada her zaman ki küçük odadan gitmemi istiyorsan bunu söyle. İta kabul edecektir."

"Mesele İta değil."

"Ne peki?"

"Hiç!"

Hande öfkeyle dönerek yatağa gitti, onun bu değişken ruh haliyle uğraşamayacaktı. Nadven'le birlikte dalgalanıp sürüklenmek için fazla yorgundu şu anda. Önündeki perdeler iki yana toplanmış yatağa, üzerindeki kıyafetleriyle uzandı. Bulutumsu saçları uzun ince bukleler yığını halinde yastığa dağıldı. Yüzü solgundu hâlâ. Gözlerinin altı hafifçe mor. Ela gözbebeklerinde ışıklar titreşiyordu.

Yaş mıydı?

Hayır, ağlayacak bir şey yoktu.

"Ağlayacak bir şey yok!" dedi Nadven.

Yanına gelip yatağın kenarına oturdu. Yüzü dayanılmayacak kadar sert, sesi dayanılmayacak derecede yumuşaktı. Hande başını koyduğu yüksek yastıklardan bakıyordu ona. Tek kelime etmedi. Genç adamın olduğu gibi ruhuna geçtiğini biliyordu artık. Öfkeliyse öfkesinin, hevesliyse hevesinin, telaşlıysa telaşının ve üzgünse...

Nadven birden eğildi, yüzünü Hande'nin yanına, yatağın yumuşak örtüsüne gömdü. Kız siyah, karmakarışık dalgaların koluna değdiğini hissetti. Elini uzattı, Nadven'in başına koydu.

"Neyin var Nadven?"

Başını kaldırdı adam. Koyu renk gözlerinde kara kıvılcımlar, kaygı ve bocalama... Gerilmiş çenesinde kısılup kalmış dudaklar... Kıza bir müddet baktı. Tek tek gözlerine, soluk yanaklarına, dudaklarına, saçlarına. Uzandı, o kocaman eliyle açık kahve renkli, kendinden ışıklı olan incecik upuzun buklelere dokundu. Birini tuttu, yavaşça parmağının ucuna doladı. Bakışları dalgındı.

"Nadven!" diye fısıldadı kız. Onu bu kadar durgun ve tedirgin görmemişti hiç. Korku sessiz sedasız kalbine

doğru sokuluyordu.

“Ne düşünüyorsun Nadven? Neye karar veriyorsun böyle?”

Evet, karar veriyordu genç adam. Hande o kadar açıkça seziyordu ki bunu. İçinde artan korku, zihnine sinsi sorular dizmeye başlamıştı bir bir.

“Nadven?”

Kara gözlerini kıza çevirdi genç adam. Bu kadar sessizlik ona göre değildi. Asla değil!

“Söyle bana,” dedi kız. “Aklından ne geçiyor?”

“Kim olduğum!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kimim ben?” Gözlerini Hande’nin ela gözlerine geçirdi. İşte yakalamıştı yine kıızı. Her zamanki gibi. “Benim kim olduğumu merak ettin mi hiç?”

“Nadven’sin!”

“Ama kim? Geçmişim yok. Ya katilsem? Bir cani! Ya da her seferinde kaçtığımız yaratıklardan daha korkunç bir şey?”

“Değilsin.”

“Nasıl bilebilirsin? O kitapta geçmişim yok ki benim.”

“Önemli olan geleceğin. Hayatta kalman.”

Nadven başını salladı.

“Yanlış. Önemli olan aslında kim olduğum.” İşaret parmağını kalbinin üzerine vurdu sertçe. “Çünkü kim olduğum, ne yapacağımı belirleyen tek şey.”

“Ne demeye çalışıyorsun Nadven?”

“Benimle güvende misin diye hiç düşündün mü?”

“Düşünecek bir şey yok. Her defasında hayatta kalmamı sağlıyorsun.”

Nadven durup gözlerini yatağın örtülerine çevirdi tekrar. Dalgındı.

“Hayır, sen benim hayatta kalmamı sağlıyorsun... ve her defasında ben senin ölmeni göze alıyorum.”

“Nadven, bu sefer yaşananlar ikimize de ağır geldi. Zor kararlar aldık, birbirimizi hemen bulamadık, o yüzden de...”

“Hayır!” dedi sertçe genç adam.

Kız sustu. Nadven gözlerini yumdu. Sonra açıp Hande’ye baktı. Elini onun yanağına, başparmağını dudığına koydu. Gözlerine öyle ciddiyetle bakıyordu ki şimdi.

“Hayır, ağır gelmedi,” dedi. “Zor da gelmedi! Yapılacaklar zaten belliydi. Seçenekler az.” Başını salladı. “Mesele yaşananlar değildi.”

“Peki, neydi?” diye fısıldadı Hande.

“Senin peşimden gelmeme ihtimalin!”

Birbirlerine geçmişti bakışları. Ama bakışlarından daha öte korkuları, kaygıları, bütün duyguları ama hepsinden öte olduğu gibi ruhları. Birbirine karışmış gibi. Hangisi kendi kalbi hangisi kendi aklı karıştırıyordu Hande. Yatakta yatıyor ve Nadven yanı başında üzerine eğilmiş duruyordu. Böyle yüz yıllardır duruyorlardı belki de. Zamanı hissedemeyen birer taş heykeldiler. Hep şimdiyi hatırlıyor, eskiden beri birbirlerinin içinde olduklarını unutuyorlardı.

“Aynı zamanda da...” diye fısıldayarak devam etti Nadven, “senin peşimden gelme ihtimalindi! Hep beklemektir seni. Bir yerlerde seni görmeyi istemek. Aniden. Öyle de oldu.” Tekrar gözlerini yumdu. “O an aklımı kaçırdım sandım. Senin hep dediğin gibi, halüsinasyon gördüm

sandım, anlıyor musun? *Gerçek değil* dedim. *Hayal*. Çünkü çılgıncaydı. Ölecek kadar sevinmek ve öleceksin diye korkmak! Aynı anda. Ormandaydık. Gizleniyordum. Gözlüyordum. Kaçmak için fırsat arıyordum. Hayal etmek için bile uzaktım her şeye. Oradan çıkamayacağımı anlamıştım. Ormanda sürekli kaçmak imkânsızdı. Bitecekti. Kurtulmuş görünüyordum ama bitişin tam başlangıcında duruyordum aslında. Jonormallere yem olmaktan kurtulmak değildi mesele. Devamı olmayacaktı. Ölümün ilk adımıydı. Luda Kuka'ya dönsem de ormanda kalsam da bitecekti. Yaralıydım. Sonra otların arasında, köprüye doğru gelişini gördüm. Köprüden geçişini... Eğer o anı yaşamasaydım... anlamazdım bunu.”

“Neyi Nadven? Neyi anlamazdın?”

“Bu sefer sadece bunu beklediğimi. Sadece seni görmeyi. Kurtulmak için değil. Lande'den kaçmak için değil ya da o Luda Kuka cehenneminden! Ormandan ya da başka yerden! Kaderi öğrenmek de değildi, bu kez gerçekleri bulmak değildi sebep. Hiçbiri değildi.”

“Ama... öyle ya da böyle,” dedi kesik kesik Hande. Sesi titriyordu. “Seni... bulmam gerekiyordu... Bunları konuşmuş... planlamıştık.”

“Olması gerekenden bahsetmiyorum ben. Aklımdakinden bahsediyorum. Daha öncekilerde buraya gelmeni önemserken hep kaderin peşindeydim ben. Hep kurtuluşun. Kendim için. Lande'den çıkmak, kendimi bulmak, gerçeği bulmak. Bulamasam bile sadece çıkmak! Sen tek yoldun. Bir ayna gibi, bir ışık, bir işaret fişeği! Bir an için dönüp bakacağım ve yolumu göreceğim, sonra da dönüp gideceğim.”

“Hâlâ öyleyim Nadven.”

Genç adam perişan bir halde başını iki yana salladı yine. Sesi de perişandı:

“Bu sefer çok başkaydı.” Hande’ye baktı. Geçirmedi bakışlarını bakışlarına. Çivi gibi değildi gözleri. Çocuksuydu. Çaresizdi. Tutunacak bir şeyler arıyordu. “Artık hep başka mı olacak sence?” dedi fısıltıyla.

Kız gözlerini kırpıstırdı. Nadven’in neden bahsettiğini gerçekten anlıyor muydu? Anlamaya korkuyor mu yoksa? Anlarsa kendini kapıp koyuverecek miydi? İnanıp aldanacak mı gerçek olduğuna?

“Ben hâlâ sana kaderini söyleyen kişi değil miyim?” dedi titrek sesiyle.

“Öylesin,” dedi Nadven. “Ama artık ben kaderini isteyen kişi miyim?”

“Anlamıyorum.”

“İyi. Anlamandan korkuyorum çünkü. Ama anlamamandan daha çok korkuyorum. Ben söylemeden bilmen-den de! Seni şimdi nasıl göndereceğim? Sonra nasıl karşılayacağım? Tuhaf şekilde seninle ilgili her şeyden korkuyorum şu an.”

“Sen... sen hiç bir şeyden korkmazsın Nadven.”

“Bu sefer öyle değil. Şimdi gideceksin. Ya geri gelmezsen? Ama yeniden bu ölüm dolu yere gelmen? O daha beter!” Yüzünü iyice eğdi, nefesi kızınkine değdi. “Hande!”

Kız dehşetle açılmış gözlerle bakıyordu ona. Zaman ak-mıyor, karanlık değişmiyor, sessizlik kulaklarında uğul-duyordu. Buna rağmen Nadven’in fısıltıları öyle berrak, öyle tek başınaydı ki zihninde. Zihninde miydi? Kuruyor muydu hepsini? Bu fikir kızı daha da dehşete düşürdü.

Bu anın gerçek olmamasına katlanamazdı. Bununla yüzleşemez. Hızla kollarını Nadven'in boynuna doladı. Kendine çekti. Sımsıkı sarıldı. Gözlerini yumdu.

"Bu sefer," dedi Nadven boğuk sesiyle. "Bu sefer ilk kez korkularım cesaretimden daha fazla, anlıyor musun?"

"Yani?" dedi Hande. "Korktuğun için vaz mı geçiyorsun benden?"

Titriyordu. Bekliyordu da. En korkunç şeyi duymak için. İşte başından beri düşündüğü buydu genç adamın. Başından beri tuhaf görünmesinin, kaygısının, kararsızlığının sebebi. Bir seçim yapmak üzereydi. Gelme diyecekti ona.

Hande gözlerini yumdu. Nadven'in sesini duymak için hazırlandı. Az sonra son kez mi okuyacaktı bu kitabı? Son kez Lande'den ayrılmak için. Roman kahramanı onu reddederse adım atamaz mıydı artık romanın içine? Deliliği de yetmez miydi tekrar Lande'ye gelmeye? Halüsinasyon bile olsa bir daha yaşamayacak mıydı bunları? Sahte bile olsa. Bir akıl oyunu? Bir hastalık. Mizar'ın simülasyonu. Hiç fark etmez, hangisiyse! Gerçekten gidiyor muydu buradan?

Sonra dudaklarına değen dudakları fark etti. Nadven'in dudaklarını. Açmadı gözlerini. Ya yoksa böyle bir şey? Ama bırakmadı genç adam. Sertçe değil, yavaşça da değil, isteyerek, kuvvetle, içtenlikle, üstelik sanki sevildiğini de bilerek öptü kızı.

Birbirlerine baktılar.

Konuşmadan.

Konuşacak ne vardı?

Birbirlerinin aklının ve birbirlerinin kalbinin içinde dolaşırken böyle!

* * *

Hande'nin yanağından bir damla yaş kaydı düştü çene-sine.

"Ağlayacak bir şey yok," dedi Nadven. En başta dediği gibi.

"Gittiğimde," dedi kız. "Eğer hepsi bir hastalıksa bun-ların. Hepsi hayaldi derse biri bana. Gerçek olmadığını söylerlerse yani. Bu kez başa çıkamam Nadven. Bu kez deli değilmişim gibi yapamam. Orada kalmak şimdi artık daha zor, beni anlıyor musun?"

Nadven ona bir an baktı. Sonra aniden yataktan fırla-yıp kalktı. Üzerindeki arkadan bağlı deli gömleğini sert-çe söktü, çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

Tutup boydan boya yırttı, iki parça etti.

"Nadven!"

"Al," dedi parçalardan birini uzatarak. Beklemedi al-masını. Heybeye sokuşturdu. "Bunu bulacaksın gidince. Yarısı bende. Masallardaki gibi. Bu taraftayım. Seni bek-liyorum. Geri geleceksin. Çünkü hepsi gerçek!"

Hande onun sırtından omzuna dek sarılıp kapatılmış, bandajlı, geri kalanı da hâlâ yara bere içinde olan çıp-lak göğsüne baktı. Pantolonu kuru çamur izleriyle dolu ve yırtıktı artık.

"Bu şekilde Dip Lande'de yolculuk edemezsin. Yaralı-sın."

"İta bana bir şeyler ayarlar. Ya da Penale. Şimdi kitabı aç."

Hande yanındaki kitabı eline aldı. Aklını her za-man okuduğu satırlara verebileceğinden emin değildi.

Nadven'e kaçamak bir bakış attı. Son derece ciddiydi genç adamın yüzü.

"Dikkatli ol!" dedi Hande'ye. Kız ağzını açar açmaz ekledi. "Beni merak etme. Planlara uyacağım."

"Harun Mahir *Yansıma*'nın ikincisini yazmak için bir şeyler bulmaya çabalayacak. Senin için... riskli şeyler yazmayı deneyebilir. Sırf heyecan olsun diye."

"Heyecanlı şeylere alışığım," dedi genç adam.

Hande hafifçe gülümsedi.

"Artık oku!" dedi Nadven.

Hande o sayfayı açtı. Sevdiği satırların olduğu, kendini bulduğu sayfayı. Yavaşça, mırıldanarak okudu:

"Fazla sessiz olan bu şehrin yumuşak, inlemeyi andıran bir rüzgârı vardı. Hava kararırken ortaya çıkıyor ve sabaha kadar genç adamın penceresinde mırıldanıyordu. Uyumadan önce daima bu mırıldanmayı dinlerdi Nadven."

Kızın gözleri kapandı. Rüzgârı duyuyordu. Ya da hatırlıyor. Yerin altındaki bu ıslak kovukların, sığınakların arasındaki dar kuytu dehlizlerde de esiyordu rüzgâr. Şimdi dinlediği buydu. Gömüldü. Karanlıklara.

Uyanış

Hande gözünü açtı ve kendini evindeki salonda, uzun kanepenin üzerinde buldu. Olması gerektiği gibi. Burada uzanıp okumuştı kitabı ve şimdi de her zamanki geri dönüşü yaşıyordu.

Bütün yorgunluğunu temsil eden bir iç geçirişle doğruldu. Gecenin on birinde geçmişti Lande'ye. Gözü duvardaki saate ilişti. On biri on geçiyordu. Evet, bu mümkündü. On dakikalık bir kayma. Fakat farklı olan bir şeyler vardı. Salon fazla aydınlıktı. Başını hızla çevirdi. Kapalı perdelerden içeri dolan sabah ışıklarını gördü.

Sabah!

Sabah on bir mi?

Fakat o daha bu konuda adam akıllı düşünemedi. Sokak kapısının kilidine bir anahtar girdi. Zorlayarak döndü ve kapı açıldı. Arsen Nuyanzade eşikte durup kızına baktı.

"Anne?"

Arsen Hanım kızının delip geçen bakışları altında kapıyı kapadı, gelip salon kapısında durdu. Antrasit rengi

mantosunun içinde her zamanki kadar şık ama alışılmadık şekilde bitkin görünüyordu.

“Anne burada ne işin var?”

“Ben... gelip seni görmek istedim canım...”

“Görmek mi? Kapıyı nasıl açabildin?”

“Bende anahtarın var hayatım...” Yüzünde titrek, keyifsiz bir tebessüm dolaştı. “Anahtarı kilitte yatay bırakmışsın sanırım, benimki dışarıdan uydu ve açtım.”

“Neden?” dedi Hande.

Birbirlerine baktılar. Bir yanlışlık vardı.

“Anne ne oluyor?”

Arsen Hanım gidip koltuklardan birine oturdu. Arkasına dayanıp ayak ayak üstüne attı. Belirgin biçimde gergindi.

“Pazartesi gecesi beni aradın.”

“Ben mi? Dün gece mi yani?”

“Dün mü?” dedi Arsen Hanım kaşlarını çatarak. Dün salıydı hayatım. Sen beni bir gece önce pazartesi aradın.”

Hande’nin gözleri irileşti.

“Dün salı mıydı? Bugün... çarşamba mı?”

“Evet. Günleri mi karıştırdın?” Kadın sinirli bir tavırla güldü. “Akşamdan kalmasın hayatım. Kafan karışmış. Olur çok içince.”

Kız annesini soğuk bir şüpheyile süzdü. Koltukta cep telefonunu aradı. Bulup ekranına dokundu. “Ama... Evet... son arama sensin... Ama...” Kafasını iki yana sallıyordu. “Aramalar pazartesi. Ayın yirmi üçünde. Bugünse yirmi beşi.” Çarşamba sabahındaydı. Otuz altı saatlik bir kayma yaşamıştı geri dönerken.

“Aslında pazartesi gecesi önce doktorunu aramışsın.”

Hande korkuyla annesine baktı.

“Doktorumu mu? Ne için?”

“Bilmiyoruz. Çünkü konuşmamışsın. Ya da hat bozuktur sesin gitmedi. Tam olarak çözemedik hayatım. Onu ev telefonundan aramışsın üstelik. Senin numaranı görmüş ve seni geri aramış ama açmamışsın.”

Hande elindeki ekrana bakarak annesinin söylediklerini algılamaya çalışıyordu. Cep telefonu bir sürü cevapsız aramayla doluydu. Doktoru, annesi, doktoru, annesi, annesi, doktoru, yine annesi ve sonra yine doktoru!

Bütün vücudu kaskatıydı. Lande'deyken açtığı telefonlar gerçek miydi? Yaptığı aramalar buraya ulaşmış mıydı? Şüpheyi annesine baktı. Yoksa başka bir şeyler mi dönüyordu? Eski bir şeyler!

Arsen Hanım sıkıntılı bir tavırla devam etti:

“Beni de ev telefonumdan aramışsın. Ama biliyorsun bendeki telefonlar aramaları göstermiyor. Ahizeyi kaldırdığımda ben de doktorun gibi hiç ses duymadım ve...” Gözlerini devirip omuzlarını kaldırdı. “Yanlış numara zannettim. Sen hep cepten ararsın. Ayrıca o gece ev fazla kalabalıktı. Ama sonra doktorun aradı. Onun söylediklerini duyunca...”

“Ne söyledi?”

“Endişelenmişti. Bir şeylere sıkılmış ve bizi aramış olabileceğini düşünüyordu.”

“Sen de mi öyle düşündün?”

“Hayatım, hayır, ben... Sana her ulaşamadığımda sürekli aramamdan veya gelip kontrol etmemden hoşlanmıyorsun, bunu çok iyi biliyorum. Ama doktorun böyle telaşlanınca... Eğer bir... bir...”

“Nöbet geçirdiysem atlamak istemedin!” dedi usulca Hande.

Kadın hafifçe irkildi. Fakat ne onayladı ne de inkâr etti. Birkaç saniye sustular. Anne-kız birbirlerine karşı son derece temkinli ve yalan söylemeye müsaittiler. Hande bunu o kadar net hissediyordu ki.

“Sonra ne oldu peki?” dedi Hande.

“Önce sana ulaşmaya çalıştım. Cevap vermedin. Gece yatakta elinde telefonla uyuyakalıp yanlışlıkla bastığını düşündüm. Bu yeni model telefonlara rüzgâr değse birini arıyor çünkü. Doktoruna da bu ihtimali söyledim.”

“Ama o ikna olmadı.” dedi kız.

“Hayatım o seni çok önemsiyor. İyi olduğundan emin olmak istiyordu. Ben de... kalkıp buraya geldim.”

Hande soluğunu tuttu.

“Pazartesi gecesi mi?”

“Ee... evet,” dedi Arsen Hanım. “Pazartesi gecesi.”

Kız ona buraya geldiğinde ne bulduğunu sormadı.

Seni bu kanepede uyur buldum demesinden mi korkuyordu?

Geldim ve seni evde bulamadım demesinden mi?

Birincisiyse, annesi gelip onu bir nöbetin ortasında bulmuş ve alıp hemen kliniğe götürmüş olabilirdi. O halde şimdi Hande’ye yalan söylüyordu. Elbette. Her nöbetten sonra yalan söylerlerdi. Çünkü genelde şiddetli geçirdiği nöbetleri hatırlamazdı. Doktorlar da yavaş ve zamana bırakılmış bir terapiyle hastanın durumu kendisinin çözmesini beklerlerdi. Modern psikiyatriydi bu. Modern işkence! Böylece bir gün aniden, geçmişteki korkunç bir gece nöbetini bütün detaylarıyla hatırlayıverir ve bağıra

çağıra kliniğe yatırılışını bütün canlılığıyla tekrar yaşardı. Kendine güvenini de en baştan ve artık sonsuza dek kaybederdi. Tıp falan değildi bu!

Kız, bu eski öfkesini dizginledi. Önce, içinde bulunduğu şu saçma durumu netleştirmeliydi.

“Anne, baştan anlat! O gece buraya geldin ve eve girdin. Öyle mi?”

“Dedim ya telefonlara cevap vermiyordun ve seni çok...”

“O da geldi mi?”

“Kim? Doktorun mu? Hayır. Klinikte işleri varmış.”

“Klinikte!”

Arsen Hanım telaşla omuz silkti.

“Yani herhalde klinikteydi. Öyle söyledi.”

Arsen Hanım kızına endişeyle baktı.

“Hayatım, olayı bu kadar büyütme istememiştim. Ama doktorun beni telaşlandırdı.”

Evet, tabii, annesine göre her şey doktorun suçuydu. Doktor yoksa babasının. O da olmadı Hande'nin!

“Kaçta geldin?”

“Geceyarısını geçmişti,” dedi kadın. Sıkkın ve onaylamaz bir edayla kızını süzdü. “Tabii evde kimse yoktu. Dışarı çıkmıştın.”

“Tabii mi? Bunu tabii mi buldun?”

Kadın birden bocaladı. Başını geriye atıp saçını düzeltti.

“Senin yaşında... normal böyle şeyler.”

Ah, hayır! Annesi kendisi için normal kelimesini kullanıyorsa kesinlikle anormal bir şeyler olmuş demektir.

“Sonra ne yaptın?” dedi Hande. Buz gibiydi. Donuk. Hissiz.

“Aslında burada oturup dönmeni bekleyecektim. Ama eve döndüğünde beni bulmaktan... yani böyle evhamlı davranmamdan hoşlanmayacağını düşündüm. Tabii bir de kalkıp bana gitmiş olabileceğin aklıma geldi. Yani eğer arkadaşlarınla buluşmadıysan demek istiyorum. O yüzden eve geri döndüm ve seni cepten tekrar tekrar aradım.”

Ezberlediği bir konuşmayı eksiksiz olarak tamamlamış gibi derin bir soluk verdi ve sonucu anlamak için kızına baktı. Ama çelişkiler içinde yüzüyordu cümleleri. Hande’ninse tüm kanı vücudundan çekilmiş gibiydi. O sessiz kalınca Arsen Hanım açıklamaya devam etti:

“Doktorunu da aradım hemen. Eğer arkadaşlarınlarsan... Yani onlarla çıktıysan... böyle telaşlanmamızdan hoşlanmayacağını söyledim. Senden haber alamazsam... O zaman mutlaka... mutlaka...” Sustu.

“Evet,” dedi Hande başını sallayarak. “Mutlaka öyle yapardınız, biliyorum.”

Yapmışlardı belki de!

Kadın sinirli bir gülümsemeyle kendini toparlamaya çalıştı.

“Hayatım, neyi kastettiğini anlamıyorum. Ama gördüğün gibi doğru karar vermişim.” Güldü. Hayır. Zoraki bir gülüştü bu. “Dün geceyi de dışarıda geçirmiş gibisin, bu biraz fazla olmuş. Nerelere gittin böyle?” Zoraki merak!

Hande hızla düşünüyordu.

Korktuğu olduysa eğer, annesi pazartesi gece gelmiş ve onu üzerinde bu kıyafetler, elinde *Yansıma* kitabı, bir halüsinasyonun içinde çırpınırken bulmuştu. Muhtemelen de hemen doktorunu arayıp Hande’yi kliniğe götürmüştü.

“Ofisi aramalıyım,” dedi. “Arayıp rahatsızlandığımı söyleyeceğim.”

Şimdi kendisi de yalan söylüyordu işte. Korkunç bir ağa dolanıyorlardı beraber.

Peki, annesi neden şaşırmıyordu ona?

Mesela günleri karıştırmış olmasına!

Mesela iki geceyi de dışarıda geçirmiş olmasına!

Mesela akşamdan kalmış, içki içmiş olmasına!

Neden şoke olmuyordu? Neden *ilaç kullanıyorsun içki içmemelisin, neredesin, kiminleydin*, demiyordu? Çünkü zaten biliyordu bunların olmadığını. İki gündür şuursuzca klinikte yattıysa eğer ve annesi de başında beklediye, neler olduğunu bilmeyen asıl Hande’ydi.

Klinikte miydi iki gecedir? Lande’de Nadven’i mi arıyordu? Nasıl emin olacaktı? Korkuyla açılmış gözlerini annesine dikti. Ona sormalı mıydı? Ya annesi yalan söylerse? Çünkü şu anda söylüyordu muhtemelen. Yüzünü buruşturdu. Paranoyaydı bu! Tedavi edilme korkusu da paranoyaya dönüşmüştü sonunda.

“Pazartesi den beri seninle konuşmadık,” dedi Hande temkinli bir şekilde.

“Ee... hayır,” dedi Arsen Hanım. “Sana ulaşamadım...”

“Ve buna rağmen panik olmadın, öyle mi?”

“Tabii ki oldum!” dedi kadın gözlerini açarak. “Ama seninle tartışmak istemiyordum. Doktorunla da bunu konuşup durduk. Sonunda seni bu defa daha serbest bırakmaya karar verdik. Biz... sana fazla baskı yapıyoruz belki de diye düşündük.”

“Birden mi? Aniden buna mı karar verdiniz? İşten eve dönüşümü bile telefonla takip ediyorsun anne! Sonra beni

gece yarısı evde bulamadığın halde panik yapmamaya karar verdin, öyle mi?"

"Hande! Seni memnun edemiyorum! Bundan bıktım! Hiçbir şey seni tatmin etmiyor. Üzerine düşsem sıkılıyorsun, bıraksam alınıyorsun. Ne yapacağımı şaşıyorum hayatım. İnan benim için de çok zor! Kendi ayakları üzerinde duran bir genç kadın olmanı istiyorum artık." Hemen ekledi." Öylesin de zaten. O yüzden... biraz daha özgür olabilirsin bence." Gözlerini kırıştırdı ve gergin dudaklarını gülümseyebilmek için hafifçe büktü. "Bence artık iyi idare ediyorsun."

Hande tek kelime etmedi. Dudaklarını ısırarak susuyordu. Arsen Hanım, oturduğu koltukta huzursuzca kı-mıldandı.

"Gelip doğruca kanepede sızmışsın. Üzerini bile de-ğişmemişsin. Bir... arkadaşında mı kaldın?" Tutuk tutuk konuşuyordu. "Uykusuz kalmamalısın böyle."

"Hayır... ben..." Hande başını iki yana sallayıp sustu.

Aslında annesi yalan söylemiyorsa, bu, annesine yalan söylemek için iyi bir hikâyeydi. Annesi yalan söylüyorsa kendisi hakkındaki doğru hikâyeyi öğrenmek zorundaydı.

"İlaçlarını düzenli içmen gerek hayatım... Gece sabaha kadar dışarıda olman bunu aksatabilir. Ama tabii sen bunları ayarlıyorsundur." diye devam etti Arsen Nuryanzade. Her zamanki rahat, üstten alan tavrından çok uzaktı bugün kadın.

Hande kıpırdamadan öylece durmaya devam etti.

"Hayatım, çok yorgun görünüyorsun. İstersen bana gidelim. Belki birkaç gün bende kalırsın." Telaşla ekledi: "Sana karışmam. Okursun. Ya da işini yaparsın. Nasıl

istiyorsan öyle çalışırsın. Sıkılırsan dışarı çıkarız. Yemeğe filan yani. Söz, parti vermek yok.” Ekledi: “Sen de istemedikçe tabii.”

Kız yavaşça başını salladı.

“Evet... Olur... Birkaç gün sende kalabilirim.”

Arsen Hanım'ın şoke olduğunun tek ispatı sonuna dek açılmış gözleri ve sımsıkı kapattığı ağzı oldu. Sesi çıkmadı ve yine de kadın, bu beklemediği cevap karşısında hızla toparlanmayı başardı.

“O halde... birkaç parça eşyanı alalım mı?”

“Evet,” dedi Hande. “Alalım.”

“Yardım etmemi ister misin?”

Başını kaldırıp annesine baktı.

“Ben hallederim. Önce duş almak istiyorum.”

“Al tabii. İstersen birkaç lokma bir şey de at ağzına. İlaçlarını içebilmek için.”

“Olur. İçerim.”

Kadın tekrar durakladı. Hemen gülümsedi.

“Sonra bizde güzel bir kahvaltı yaparız. Bugün işe gitmezsin değil mi? Madem arayacaksın, öyle söyle. İstersen kahvaltıya Ortaköy'e gidelim.”

“Nasıl istersen, fark etmez!”

Kadının huzursuzluğu iyice görülüyordu şimdi.

“İyi misin hayatım?”

“Yayınevini aramalıyım,” dedi kız. Sonra da başka bir şey söylemeden odasına gitti. Kapısını kapattı. Yatağına baktı. Odasındaydı. Kendi evinde! Ve buradan hemen ayrılmak zorundaydı.

Lande'ye gerçekten gittiye, Mizar'ın adamları tarafından yakalanmamak için annesinde kalmalıydı.

Bir nöbet geçirip kliniğe kapatıldıysa, dinlenmek ve gözetim altında olmak için annesinde kalmalıydı.

Yayınevini aradı. Ağır bir grip geçirdiğini, iki gün boyunca evden çıkamadığını söyledi. Yarın işe gelecekti. Bugün de dosyaları üzerinde evden çalışacaktı. Birkaç aksiliğin çözüm beklediğini ve heves kırıcı şekilde yoğunlaştırılmış bir hafta planı olduğunu da dinledikten sonra kapattı.

Derin bir nefes aldı. Ceketini çıkarıp yatağa attı. Sonra heybesini. Birden heybedeki şişkinlik gözüne çarptı. Elini soktu. Nadven'in yırtıp heybeye tıktığı yarım deli gömleğini tuttu, çıkardı. Göğsü sıkıştı. Hafifçe hıçkırdı. Gülümsüyordu. Gömleği alıp bağrına bastı. Gözlerinden birer damla yaş kayıp düştü. Kan ve toprak lekeli gömleği kokladı. Nadven!

Lande'deydi. Onunlaydı.

Annesi gelmiş ve onu bulamamış olmalıydı. Geceyi dışarıda geçirdiğini zannediyordu ve evet, belki Lande'den ona telefon açmıştı. Ama telefon aramalarındaki tuhaflıklar artık kimsenin sorgulamadığı şeylerdi. Daha da çok gülümsedi. Kocaman. İçten. Huzurla. Lande'deydi! Gerçekti yaşadıkları! Nöbet geçirmemişti. Kliniğe kapatılmamış!

Sonra birden gömleği göğsünden uzaklaştırdı. Yüzü değişti, bakışları karardı. Ya da bu, kapatıldığı klinikten alıp getirdiği bir deli gömleğiydi. Hastanede bulduğu eşyaları çalan ve onların hepsi için birer hikâye uyduran hastalar tanımıştı bir zamanlar. Kendisi de bunu mu yapıyordu? Paçavraya dönmüş yarısı yırtık gömleğe baktı. Evi-rip çevirdi. Üzerinde İstanbul'da bildiği, adını duyduğu bir kliniğin damgasını, etiketini, baskısını aradı. Ya bulursa!

Çılgınca her yerini didik didik etti paçavranın. Kaba

kumaştan dokunmuş bir deli gömleğiymiş sadece. Fırlatıp yatağa attı. Ardından hırsla soyundu. Üzerindekileri parçalarcasına çıkardı, yerde, halının üzerinde ayağıyla iterek kendinden uzaklaştırdı.

Neler olmuştu gerçekte? Lande'ye gitme hikâyesini hasta zihninde kurgulamış, giyinmiş, kitabını, heybesini almış ve nöbet mi geçirmişti? Annesini ve doktorunu aramış, annesi de gelip onu almış ve bir kliniğe mi götürmüştü?

Kanı çekiliyordu damarlarından. Eğer öyleyse annesi bunu en gizli şekilde yapmış olmalıydı. Gece vakti. Sessiz sedasız. Kim bilir hangi özel kliniğe, doktorunun özel bir bağlantısıyla. Muhtemelen sahte bir hasta ismiyle kaydedilmişti Hande.

Nasıl çıkmıştı iki gecede öyle bir klinikten?

Muhtemelen annesinin ısrarıyla. Doktoruna kalsa Hande'yi ölene kadar bir klinikte, sadece kendisinin görebileceği bir odada tutardı. Hatta öldükten sonra bile. Beyni incelenecek bir kadavra olarak. Kız ürperdi. Lande'deki canavarlar ve yaratıklar, bilinçaltındaki klinik hatıraları mıydı? Neydi bu yaşadığı?

Gördükleri mi gerçektir? Akıl yürütüp tahmin ettiği mi?

Aklı, kendi kullanabildiği kadar çalışıyordu. Oysa gözü, Tanrı'nın yarattığı şekilde, kusursuz! O halde?

Ağlayarak soyundu. Çırılçıplak kaldı. Yere çöktü. Olduğu yerde büzüldü. Hıçkırdı, hıçkırdı. Sessizce. Adeta kendi içine gömülerek. Bir kulede olmayı ve dua etmeyi istiyordu şimdi. Ama kuleler uzaktaydı artık. Yoksa Tanrı'yı da mı unutmuştu? Mate'nin annesinin dediği gibi.

Ya Tanrı? O duyuyor muydu hâlâ kendisini?

Sahaf

Hande Nüvit için sakin, rutin ve yavaşlatılmış bir dönem başlamıştı. İşyerindeki yüksek tempo bile kıza ağır ağır işleyen devri düşük bir çark gibi geliyordu. Zaman ağdalanarak akıyor hatta bazen neredeyse duruyordu.

Annesinin boğaza bakan lüks dairesinde, eski odasında kalıyordu. Ayşenur sessiz sedasız hizmet ediyor, eve getirip çalıştığı dosyalar muntazam bir sırayla şık beyaz bir çalışma masasına konuyor, dizüstü bilgisayarının tozu alınıyor, çamaşırları derlenip toplanıyordu. Annesi ise sosyal hayatının gürültülü ve heyecanlı kısımlarını mümkün olduğunca evin dışında yaşıyor, Hande'yi neredeyse hiçbir şeye mecbur etmiyordu. Yine de Arsen Nyanzede, hâlâ huzur bulamamış bir bakış taşıyordu gözlerinde.

Hande ise sakindi. Son derece normal, son derece sıradan. Şık ve sade giysilerine geri dönmüştü. Ayakkabılarına ve kumaş pantolonlarına. Fularlar ve güneş gözlükleri hâlâ annesinin tarzıydı ama artık Hande'ye de çok yakındılar.

Psikiyatrını görmeye henüz gitmemişti. Bunu biraz ertelemek istediğini söylemiş, annesi ve psikiyatri da tuhaf bir şekilde ısrarcı olmamıştı. Demet Utku ofisin rutin akışında Hande'yle beklenen şeyler konuşuyordu.

Sadece Harun Mahir'le yüz yüze gelmemişti. Birkaç telefon konuşması yapmışlardı. Adamın sesi, her zaman ki gibi gürültücü patırtıcı ve kaprisli geliyordu kulağa. Hande'ye kendisini ihmal ettiğini söylemiş ve günlerdir başını kaldıramadığı ne kadar yabancı kitap varsa kaldırıp atmasını ve gelip *Yansıma* hakkında kendisiyle konuşmasını istemişti.

Fakat kız korkuyordu.

Onun anlatacaklarını duymaktan!

İçinde büyüyen merak giderek ağır basıyordu. Lande hakkında, Nadven hakkında yeni bir şeyler duymak ama en çok yaşanıp geçmiş gitmiş olan o kule macerasını konuşmak istiyordu.

Harun Mahir'in söyleyecekleri, Lande'ye yaptığı son yolculuğun gerçek olduğunu ispat edebilirdi. Adamın, Hande ve Nadven'in yaşadıklarından ne kadarını sezdiğini merak ediyordu ayrıca. Ama ondan da önemlisi, yeni planladığı bölümleri duymalıydı.

Fakat kız korkuyordu.

Bütün mesele buydu!

Sonunda çareyi, kendisini iyi hissettirecek tek yere gitmekte buldu.

İstiklal Caddesi'ne.

Lande'ye dönmeden ve gerçeklikten kopmadan kendini bulacağı tek yer orasıydı. Bir akşam vaktini seçti. Takip

edilme ihtimalini unutmamıştı. Risk alıyordu. Farkındaydı. Fakat üzerindeki durgunluğu, zihnindeki bulanıklığı başka türlü atamayacaktı artık. Bir şeyler yapmalı, Harun Mahir'le yüzleşmeden önce kendine gelmeliydi. Roman hakkında konuşmaktan fazla kaçamazdı. Bu ne Demet Utku'nun isteyeceği şeydi ne de Nadven'in. Tuhaf biçimde hayaller de gerçekler de aynı şeye mecbur ediyordu kızı. Belki de kaderdi bu. Lande'deki gibi gökyüzünden üzerine yansıtılmasa da kesinlikle kader!

Kalabalık caddede insanlarla omuz omuza yürüdü. Zaman zaman gözlerini kapadıkça kendini Dip Lande'nin tünellerinde hissediyordu. Açtığına tekrar İstiklal'e dönüyor, kırmızı kestane arabalarını görüyor, gitar çalan gençlere bozukluk atıyor ve yine yürüyordu. Caddenin eğrildiği yere gelince birden bocaladı ve ansızın gözüne ilişen pasajlardan birine kendini atıverdi.

Bir akışın içinde savrulduğunu hissediyordu şimdi.

Pasajın görüntüsü alışıldık biçimde derinleşti. Girişte bere, kaşkol, eldiven satanlar, ileride gümüş takı tezgâhları, dibe doğru sokuldukça tavana dek penye ve triko istiflenmiş eski, kıt ışıklı dükkânlar, buhar dolu çay ocakları ortaya çıktı. Bir avluya ulaşabilirdi buradan. Bir kafeyle karşılaşabilir. Bilmiyordu. Sadece mıknaş gibi içine çekilmişti bu pasajın. Ya da İstiklal Caddesi'nin, giderek Eğri Cadde'ye benzeyen manzarasından korkup kaçmıştı.

Bir antikacı, bir şapkacı daha, bir sahaf... Durakladı. Birkaç kitap incelese fena olmazdı. Bu caddeye kendini dinlemek, biraz keyiflenmek için gelmişti. Rahatlamalıydı. Biraz olsun huzur bulmalı.

İçeri girdi. Toz ve kâğıt kokusunu duyar duymaz daha iyi hissetti, kokuyu içine çekti. Gevşediğini hissediyordu. Yaşlı bir adam, tezgâh yerine geçen dar uzun masasından başını kaldırdı. Arkasındaki raflar, yıkılacak kadar doluydu, yerler, diğer duvarlardaki raflar, yan tarafta daha yüksek başka bir tezgâhın üstü, hepsi doluydu. Kitaplar, dergiler, kataloglar ve daha pek çok şeyle.

İta Sinistra'nın Sava'sından başkaydı burası. Daha köhne, daha tozlu, daha eski...

Daha gerçek, dedi içinden.

Kafasındaki ses konuşmadı. Konuşmuyordu bir süredir. Deli değil miydi yoksa artık?

Yaşlı adam hiç ses etmedi. Gözlüklerinin üzerinden kızı yumuşak bir bakışla süzdü, sonra tekrar okuduğu kitaba döndü. Hande orada ne kadar kaldığını ayırt edemiyordu. Neredeyse her kitaba tek tek bakmış gibi geliyordu ona. Kimse seslenmemiş, kimse ne istediğini sormamıştı hâlâ. Mutluydu. Gömülmüştü sanki. Yavaştı her şey. Kopmuştu hayattan ve tekrar kendi bildiği şekilde bağlanmıştı.

Bir tabureye oturdu bir süre sonra. Kucağında bin dokuz yüz ellilerin mecmuaları. Bin dokuz yüz otuz dokuz basımı bir *Graziella*. Çoktan unutulmuş bir aşk romanları serisi. Çocuk dergileri. Çizgi romanlar.

Karınca Mecmuası. Gülümsedi. *Mandrake*. Bin dokuz yüz otuzlardan.

Elini uzattı, bir tane daha aldı.

Bay Mate.

Soluğunu tuttu.

Mate!

Kendi bildiği Mate mi? Benzerlik mi? Kapağına baktı. Siyah beyaz resmedilmiş genç bir erkek, uzun, dökümlü bir perdenin yanından koşarak geçerken görülüyordu. Saçları açık renk, gözleri açık renk, vücudu uzun, ince... Üzerinde siyah bir smokin, beyaz bir yelek, beyaz bir papyon. Elinde uzun, ucu elmas topuzlu bir baston, bir silindir şapka, avucuna kıştırılmış beyaz eldivenler.

Kız soluğunu hâlâ tutuyordu. Ona bakıyordu. Mate'ye. Onun, o çok iyi bildiği balo kıyafetiyle bir perdenin yanından geçişine.

Derin bir nefesle hayata döndü. Titreyen elleriyle kapağı çevirdi. Resimler eski dönemlere ait tipik çizgileri taşıyordu. Karelerde an an karakterlerin görüntüleri, muhteşem mobilyalarla dolu bir malikâne. Beyaz, geniş merdivenler. Tablolar, koltuklar, aynalar, etajerler. Parmakları sayfaları çevirmek için doğru düzgün hareket edemiyordu şimdi. Güçlkle bir sayfa daha çevirdi. Beyazlar giymiş bir uşak, asık yüzüyle kapıya gidiyordu işte... Diğer karede kapıyı açıyor, ifadesiz yüz hatları bu kez yakından çiziliyordu... Bir konuşma balonu ve içinde kelimeler vardı:

"Evet. Küçükbey evdeler."

Gözlerini korkuyla bir sonraki kareye çevirdi ve Mizar'ı görmek için bekledi.

Bir kadın çizimiyle karşılaştı. Orta yaşlı, ince yüzlü. Gözaltılarında torbalar, bakışlarında donukluk. Dudaklarında hoşnutsuzluk. Saçlarını tepesinde toplamıştı. Siyah, uzun kuş tüyleriyle süslü bir şapkası vardı. Küçük, elmas küpeleri.

Bir sonraki kareye atladı gözleri. Mate! İşte kapıya

yaklaşırken boydan çizilmişti. Konuşma balonundaki kelimeleri okudu telaşla:

"Impia! Seni hangi rüzgâr attı buraya?" diyordu balonda.

İMPIA!

Kadın oydu. Mizar'ın karısı! Impia!

Hande'nin parmakları uyuşmuş gibiydi. Çizgi roman elinden düşmek üzere kaydı. Fakat tuttu. Müthiş bir gayret göstererek doğruldu. Gidip yaşlı sahafın masası önünde durdu. Hemen konuşamadı. Adam başını kaldırıp kıza baktı.

"Alıyor musunuz?"

"A-alıyorum... Ama... Ama..."

Adam gözlerini kıstı.

"Evet?"

"Sa-sadece... Sadece sormak istiyorum..."

Yutkundu. Yaşlı adam başını salladı.

"Buyurun?"

"Bu çizgi roman... Bu..."

"*Bay Mate* mi?" diye yardımcı oldu adam.

"Hâlâ... basılıyor mu?"

"Hayır." Dudak bükerek omuzların silkti. "Onun basımevi kapanalı yarım asrı geçti."

"Yabancı bir çizerin mi?"

"Hayır hayır, yerli bir çizere aitti. O zamanlar yabancılarınkine benzer maceralar yayınlamak modaydı. Hoş, yine moda ya."

"Yerli çizer mi?" dedi Hande. "Yani?.."

"Evet, buradan. Kırkların piyasasında en çok iş yapanlardan biriydi."

"Kırklar mı?" dedi kız. "Bin dokuz yüz kırklar mı? Çok eski."

“Evet, tabii. Sahaf burası,” dedi adam. “Her şey eski!” Hafifçe güldü, göğsü hırıldadı. Öksürdü.

“Keşke çizeri yaşıyor olsaydı,” dedi Hande hayal kırıklığıyla.

“Yaşıyor,” dedi adam.

“Şaka yapıyorsunuz!”

“Şaka değil,” dedi yaşlı adam. Yine hafifçe güldü ve tekrar öksürdü. “Hakikaten yaşıyor. O zamanlar genç bir çocuktuk zaten. Hevesliydi. Uzun yıllar bu işten ekmek yedi. Avrupa’da Amerika’da ne meşhur olsa, hemen benzerini yazar çizerdi. İkinci, üçüncü sınıf şeylerdi çoğu ama çok okunurdu. Çoluk çocuk bayılırdı gençler filan. O zamanlar insanlar bunlarla vakit geçirirlerdi.” Dönüp tepesine yıkılacak gibi duran rafları gösterdi “Kitaplarla!”

Hande ise kendini toparlamaya çalışıyordu.

“Bunlardan daha var mı?”

“Orada kaç tane varsa o kadar. Üç ya da dört tane olacak. Azdı hatırlıyorum. Vefat eden birinin evinden aldık.”

“Peki... Çizerini nasıl bulabilirim? Onu tanıyorsanız belki nerede oturduğunu da...”

“Ha, onu bilmiyorum işte. Bir zamanlar Cihangir’deydi. Sonra Galata’ya taşındı diye duydum. Evini bilmiyorum. Ama kuleyi gören kızıptıyos bir şarapçıya takılıyor diye duydum.”

“Kızıptıyos bir şarapçı mı?” dedi kız. “Nasıl yani? Nasıl bir yer? Şarap evi gibi mi?”

“Hayır hayır, tektekçi gibi bir yer. Aslında berbat bir dükkândır. Sokak içinde karanlıkça bir köşede kalır. O kadar şık kafe, restoran, otel, mağaza, butik, falan arasında hemen görünmez. Ama oradadır. Gidip bir bakın,

sorsanız gösterirler zaten. Oranın esnafı pek memnun değil. Manzarayı bozuyor diyorlar. Ama sahibi boşaltmıyor yeri. Arkası da sağlamış adamın. Keyfine göre açıp kapıyor dükkânı. Müdavimleri var ama. Ben de gittim birkaç kez. Recai her gün oradadır.”

“Recai?”

“*Bay Mate*’nin çizeri. Yaşlı tabii artık. Seksen olmuştur. Ama içmeye içer hâlâ.”

Meyhane

Hande yürüyordu. Gece vakti. Galata Kulesi'ne doğru. Yaşlı bir adamdan öğrendikleriyle bir başka yaşlı adamı bulmak için. Ona Mate hakkında bir şeyler söylemesini umarak. Mate, İmpia, Mizar... Lande!

Her şey birbirinin aynısıydı. Lande'de yaşadıklarının aynısı!

Yaşlı Veteran, kendisi gibi yaşlı arkadaşına göndermişti Hande'yi. Yaşlı arkadaşının evi, bir kuleye bakıyordu. Gece vakti gitmişti Hande ona.

Ya şimdi ne yapıyordu?

Aynısını!

Annesini aradı. İşten birkaç arkadaşıyla bir şeyler içeceğini söyledi. Yalancıydı. En âlâsından. Doğruyu söylediğinde hasta muamelesi görüyordu çünkü. İstiklal'den Galata'ya yürüdü. Karanlık ve ıssız sokaklardan geçti. Karanlık ve kalabalık sokaklardan da. Müzik çalan, sessiz, ışıklı, ışiksiz.

Yüreğinde korku yoktu. Kendisi de karanlık biriydi uzun süredir.

* * *

Kule, karşısında yükseliyordu. Çevresinde ve duvarlarında binbir ışık. Etrafında eğlencenin mırıltısı, soğuk geceyi yarıp açan kahkahalar, konuşmalar, barların ve restoranların dolu dolu sesleri. Kalabalık. Gecenin insanları.

Kuleye yaklaştı. Gözünü taş duvarlarından, sivri kubbesinden ve en yukarıda, kuleyi çepeçevre dolanan küçük pencerelerinden alamıyordu. Sesler silindi. Lande rüzgârının uğultusu kulağına dolmaya başladı. Yukarı çıksa, pencerelerden Lande'yi görecekmış gibi hissediyordu şu an. Yapmalı mıydı?

Başını çevirdi. Kuleye bakmaktan vazgeçmeliydi. Gözleri karanlıkça bir dükkân aradı. Ara sokaklara girip çıktı, tek tek. Arnavut kaldırımlarında yürüdü. Karanlıkça ve تنها olan, bütün dükkânların kapandığı bir sokakta aradığını buldu. Kuleyi boylu boyunca süzen bu dar sokağın üzerinde; içinde birilerinin kımıldadığı, zayıf bir ışığın masaları aydınlattığı mekânı gördü.

İsmi yoktu. Tabelası da. Kapısı bile zar zor seçiliyordu. İtip girdi. Başlar çevrildi. Çoğu orta yaşlı adamlardı. Morarmış burunları ve kırmızı gözleriyle ona baktılar. Aldırmadı. Yaratıklara alıştı.

Doğruca bar sayılacak köhne tezgâha gitti. Barın ardında, taburesine tünemiş oturan adama eğildi:

“Recai Bey'i arıyorum.”

Adam dumanlı bakışlarını ilerideki küçük bir masaya çevirdi. Hande de dönüp baktı. Sandalyesi duvara dönük, başını elleri arasına almış bir adam, kamburunu çıkarak masaya doğru eğilmiş oturuyordu. Hande masaların ve bistroların arasından geçti. Birkaç kişi geçerken onu

teklifsizce yakından inceledi. Kızsa gözlerini yaklaştırmakta olduğu adamdan ayırmıyordu.

Adamın yanına gelip durdu. Eğildi:

“Recai Bey?”

Adam başını kaldırdı. Kanlı gözleri ve morarmış burunu ile diğerlerinden farkı yoktu. Belki de hepsi aynı insandı buradakilerin.

“Evet?” dedi adam. Yaşlıydı. Yüzü kırışık.

“Konuşabilir miyiz?”

“Ne hakkında?”

“Çizgi romanlarınız.”

“Gazeteden misiniz? Yine mi röportaj? Artık röportaj vermiyorum.”

Mekândaki merak birden söndü. İnsanlar normale dönerek sıradanlaştılar. Şimdi kendilerini ilgilendiren tek şey, bardaklarında kalan içki ve masalarındaki son birkaç mırıltıydı.

“Gazeteci değilim,” dedi alçak sesle Hande. “Aslında bir yayınevinde çalışıyorum. Ama yayınevi için de aramıyorum sizi. Bu kişisel ilgi alanım.”

“Sahaf mı açacaksınız? Kadın sahaflar da var artık. Neden olmasın? Gerçi gençsiniz daha. Ama şimdi gençler çok değişik işlere merak sarıyorlar. Mümkün tabii.”

“Ben ilk çizgi romanlarınızdan birini buldum. Sadece dört sayısı elime geçti. Ama çok ilgimi çekti.” Mümkün olduğunca sakın ve nazik konuşuyordu. Ama kalbi deli gibi çarpmaktaydı.

“Hangi seri o?” dedi adam.

“*Bay Mate.*”

Hande, alçak sesle konuşuyordu. Elindeki poşetten

çizgi romanı çıkarmak gibi bir niyeti de yoktu. Etrafına kaçamak bir bakış attı. Adamsa başını sallıyordu.

“Hatırlıyorum. O zamanlar Bay Tekin falan vardı. Serüven romanları çok satardı. Uzaylı, vampirli çizgi romanlar. En çok *Mandrake*! Benzer şeyler yaptık biz de. İyi para kazandım.” Elini havada şöyle bir salladı. “Zamanında tabii.”

“Anlıyorum,” dedi Hande.

Adam gözlerini kadehinden kıza çevirdi, dudaklarında müsamahalı bir tebessüm uçuştı.

“Öyle mi?”

Bu hüznün dolu alay, hatta belki alay bile taşıyamayan derin hüznün kızı duraksattı. Birden değişti. Yüzüne örttüğü sıradanlık maskesini çıkardı. Adamın gözlerinin tam içine baktı. Fısıldarcasına sordu:

“Onu hep smokiniyle mi çizdiniz?”

Recai Bey bocaladı. Onun da yüzü değişmişti şimdi. Tebessümünün yerini ani bir sarsıntının izleri aldı.

“Kimden bahsediyorsunuz?”

“Mate’den.”

“Ona... Bay Mate dedik hep.”

“Ama çizgi romandaki insanlar ona hep Mate dediler. Değil mi?”

Kısa bir an bakıştılar.

“Çizgi romanlardaki insanlar mı?” dedi adam tane tane. “Diğer kahramanları mı kastediyorsunuz?”

“İmpia mesela.”

“A, evet. Karakterlerden biri oydu. Kurumlu bir kadın.” Adam yarım yamalak gülümsedi. Fakat Hande’ye bakan gözlerinde şüphe ve huzursuzluk ışıkları oynaşıyordu.

“Mizar’ı hiç çizmemişsiniz. Neden?”

Adam irkildi. Fakat hızla toparlandı ve bakışlarını kaçırarak kadehine çevirdi. Sonra daha normal bir ifadeyle yine nazikçe gülerek konuştu:

“Mate’yi okudunuz demek?” dedi adam.

“Evet. Biraz önce.”

Gözlerini ayırmıyordu adamdan. Eğer biliyorsa... Hande’nin gözlerine baktığı anda anlamış olmalıydı. Eğer her şeyden habersizse sadece garip bir konuşma yaptığını düşünecekti.

“Beğendiniz mi peki?” Oyalyordu adam.

“Çizimleriniz çok gerçekçi,” dedi kız.

“Gerçekçi mi?”

“Onu smokiniyle çizdiğiniz kapak resmi... bir... cuma balosu muydu?”

Yaşlı adam yutkundu. Öksürdü. Dudağından kırmızı bir çizgi sızıp aşağı aktı. Telaşla cebinden eski usul bir kumaş mendil çıkarıp ağzını sildi. Genzini temizledi.

“Affedersiniz. Ben... geç oldu. Müsaadenizle.”

“Hayır, lütfen,” dedi Hande. Eli adamın kolundaydı. Gözleri gözlerinde. İkisi de birbirlerine az sonra duyacakları şeylerin peşin korkusuyla baktılar.

“Ne istiyorsunuz benden?”

“Duymak.”

“Neyi?”

“Lande’yi gördünüz değil mi? Mate’yi bizzat gördünüz!”

Adam telaşla etrafına baktı. Masaya doğru eğildi:

“Müsaade edin gideyim. Yalvarırım!”

“Gitmeyin,” dedi kız. “Lütfen. Yardımaınıza ihtiyacım var. Impia’yı tanıyor musunuz? Ya Mizar’ı?”

“Mizar’ı nereden biliyorsunuz?”

“Gördüm.”

“Gö-görmek mi?” Adamın rengi uçtu. Kahverengi lekelerle dolu elini açık alnında gezdirdi. “Nasıl bulaştınız bu işe?”

“Ya siz nasıl bulaştınız?”

“Bulaşmadığımı sanıyordum.”

“Kimseye anlatmadınız mı?”

“Deli olduğumu sanırlardı. Delirirdim de zaten. Ama deliren ben olmadım.”

“Deliren mi? Kim oldu peki?”

“Basımevinin sahibi.”

“Bu çizgi romanı basan mı?”

“Evet.”

“Ne oldu da delirdi? Lütfen. Bilmem gerek.”

“Bakın, anlatacağım, siz de beni rahat bırakacaksınız. Ama başkasına söylerseniz inkâr ederim.”

“Başkasına söyleyebilir miyim sizce?” dedi Hande. “Bunu siz de göze almamışsınız.”

Göz göze kaldılar.

“Pekâlâ!” dedi adam. “Çok seneler evveldi. Rüya gibi geliyor şimdi. O yıllarda bu çizgi romanlar, resimli mecmualar falan çok tutan şeylerdi. Hevesli bir gençtim. Çizmek zevkle yaptığım bir işti. Gece geç vakitlere dek çalışırdım. Pek çok şey çizdim, yazdım. Sadece *Bay Mate*’yi değil. Ama bu...” Başını salladı. “Bu farklıydı. Onu çizerken... konuşmaları yazarken... nasıl söyleyeyim... sarsılırdım... rüyalarım girerdi. Annem çok çalıştığımı, aklımı bunlarla bozduğumu söylerdi hep. Onu dinlemezdim.”

Durup Hande’ye baktı.

“Basımevinin sahibi Mustafa Bey öleli çok oluyor. Bakırköy’de yattı yıllarca.”

Hande dehşetle açılmış gözlerine uymayan alçak bir sesle sordu:

“O, Lande’ye mi geçiyordu?”

“Bir kez oldu bu. İlk basımı okurken.”

“Gece miydi?”

“Evet. Sanırım gece okudu. Yeni baskıdan çıkmıştı. Mecmuayı kokladığını hatırlıyorum. Baskıdan çıkan her kitabın ilkini böyle koklardı. *Bunu evde okuyacağım*, dedi. Severdi böyle şeyleri.”

“Sonra ne oldu?”

“Ertesi sabah işe geldiğinde allak bullaktı. Kendine uzun süre gelememi. Yazıhanede öylece oturduğunu hatırlıyorum. Birkaç gün sonra bana anlattı. Okurken... uyuyakaldığını söyledi. Sonra da uyandığında... İnsanın inanası gelmiyor tabii ama... uyandığında Mate’nin evindeymiş.”

“Malikânede mi?” dedi Hande.

“Evet. *Her şey*, dedi bana, çizdiğin gibiydi. Mate’nin annesi, babası, uşakları, hizmetçileri, misafirleri...”

“Ya İmpia? Önemli bir karakter miydi? Ben sadece bir tanesinde rastladım.”

“O kadın, malikâneye gelip giden dostlarından biriydi sanırım.”

“Ya Mizar?”

“Mizar’ı ben hiç çizmedim. Ama Mustafa Bey... ondan bahsetmişti. Neyse! Saçmalık bunlar!”

“Hayır,” diye fısıldadı Hande. “Değil.”

“Bakın, daha fazla konuşmak istemiyorum. Fazlası da

yok zaten. Mustafa Bey, yazdığım basit maceraların etkisinde kalmıştı, çizgi romanın içine girdiğine, Lande'de dolaştığına inanıyordu. Ama biz şehrin ismini hiç kullanmadık."

"Siz, yazdığınız yerin Lande olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ben..." Adam tereddüt etti. "Aslında seriye başlarken şehre Lande demek istemiştim. İçimden öyle gelmişti Ama vazgeçmiştim. O yüzden Mustafa Bey, Lande'den bahsedince... fazlasıyla sarsıldım. Dehşete düştüm. Ama o daha da beter durumdaydı. Aklından bu konuyu çıkarmıyordu. Bir süre sonra dayanamadı, herkese anlatmaya başladı. Tabii delirdiğine inandılar. Belki de ailesinden gelen bir akıl hastalığı vardı. Bilemiyorum. Bir daha düzelemedi."

"Ne oldu ona?"

Adam üzüntüyle mırıldandı:

"Bakırköy'de yattı. Akıl hastanesinde. Orada öldü. Bundan seneler evvel."

Kız ürperdi.

"Siz... tekrar yazmadınız mı?"

"Hayır."

"Peki ya... hiç kitabı okuyup Lande'ye..."

"Hayır," dedi kesin bir tavırla adam. "Bunu asla yapmadım. Benim evimde *Bay Mate*'nin tek kitabı bile bulunmaz. Mustafa Bey'i hastaneye yatırdıkları gün hepsini dükkâna getirip sattım. Kalanı da sahaflara verdim."

Anlattıklarından kurtulmuş gibi ağır ağır doğruldu. Hande'ye baktı.

"Siz hiç... o tarafa geçtiniz mi? Yani Lande'ye."

“Evet.”

“Ama... ama bu... Nasıl geçtiniz? Ne yaptınız da oldu bu?”

“Önemli değil. Sadece... bunun gizli kalması gerek.”

“Siz de dediniz ya, kime anlatabiliriz ki bu deli saçmalığını? Kim inanır?”

“İnanmaya hazır kişiler var, emin olun. Daha doğrusu... bunun gerçek olduğunu *zaten* bilen insanlar var... Recai Bey, onlar tehlikeli tipler. Dikkatli olun.”

“Ben... kimseyle konuşmuyorum bunları.”

“Benimle konuştunuz. Size bu şekilde yaklaşan biri...”

“Hayır hayır. Tekrar böyle bir şey yapacak değilim. Siz beni gafil avladınız. Yıllar geçmişti ve ben... Ama şimdi... hayır! Bu konu burada kapandı.”

Adam masadan kalkmak için hamle etti.

“Son bir şey daha!” dedi kız. “Etrafınızda... o tarafa geçen başka insanlar olduğundan hiç... şüphelendiniz mi?”

“Hayır! Tabii ki hayır.” Sonra bocaladı. Başını çabucak salladı. “Hayır hayır, yok böyle bir şey!”

“Recai Bey! Bu çok önemli. Bu konu benim için bazen... ölüm kalım meselesi halini alıyor.”

Adam ürperdi.

“Böyle şeyler söylemeyin. Çok gençsiniz daha.”

“Bana yardım edin.”

Yalvarıyordu kız. Gözlerinde tutamadığı küçük bir damla yaş pırıldadı, loş meyhanenin taş zeminine düştü. Adam yutkundu.

“Bir tek şey o halde.”

“Nedir?”

“Geçen sene İstiklal’de bir şapkacıda... yıllar önce

Mate'nin annesi için çizdiğim şapkaların aynısını gördüm."

"Aynısı mı? Emin misiniz? İstiklal'de bu tür şeyler hep oluyor."

"Hayır hayır, bunlar alışık olduğumuz modellerden biraz değişikti. Biraz tuhaf!"

Hande düşünceli bakışlarla adamı süzdü.

"Belki de şapkacının eline sizin çizgi romanlarınızdan biri geçti. Retro denen bir moda var ve insanlar arşivlerden model çıkarıp yeni şeyler tasarlıyorlar. O yüzden yanlış bir iz sürmek istemiyorum. Bunu yaparken dikkat çekmeyi göze alamam."

Adam başını ağır ağır iki yana salladı.

"Mate'nin annesinin şapkalarını hiç basmadık biz. Onları çizdim. Gözümün önünde canlanırlardı. Ama konuyla alakasız bulmuştum ve hiç basmadım. Ama o şapkacı... onları, tam da hayal ettiğim gibi hazırlıyor. İstiklal'de. Pasajlardan birinin girişinde."

"Tasadüf olabilir mi?"

"Hayır, tesadüf olamayacak kadar aynı. Eğer onu. Yani Mate'nin annesini... gördüyseniz, sizin için bu şapkadaki ayrıntıların bir anlamı olabilir. Mesela Mate'nin annesinin giysilerinde ve şapkalarında sadece lacivert rengi tercih ettiğini hatırlıyorum. Bu detay bağlanan gizemli bir hırsızlık macerası yazmaya niyetlenmişim. Ama sonra vazgeçtim."

"Lacivert! Evet, sanırım, sadece bu rengi tercih ediyor. Şapkaları ise her zaman takıyor. Evinde pasyans açarken bile!"

"Pasyans mı? Evet. Tamam. Bunları daha fazla işit-

mek istemiyorum.” Adam telaşla kalktı. “Artık gitmeliyim. Size iyi geceler. Tekrar karşılaşırsak sizi hatırlayacağımı sanmıyorum.”

“Ama...”

Adam sarsak adımlarla gidip hesabı ödedi. Birkaç kişi Hande’ye baktı. Kızın yapacağı bir şey kalmamıştı. Sessizce oradan çıktı. Sokakta yaşlı adamın yalpalayarak yürüyen silüetini gördü, kendi de diğer yöne doğru karanlıklara karıştı.

Bu konuşmayı yaptığından beri kendini eskisi gibi hissediyordu. Canlanmış, kelimenin tam anlamıyla dirilmiş!

Artık Harun Mahir’i görmeliydi.

Sonra da İstiklal’deki şapkacıyı!

Bazı tedirgin edici konuşmalar

Cep telefonunun yumuşak melodisi taksiyi dolduruyordu. Arsen Nuyanzade başını eğip çantasından telefonunu çıkardı, parmağını ekrana dokundurdu ve cihazı bezgin bir tavırla kulağına götürdü:

“Evet?”

“Arsen Hanım,” Psikiyatrin tok sesi son derece sakin-di. “Hande’yi sormak istedim.”

“Ah, size uğramadı değil mi?”

“Onu tekrar tekrar aramak istemiyorum. Bu sıralar... Bu tür şeylerden rahatsız olabilir.”

“Evet, biraz öyle,” dedi kadın hoşnutsuzlukla. “Biraz zaman istedi. İşlerini yoluna koyuyor. Yayınevi çok yoğun.”

“O kitapla mı ilgileniyor yine?” dedi adam.

“Hangi kitap?”

“*Yansıma*.” Doktorun sesindeki soğukluk kadına dek ulaştı.

“Bilmiyorum,” dedi Arsen Hanım da hemen gerilerek. “Bir sürü kitap var üzerinde çalıştığı.”

“Ben Harun Mahir’in yazdığı kitaptan bahsediyordum.”

“A, evet,” dedi kadın başını geriye atarak. “Onu biliyorum.”

Taksi şoförü dikiz aynasından müşterisine kaçamak bir bakış attı. Kadının karşısındakini ezen bir tavrı vardı. İyi bilirdi böyle tipleri.

“Hande, o kitabı fazla önemsiyor,” dedi psikiyatr telefonda. “Ama kitabın yazarı pek dengeli biri değil. Hande’yi gerdiğini düşünüyorum.” Durdu, sonra kararını verip ekledi: “Bu kitap üzerinde çalışması beni... bir süredir fazlasıyla rahatsız ediyor.”

Arsen Hanım’ın tek kaşı hafifçe yerinden oynadı, gözlerindeyse tatsız pırıltılar yanıp sönüyordu şimdi. Fakat taksi şoförü o muazzam güneş gözlüğü yüzünden bunu fark edememişti. Kadın, kışın bu en kurşuni gününde güneş gözlüğü takmıştı.

“İş hayatındaki her şey geriyor onu,” dedi Arsen Hanım. “Belli bir kitabı ayırmak bence mümkün değil. Hep fazla mesai yapması gerekiyor. Evde de saatlerce çalışıyor. Uykusuzluk da gerginliğini tetikliyor tabii.”

Doktor, kulağında telefonla muayenehanesinin penceresinden dışarıdaki yağmurlu, gri havaya bakmaya devam ederek düşündü. Arsen Hanım, çok yüzeydeydi henüz. Derine inmeye de yanaşmayacaktı. Ya Hande?

“Az sonra kliniğe gitmem gerekiyor. Ama bu hafta içinde her sabah muayenehanemdeyim. Bana uğramasını istiyorum. Bunu ona benim söylemem bir geri çekilme yaratabilir. O yüzden bunu ona siz hatırlatırsanız...” Adam susup geri kalanını söylemeden de anlaşılacağını hissettirmek için bekledi.

Arsen Hanım taksinin arka koltuğunda huzursuzca kıpırdandı.

“Ona söylerim ama ne karar alır, bilemem.”

“O halde, ne zaman neyle karşılaşacağınızı da bilemeyeceksiniz demek olur bu,” dedi adamın yumuşak soğuk sesi.

Kadın, vücudunun her noktasına ipler bağlıymış ve tepeden biri onları çekmiş gibi hızla gerildi. Tatsız bir sesle cevap verdi:

“Ona söylerim.”

“Bekliyorum Arsen Hanım.”

Kapattılar.

Kadın hoşlanmıyordu.

Hem doktordan hem de doktorsuz kalmaktan.

“Hande!”

“Buyurun Demet Hanım?”

“Bu hafta Harun Bey’le görüşecektin. Ne konuştunuz?”

“Bugün gideceğim Demet Hanım. Öğleden sonrası için randevu verdi.”

“Bu iş çok uzadı Hande. Bunu ona hatırlat. Aslında artık daha açık olmak lazım sanırım. Yazmak istemiyorsa bilelim.”

“Yazmak istemiyorsa mı? Yani... yazamam derse... tamam mı diyeceğiz?”

Demet Hanım sıkkın bir ifadeyle Hande’ye baktı. Kalabalık ofisin tam ortasındaydılar.

“Bırakmak istemiyoruz tabii ki ama... Fazla zaman harcıyoruz. Sen sürekli Harun Mahir’le vakit geçirmek

zorunda kalıyorsun. Buna gerek yok.”

“Ben... Şöyle yapabiliriz...” Bir şeyler bulmalıydı. Makul birkaç cümle. Kadının fikrini değiştirecek.

“Çaba gösterdiğini biliyorum,” dedi Demet Hanım. Dudaklarını büktü. “Belki de Tarık Bey’in dediği gibi seriyi bırakmak en iyisi.”

“Ama buna karşıydınız. İyi satıyor demiştiniz.”

“Satıyor. İlk kitap hâlâ satıyor. Ama...” Kadın işe yarar bir kelime aradı, bulamadı. Başını sallayıp sustu. Kıza bu işten soğuduğunu söylemek ona fazla duygusal geliyordu. Profesyonel bir açıklama yapmalıydı. Prensiplere uyan.

“İsterseniz biraz daha bekleyelim,” dedi Hande. “Ben diğer kitapları aksatmadan bununla ilgilenebilirim. Harun Mahir’i de mesai saatleri dışında görürüm. Hatta isterseniz bugünkü görüşmeyi iş çıkışına alalım.”

“Hayır hayır,” dedi kadın. “O kadar değil. Git görüş. Sadece ona bazı şeyleri açıkça söyle. Sıkıldığımızı anlamıyor, bunu görmeli. Kimse onu, gönlü olsun da kitabın devamını yazsın diye senelerce beklemez. Bunu bilmeli. Neyse, sonra tekrar konuşacağız. Şimdi bir toplantım var.”

“Tamam Demet Hanım,” dedi kız. “Gerekenleri ona aktaracağım.”

“Beni haberdar et.”

“Evet, tabii.”

Yayın yönetmeni gireceği toplantıya doğru yoluna devam etti. Ofis, Hande’nin kulaklarında arı kovarı gibi uğulduyordu.

Hande, öğle yemeğinde pek az bir şey yiyebildi. Gergindi. Bütün olanlar ve onların aslında gerçekleşmemiş olması

ihtimali zaten kafasını allak bullak ediyordu.

Onun yanında Mate'nin hikâyesini anlatan bir çizgi roman bulması, çizerinden Lande'yi duyması kızı derinden sarsmıştı. Hem kuvvetlenmiş hissediyordu kendini bu duydukları yüzünden hem iyice karanlığa gömülmüş.

Fakat şimdi asıl mesele Harun Mahir'di. Yaşadığı son maceraların izlerini üzerinden atıncaya dek adamı görmeyi başaramamıştı. Oysa onu hemen görmeli, neleri yazmaya kalkıştıysa bilmeli, en ufak bir değişiklikten haberdar olmalıydı. Nadven, kendisinden haber bekliyordu.

Bekliyor muydu?

Nadven diye biri var mıydı?

Lande diye bir şehir?

Aklını kaçıran bir basımevi sahibi?

Bunları düşünce ağlamaya başlıyordu. Sessizce. Sicim gibi iniyordu gözyaşları yüzünden aşağı. Korkuyordu çünkü. Hayallerinden korkuyordu. Onların hayal olmasından da, gerçek olmasından da!

Çünkü âşık olmuştu.

Nadven'e.

Evet, bunu en azından zihninde kelimelere dökmeliydi. Korkunçtu. Aynı zamanda muhteşemdi. Nadven'i düşündüğünde kalbi gövdesine sığmayacakmış gibi hissediyordu. Ama aynı zamanda kalbi oyulup alınmış, gövdesi karanlık bir çukurdan ibaret kalmış gibi de!

Nadven'e âşıktı.

Onun kaderini bilmek için tek yapması gereken yazarı ziyaret etmektir ve o bunu üç haftadır yapmamıştı. Korkuyordu. Ölmesinden. Başına bir şey gelmesinden. Harun

Mahir'in bir gece Hande uyurken yazacağı iki üç kelimeyle her şeyi bitirebilecek olma ihtimalinden. Onu bir kez kurtarmış olması hep kurtaracağı anlamına gelmiyordu. Ama vazgeçemiyordu onu sevmekten. Hep sevmiştii herhalde. Okuduğu ilk satırlarda daha! Onunla karşılaşmadan.

Nadven, hayal ettiği biriye ona âşık olması korkunçtu.

Nadven, editörlüğünü yaptığı kitabın kahramanıysa, ona âşık olması daha da korkunçtu.

Sonunda cesaretini topladı ve daha fazla erteleyemeyeceği görüşmeyi yapmaya gitti. Harun Mahir'le buluşacak ve ne öğrenebilirse öğrenecekti. Ayrıca adamı bir an önce yazmaya da ikna etmesi gerekiyordu.

Yayınevi ikinci kitabı basmaktan vazgeçse de, Mizar Nadven'in kaderini Harun Mahir'e yazdırmaktan asla vazgeçmeyecekti. Yayınevi devreden çıkarsa o zaman Hande de devreden çıkardı. Harun Mahir'i takip edemez, neler olacağını öğrenemezdi. Hatta belki de kitabı okuyup Lande'ye bile geçemezdi.

Kız bu karmaşık düşünceler ağına dolanmış halde Harun Mahir'in kapısını çaldığında, ruh halini gizleyecek kadar şık ve albenili görünüyordu. Bundan sonrasında her şey, iyi bir yalancı olup olmadığına bağlıydı!

Ziyaret

Kapıyı Melahat Hanım açtı. Hande, onu görmeyi de merakla bekliyordu aslında. Harun Mahir'e yakın olan herkes şüpheliler listesindeydi. Hatta Harun Mahir'e hiç yaklaşmamış kişiler bile!

"Hoş geldiniz," dedi kadın her zamanki tavrının içinden. Hande'nin mantosunu aldı ve salon kapısını açtı. "Harun Bey burada." Nazik bir tebessümle Hande'ye baktı. "Aslında sizi görmeyi heyecanla bekliyor."

"Ben de öyle," dedi kalıplaşmış bir cevabı seçerek Hande.

"Uzun zaman oldu," dedi Melahat Hanım.

Hayır, dönüp kadına merakla bakmayacaktı. Şaşkınlıkla da. Onun kelimelerini tarttığını hissettirmeyecekti. Hande bugün buraya hazırlıklı gelmişti. Bu insanlara yapılan söylemek, bir klinik dolusu doktora yan söylemekten daha kolaydı.

Gözlerini salona çevirerek gülümsedi.

"Ya, öyle oldu. İşler çok yoğundu."

Kadının bakışlarını hemen üzerinden çekmediğini hissetti ya da bunu zannetti. Ama asıl rol yapma oyunu

şimdi başlıyordu. Harun Mahir, kanepeden kalkarak onu karşıladı:

“Novella! Sonunda beni hatırladın!”

Adam kızın iki elini tuttu ve yanağına, gücenik, huysuz, biraz şımarık ama yine de samimi bir öpücük kondurdu. Kolunu açarak gereksiz bir abartıyla kıza salonu gösterdi:

“Şöyle geç hayatım. Bak, burada seni tanıştıracığım biri var.”

Bir adam gözlerini, altın yaldızlı çerçevelerinde duvarı süsleyen resimlerden alıp Hande'ye çevirdi. Birbirlerine baktılar. Adamı tanımıyordu.

“Merhaba.” Sıradan olmalıydı. Kibar, sade, sıradan. Farkındalıktan uzak.

“Bu Karan Bey. İnan hayatım, muhteşem biri. O bir eleştirmen.”

“Öyle mi? Ne güzel,” dedi Hande. Uzanıp adamın elini sıkarken gülümsüyordu. “Kitap eleştirmeni mi?”

“Kitap, film, bilgisayar oyunu,” dedi adam. “Aslında bir blog yazıyorum.”

“A, öyle mi? Yayınevleri de blogları önemsiyor.”

Adam belirsiz bir tebessümle başını salladı.

“Karan Bey, blogunda *Yansıma* hakkında çok şey yazdı Novella. Okumuş olman gerek. Bana da bir elektronik posta gönderdi. Bir süre böyle haberleştik. Ama sonunda geçen hafta buluştuk. Ona senden çok söz ettim Novella, seni görmesini istiyordum.”

Harun Mahir, bitmek bilmez bir enerjiyle konuklarını birbirine anlatıp duruyordu.

“İşte benim küçük editörüm. Hande Nüvit. Çok genç biliyorum. Ama muhteşemdir.”

Dönüp kocaman bir gülümsemeyle Hande'yi süzdü. Pahalı bir bibloyu, bir koleksiyoncuya gösterir gibiydi. Karan Bey ise koleksiyoncu rolü için son derece uygun bir bakışla Hande'yi inceler görünüyordu.

“Otursanıza. Melahat Hanım, bize bir şeyler getir hadi. Ne içelim? Beyaz şarap? Likör? Yanına kahve? Melahat Hanım o çikolatalı fincan keklerinden yaptın mı? Evet, onlardan istiyorum, lütfen.”

Oturdular. Hande, adamın Harun Mahir'in birden karşısına çıkmış gerçek bir hayran, bir eleştirmen olup olmadığını anlamak zorundaydı. Ama ondan öte, Harun Mahir'e söyleyeceği her kelimeyi şimdi adamın açısından da tartmak zorundaydı. Tıpkı Melahat Hanım'ın açısından tartacağı gibi!

Hayatım, paranoyan ilk kez işe yarayacak gibi görünüyor, dedi kafasındaki ses

İşte yine birden, en beklenmedik anda ortaya çıkmıştı. Stresle tetikleniyor olmalıydı.

“Ee, Novella, anlat bakalım! Beni ihmal etmeni nasıl affettireceksin?”

Hande oturduğu koltukta ardına yaslandı ve yazara gülümsedi.

“Yapmayın ama! İhmal etmedim,” dedi en sevimli sesiyle. “İşler çok yoğundu.”

“A! Hayır hayır! Bana o cümleyi kurma tamam mı? Bu kadar klişe bir bahaneyle gelemezsin bana. Sana *Yansıma*'yla ilgili heyecanlı bir bölüm gönderdim. Üstelik ne yazacağımı da güya çok merak ediyordun. Beni okur okumaz ararsın diye düşündüm. Ama senden günlerce haber çıkmadı.”

Melahat Hanım içeri girdi. Elindeki kocaman tepsinin ağırlığıyla adımları da yavaşlamıştı.

“Arama beni demiştiniz,” dedi gülerek Hande.

“Senin de sözümü dinleyeceğin mi tuttu?” dedi en alıngan sesiyle Harun Mahir.

“İnanın hemen okudum,” diye kendini savunmaya devam etti Hande. Karan Bey’in bakışları üzerindeydi. Kızın gözleriyse Harun Mahir’de. “Gerçekten çok heyecanlı bir bölümdü.”

“Niye aramadın peki beni? En azından ertesi gün.”

“Harun Bey, baskıya göndereceğim üç kitap birden vardı elimde. İnanın o sırada sabahlara dek çalışıyordum ve...”

“Bırak bu ucuz bahaneleri Novella! Nadven’in o kuleden düştüğünü okuduğunda koşa koşa buraya gelirsin diye ummuştum. Ona ne olduğunu merak etmedin mi?”

“Ettim tabii ki!” dedi kız çocuksu bir heyecanla. “Sizden devamını dinlemeyi çok istiyorum. Yazdıysanız gönderin hemen okuyacağım. Ama yine de şimdi birazını anlatın lütfen!” Melahat Hanım elinde olmadan ona hoşnutsuzlukla baktı. Yüzünde hayal kırıklığı seziliyordu.

Harun Mahir ise o heyecanlı halinden biraz uzaklaşır gibi oldu.

“Ashında yazdım. Ama sana gönderemem Novella. Çünkü hepsini sildim. Hatta Nadven’in kuleye çıkışını da sildim.”

Hande’nin içinde bir şeyler kopuyor, aklında bulmacanın tahmin edilen kısımları netleşip tamamlanıyordu. Yüzü, aklındakilere uzak bir yüzeysellikle yeni bir tebesüme tutundu.

“Aaa, ama Harun Bey, hep böyle yapıyorsunuz. Yazıp siliyorsunuz. Nasıl bitireceğiz biz bu romanı?”

Adam içini çekti.

“Bilmiyorum.” Kısa bir sessizlik oldu.

Hande ve Karan Bey istemsizce bakiştılar. Melahat Hanım, servis yapabilmek için oraya buraya küçük seh-palar yerleştiriyor, herkesin likör kadehlerini, kahve fin-canlarını tek tek bu sehpalara diziyordu.

Ya şimdi yapacaktı Hande ya da şüphelerinin içinde belirsizce yüzecekti.

“Harun Bey, aslında...” Durakladı. Sesi ciddiye. Melahat Hanım ona çabucak bir bakış attı. Karan Bey ise gözlerini zaten yüzünden çekmemiştii hiç. “Yayınevi romanın teslim tarihini çok geciktirdiğimizi düşünüyor. Sizi germek istemiyorum. Çok da iyi anlıyorum hislerinizi ama bir an önce bu ikinci kitabı şekle sokmalıyız.”

“Hislerimi mi anlıyorsun? Hayır, bu mümkün değil!” dedi adam birden yüksek sesle. “Novella, neler yaşadığımı tahmin bile edemezsin sen. O bölümleri yazıp yazıp sildiğim gece sabaha kadar uyumadım Çıkıp İstiklal’de dolaştım, düşünebiliyor musun? Ben! Sırf atmosferi yakalamak için.” Adam koltuğunda öne doğru eğilip kıza baktı. “Ben hiç İstiklal’de dolaşmam Novella! Ama çok çaresizdim. Anlıyor musun?”

Hande, nazik fakat ilgisiz bir tavır takınmaya çalışarak sordu:

“Neden çaresizdiniz Harun Bey?”

“Nadven’i bulamıyordum!”

Keskin bir sessizlik oldu. Hande gözlerini kırptırdı.

“Harun Bey,” dedi Karan Bey. Gözleri hâlâ Hande’deydi. “Editörünüzü sarsıyorsunuz. Baksanıza rengi attı.”

“Ah evet,” dedi Harun Mahir elini havada sallayarak.

“Bu işler böyle yürüyor işte. İkimiz de hasta oluyoruz.”

“Ben sarsılmaktan çok...” dedi Hande.

“Ne yani? Nadven’i kaybetmem seni sarsmadı mı?”

“Tabii, roman kahramanının kaybolmasını istemeyiz,” dedi kız zoraki bir gülümsemeyle. “Ama beni asıl düşündüren nokta... yayınevi.”

“Ne demek istiyorsun hayatım?”

“Ana karakterle kurduğunuz bağı anlıyorum Harun Bey ama Demet Hanım sabırsızlanıyor. Yayın planımızdan çok saptık. Bu sapma başka kitapları da etkiliyor. Ben... bu kitabın editörlüğünü yapmayı çok isterim ama yayınevi basımı askıya alırsa...”

“Askıya mı? Ne demek askıya?” Harun Mahir yerinden fırlamıştı.

“Böyle bir şey olmaması için uğraşıyorum tabii. Ama...”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Ben asla böyle bir şey yapmam Harun Bey. Lütfen! Beni hiç mi tanımadınız? Sizin kadar önemseydiğimi bilmiyor musunuz?”

Adam birden söndü.

“Biliyorum Novella biliyorum!”

“Demet Hanım da bunu istemiyor. Ama onun fikri de yeterli değil. Biliyorsunuz her dosya yayın kurulunun onayını alıyor. Yakında tamamlanmayan işlerden biri olarak görülmeye başlanabilir. Çok emek verdiniz Harun Bey. Boşa gitmesini istemem.”

Bu kez uzun, düşünceli ve daha yumuşak bir sessizlik yaşandı. Hande, Harun Mahir’in Nadven’in kayboluşuyla ilgili söylediklerinden sonra oluşan şüphenin söndüğünü hissediyordu.

“Harun Bey kendini perişan ediyor yazarken,” dedi birden Melahat Hanım. “Kusura bakmayın ama bunu söylemek zorundayım. Çok uğraşiyor. Bu defa hasta olacaktı neredeyse.”

“Evet, bu kez biraz sıkıntılıydı,” dedi Harun Bey. “Ben... Ben Nadven’in kuleden düştükten sonra nereye gittiğini bir türlü hayal edemedim. Yaralanmıştı. Ama detaylar yoktu. Hiç detay yoktu, inanabiliyor musun Novella? O an ne yapacağımı bilemedim. Beynim solucanlarla dolu gibiydi. Seninle konuşmaya ihtiyacım vardı.”

“Böyle anlarda yazarlarınıza ne tür tavsiyelerde bulunuyorsunuz?” dedi Karan Bey aniden. Zeki bakışlı gözleri yine Hande’deydi.

“Bunlar... aslında sık sık yaşanan buhranlar. Böyle anlarda... yazara müdahale etmek yanlış olur,” dedi Hande, kesik kesik de olsa klasik bir cevap vermeyi başarmıştı. “Yazarın içinden neler geçtiğini anlamak lazım. Sonuçta romana neyi yakıştırıyorsa o olmalı.”

“Seninle konuşmaya ihtiyacım vardı,” diye tekrarladı Harun Mahir. “Ama seni... arayamadım. Sen de gelmedin. Çok kötüydü. Bir çıkmazdaydım. Sonunda... bir yol bulamayınca... Nadven’i öldürmenin... en iyisi olduğuna karar verdim.”

Hepsi Hande’ye baktılar.

Kız hafifçe içini çekti. Kalbini susturdu ve neredeyse ruhsuzca cevap verdi:

“Bu kurguyu zora sokmaz mıydı Harun Bey? Nadven ana karakter.”

“Onun yerine başka birini romana sokacaktım.”

“Hmmm,” dedi kız bu ihtimali serinkanlılıkla düşü-

nür gibi. “Tabii böyle değişiklikler yapılabilir bir romanda. Ama bunu birden yapmak... Üstelik seri basarken... Bilemiyorum. Nadven seviliyor. Nadven iyi satıyor. Onu çıkarmak yerine yeni karakterleri ilave olarak romana soksanız?”

“Çok ticari bakıyorsun hayatım!” dedi Harun Bey elini yine havada savurarak.

Harun Mahir miydi bunu söyleyen? Hande’nin içinde kopan kasırgayı bilseydi adam. Fakat oldukça uygun bir yol açmıştı kıza yürümesi için.

“Lütfen, beni yanlış anlamayın,” dedi Hande daha da ticari bir sesle. “Kitabın satışı şu anda en belirleyici noktalardan biri. Ama tabii kitabın kendine has etkisini kaybetmesini de istemeyiz.”

“Siz mi? Bana Demet’in ağzından konuşma Novella!”

“Harun Bey, bunları düşünmenize gerek yok. Siz bundan sonrasına bakın. Etkili bir dil kullanıyorsunuz. Okurun gönlünü kazanmış bir karakteriniz var. Sadece devamında buna uygun, hoş maceralar yazın yeter.”

“Hoş maceralar mı?” dedi adam.

Olamaz! Yazarı yine yönlendiriyordu... ve bu cümle kim bilir Hande’ye Lande’ye yaptığı bir ziyarette nelere mal olacaktı?

“Yani ne yazmak istiyorsanız onları işte. Heyecanlı şeyler derken... sizin hayal ettiklerinizi kastediyorum.” Son bir gayretle gülümsedi. Sonra sahte bir merakla öne eğildi. “Şimdi Nadven öldü mü, ölmedi mi?”

“Tabii ki ölmedi!” dedi adam.

Hande derin bir nefesi milim milim aldı, ciğerlerine doldurdu ve yine milim milim verip boşalttı.

“Nadven ölmeye yanaşmıyor ki!” diye ekledi Harun Mahir.

Hande, yüzünü ele geçirecek bir heyecan dalgasından kaçınmak için dönüp Karan Bey’e gülümsedi.

“Yazarların karakterlerle ilişkisi ilginç değil mi?”

“Evet,” dedi adam. “Gerçekten çok ilginç!”

Bir ima mıydı bu? İmada bulunması saçma değil miydi? Eğer bu adam Mizar’ın peşlerine taktığı biriye şüphe çekmeden konuşması gerekmez miydi? Öyle miydi? Mizar’ın adamı mı? Yoksa sadece bu özel konuşmalara şahit olan ve akşama her kelimeyi bir bir bloğunda yayınlayacak olan bir internet kurdu mu?

Eğer adam sadece bir eleştirmense Demet Hanım, onun bu konuşmayı duymasından hoşlanmayacaktı. Onu Lande’den gelen sinsî bir ajan gibi görüp bir sürü şey saçmalamıştı ve bu daha da saçma sonuçlara yol açabilirdi.

Açık olan şuydu ki kız gerçek hayatla Lande’yi aynı anda idare edemiyordu.

Bravo hayatım, dedi ses. *İnsanın kendini bilmesi güzel bir şey!*

Ya Melahat Hanım? O kadını asla çözemeyecekti Hande. Ama Mizar’ın yerinde olsa, birilerini böyle açıkça Harun Mahir’in yanına göndermek, arkadaşı yapmak yerine yazarın evine yerleştirirdi. O yüzden asıl düşman yardımcı kadındı. O olmalıydı.

Başını kaldırdı. Kadınla göz göze geldiler.

“Bitti mi?”

“Efendim?”

“Kahveniz,” dedi kadın. Eli fincandaydı. “Alabilir miyim?”

“A, evet... Tabii... Teşekkürler.”

İşte! Hande’yi gerçekten hazırlıksız yakalayan daima oydu. Harun Mahir’in her an yanında olan da!

Artık gitmeliydi. Yapılacak bir şey yoktu. Harun Mahir’in yeni ve muhtemelen tehlikeli bir bölüm daha yazmasını beklemek zorundaydı. Ama bu kez adam onunla hemen paylaşmaya hevesli olacak mıydı bakalım?

“Baştan başlayalım mı Harun Bey?”

“Ne? Neye?”

“İkinci kitapla ilgili çalışmaya.”

“Nasıl yani?”

“Siz masanıza oturup yazın. İçinizden ne geliyorsa. Ben de yayın kuruluna bu kitaptan vazgeçmeyeceğimi söyleyeyim.”

Bu bir pazarlık mı?”

“Hayır. Onlara bu kitaba inanıyorum diyeceğim.” Durup adama baktı. “Çünkü inanıyorum. Söylediklerimi ticari buluyorsunuz ama gerçekçi davranarak asıl sizin zarar görmenizi engellemeye çalışıyorum ben.”

“Ah, Novella!” dedi adam yumuşayarak.

“Bakın, dediğim gibi, ilk kitapla uyumlu bir şekilde güzel, hoş bir başlangıç yapın. Beni istediğiniz zaman arayın. Yazdıklarınızı gönderin. Beğenmeseniz de. Her kelimenizi nasıl heyecanla okuduğumu biliyorsunuz.”

“Biliyorum hayatım, bilmez miyim?”

“İnanın, bu kez daha çok zaman ayıracağım.”

“Neden yapıyorsunuz bunu?” dedi birden Karan Bey.

Harun Mahir de Hande’yle birlikte dönüp adama baktı.

“Neyi?”

“Neden bu kadar çırpınıyorsunuz? Yanlış anlamayın,

sadece editör olarak ne tür sebeplerle kitabı sahiplendiğinizi anlamaya çalışıyorum.”

“Ah!” dedi Harun Mahir. “Ne değişik bir perspektifi var değil mi? Anlat ona Novella!”

Hande, Karan Bey’e bakıp bir saniye kadar düşündü. Neydi bu şimdi? Sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı:

“Bakın, Harun Bey benim bu kadar yakın çalıştığım ilk yazar. Aramızda özel bir dostluk oluştu. Biz... birbirimize alıştık galiba.” Harun Mahir’e baktı. “Onun üzülmesini istemiyorum.”

“Novella! Beni ağlatacaksın!” dedi adam titrek bir sesle. “Deli şey!”

“Tabii bir de aldığım ilk büyük işte başarısız olmak istemiyorum.”

“Biliyorum hayatım biliyorum. Ben de!” dedi Harun Bey heyecanla kafasını sallayarak. Karan Bey sesini çıkarmadı.

“O halde başlıyor muyuz?” dedi Hande.

“Evet, sanırım.”

“Bunalnca beni arayın. Yeni bölümleri de hemen gönderin.”

“Okuyup bir kenara mı atacaksın yine?”

Hande güldü.

“Asla!” Ayağa kalktı. “Şimdi gitmeliyim.” Uzanıp Karan Bey’in elini sıktı. “Görüyorsunuz çok dalgalı bir çalışma şeklimiz var. Zor. Ama işi seviyorsanız katlanıyorsunuz buna.”

“Anlıyorum,” dedi adam.

“Gidiyor musunuz?” dedi Melahat Hanım salon kapısında belirerek. “Sizi geçireyim.”

Salon kapısını kapatarak hole çıktılar. Hande manto-sunu giyerek sokak kapısını açtı.

“Hande Hanım!”

“Evet?”

Kadının sağlam bir tereddüt geçirdiği belliydi.

“Bir şey mi oldu Melahat Hanım?” dedi Hande.

“Harun Bey’le iş meselelerini... yabancılardan yanında konuşmasanız.” Hande cevap vermeden atıldı: “Kusura bakmayın, belki bana düşmez diye düşünüyorsunuz ama...”

Hande bu kez özellikle cevap vermedi. Evet, öyle düşünüyordu.

“Harun Bey’i tanıyorsunuz artık. O... insanlara hemen güvenir... Ya da hemen... şüphe duyar. Pek ortası yoktur.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani duygularına çabuk kapılır. Ben...”

“Melahat Hanım, bana söylemek istediğiniz nedir?” Sesi soğuktu. Kadının tuzağına basmayacaktı.

Kadın, Hande’nin gözlerinin içine baktı ve çaresizlikle fısıldadı:

“Ben bu adamdan hiç hoşlanmadım.”

Kız bocaladı. Kadının duyduğu sıkıntının samimi olduğunu görebiliyordu. Ama neden?

“Bakın Melahat Hanım, Harun Bey yetişkin biri. İsteddiği kişiyle...”

“O adam çok tuhaf bir tip,” dedi kadın sözünü keserek. Salon kapısına doğru kaçamak bir bakış attı. “Onu eve getirmesi hiç doğru değil. Böyle her şeyini anlatması. Harun Bey’le yalnız görüştüğünüzde bunu ona siz de söyler misiniz?” Daha da derin bir çaresizlikle ekledi: “Lütfen!”

“Buna ben karışamam. Ama Harun Bey’le yalnız görüşmeye gayret ederim. Neticede iş konuşuyoruz.”

“Evet,” dedi kadın. Kendini biraz toparlamış görünüyordu şimdi. “Evet, ben de onun için diyorum.”

Onun için mi diyordu?

Hande kafası karmakarışık halde oradan ayrıldı. Tuzğa benzetilmiş bir tuzak mıydı? Kandırmaca içinde kandırmaca mı? Rol içinde rol! Tıpkı kendisinin de yaptığı gibi.

Şapkacı

Harun Mahir'le konuşmasının ona pek bir şey vermediğinin farkındaydı. Sonuçta her zamanki şeyleri söylemiş ve her zamanki kararları almışlardı. Önemli olan adamın yazdığı o buhranlı anları kontrol edebilmektir. Ama o anlarda Hande hep Lande'de oluyordu. Nadven'in yanında.

Ya burada kalıp yazarın saçma sapan şeyler yazmasını engelleyecekti ya Lande'ye gidip Nadven'in zarar görmesini! Tabii bir de, Harun Mahir yazmasa da Lande'deki hayatta daima tehlikeler vardı.

Kız birkaç günü bu düşüncelerin içinde ve yeni düzeninden kopmadan geçirdi. Yoğun biçimde çalışmak, sıraya dizmesi gereken anormalliklerin yükünü hafifletiyordu. Psikiyatryla annesinin ısrarına dayanamayıp telefonda görüşmüş ama görüşmeye gitmeyi bir süre daha ertelemişti. Ne kadar güvenirdi ona. Bir zamanlar! Ne zaman bırakmıştı ona güvenmeyi? Nadven'i tanıyınca mı? İta, gördüklerine inan dediğinde mi? Penale'nin deliliği umursamadığını anladığında mı?

İstiklal'e gitmeliydi. Şu şapkacıyı görmeliydi. Onunla

konuşmalı. Kendini ele vermeden. Belki yeni bir şeyler daha bulurdu. Başka izler. Gerçekten Mate'nin annesinin şapkalarını görmüş müydü o şapkacı? Burada, İstanbul'da bilmediği kadar çok insan, gizlice Lande'ye gidip geliyor, orayı biliyor ve kimseye bir şey söylemiyor muydu yoksa? Kendisi sadece onlardan biri miydi?

İstiklal'e bu kez akşamüzeri gitti. İş çıkışı. Annesine alışveriş yapacağına dair bir şeyler söylemişti telefonda. Onun böyle bir başına dolanıp durduğunu bilse Nadven kızıp köpürürdü muhtemelen. İta da bunu son derece tedbirsiz bulacaktı. Ama Lande söz konusu olduğunda yapacağı şeyler hep tek başına olmak zorundaydı.

Kalabalıklaşmaya başlamış caddede ilerlerken gözleri pasajları tarıyordu. Çoğunun girişinde şapka, bere, bandana, kasket satan yerler vardı. Duvara çakılmış daracık üç dört rafa dizilmiş mallarını satan ve akşam olunca incecik bir kepengi bu rafların üzerine indirip duvardan oluşan dükkânını kapayan şapkacılar.

Hepsinde sırayla şansını denedi. Elbette açıkça sormadığı için zaman kaybediyordu. Şapka modellerini inceliyor, beğenmiyor, hep değişik bir şeyler arıyordu güya. Farklı bir şey duymak ya da görmek için. Hayır, hepsi de günün modası olan türde şeylerdi.

Bir tanesine daha girdi. Daha kaç pasaj vardı?

Pasajın hem solunda hem sağında duvardaki dar raflar şapka doluydu. Soldaki rafların önünden bir adam ona doğru bir adım attı.

"Buyurun?"

"Ben... Şapka arıyorum. Değişik bir şey. Bir... parti için aslında." Giderek makul bir sebep kurgulamıştı bu arayışa.

Adam birkaç şapka gösterdi. Kız başını sallayıp duruyordu.

“Hayır, bu tür değil. Hayır, bere de değil.”

“O zaman Roza’ya bakın bir de. Elinde bazen değişik şeyler oluyor.”

Karşısındaki rafları gösteriyordu. Fakat rafların önünde kimse yoktu.

“Roza kim?”

“Karşı tarafa bakan bayan. Gelir şimdi.”

Gerçekten de kadın az sonra pasajın içinden çıkageldi. Hande’yi görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Dudakları kırmızıya boyalıydı. Canlı, parlak gözleri vardı. Dalgalı, küt kesilmiş saçlarını savurarak seslendi:

“Geldim, buyurun?”

Gülümsemesi arttı. Enerjik bir tavırla gelip Hande’nin karşısında durdu.

“Bayan parti için değişik bir şapka bakıyormuş,” dedi adam.

“Parti?” dedi Roza. Değişik bir aksanı vardı. Gözlerindeki pırıltı gülümsemesiyle daha da arttı. “Tamam, bakalım.”

Hande nedense kadının o olduğunu hissetti. O olmalıydı. Bu kadar güçlü, canlı, kıpır kıpır bir kadın ancak Lande’ye gidip şok geçirmek yerine oradaki şapkaların aynısını burada satardı. Delilikti bu. Hande elinde olmadan gülümsedi.

“Evet, bulacağız,” dedi ona bakarak Roza. “Şimdi, nasıl bir şey olmalı? Kocaman? Kendi küçük ama süsleri büyük?”

Sorarken elleriyle başının üzerinde şapkayı tarif eden

işaretler yapıyordu. Hande onun çılgın biri olduğunu görüyordu. Tuhaf bir yakınlık duyuyordu ona. Birden oluştu bu. Halbuki temkinli davranmalıydı.

“Tüllerle süslü olabilir,” dedi bir yerden başlamak için. “Kabarık, abartılı bir şey de olabilir.” Etrafına baktı ve hemen ekledi. “Bir... kostüm partisi çünkü bu.”

Roza hemen küçük bir tabureye çıktı ve üst rafları karıştırmaya başladı. Hande de bu sırada onu süzüyordu. Kadın kareli bir gömleğin üzerine kahverengi deri bir yelek giymişti. Hava soğuktu oysa. Ayağında bir kot pantolon vardı. Ama en ilginç, pantolonun üzerinden sağ bacağına bir jartiyer gibi bağladığı bozuk para çantasıydı. Çanta dar uzundu ve hem üstten hem de alttan takılmış iki tane kahverengi deri kayışla bacağına tutturulmuştu. Kadının başında ise yine kahverengi deri bir kovboy şapkası vardı.

Evet, burası İstiklal'di. İnsanlar farklı giyinirlerdi, sıra dışı, acayip. Ama kadın tabureden aşağı indiğinde elinde, İstiklal Caddesi'ne ait olmaktan daha fazlasını işaret eden bir şapka taşıyordu. Şapkayı Hande'ye uzattı.

“Bu nasıl?”

Kız soluğunu tutarak şapkayı Roza'nın elinden aldı.

“E-evet... bu olabilir...”

Küçük koyu kırmızı bir kepin üzerine büyük siyah bir tül büklüm büklüm dikilmiş, kabartılmış, üstü uzun koyu mavi kuş tüyleriyle süslenmişti.

“Denemek istersiniz? Deneyin bence,” dedi Roza.

“Ben...”

Hayır demeliydi. Bu, Mate'nin ona verdiği şapkanın aynısıydı. Takmamalıydı onu.

“Ben...”

Neden itiraz edemiyordu kadına? Buraya şapka denemek için gelmemiştii. Soru sormalıydı. Belli etmeden. Ya şimdi kendisini takip eden biri varsa? Bu en şüphe çeken şey değil miydi? Burada bu şapkaları arayıp bulmak?

Fakat şapkayı kadınla birlikte tutarak başına geçirdi. Artık iyice kararan havada, pasajın ışıkları yanmış, kadının verdiği küçük oval ayna iş görmez olmuştu. Ama Hande şapkanın başında nasıl durduğıyla ilgilenmiyordu. Biliyordu nasıl göründüğünü. Roza'dan önce kendisi tülleri tutup yüzüne indirdi. Bir an öylece, tüllerin karanlığında gizli kaldı. Sonra başını kaldırdı. Roza'yla tüllerin ardından göz göze geldi. Kadının gözleri irileşti. Ellerini ağzına kapattı.

“Siz...” dedi fısıltıyla. “O lacivert şapkayla Lande’de dolaşan kadınsınız.”

“Siz de Mate’nin annesine lacivert şapkaları yapan kişisiniz!”

Birbirlerine baktılar.

“Nasıl?..” Roza’nın gözlerinde hâlâ dehşet vardı. Elleri hâlâ ağzında. “Ama nasıl?” dedi tekrar.

“Lande’ye geçişi nasıl yapıyorsunuz?” dedi Hande. Girmişti artık bu yola. Dönemezdi.

Roza ellerini yüzünden çekti. Caddeye kaçamak bir bakış attı.

“Başka bir zaman gelin.”

“Konuşmalıyız!”

“Başka zaman. Lütfen!” Korku vardı gözlerinde. Birden yüksek sesle haykırırcasına konuştu:

“Hayır, bayan asla daha aşağıya olmaz. Tamam, satmıyorum o zaman!”

Şapkayı Hande'nin başından çekip aldı.

"Tekrar gelin," diye fısıldadı. "Bu gece olmaz."

Hızla arkasını döndü ve raflarla ilgilenmeye koyuldu. Karşı taraftaki adam bere satmaya çalıştığı bir müşteri-den başını kaldırıp Hande'ye baktı.

"Fiyatta mı anlaşılamadınız? Biraz yüksek ister. Ama işi düzgündür."

"E-evet," dedi Hande. "Belki başka zaman."

Çıktı. Gecenin çöktüğü İstiklal'de kalabalığa karıştı.

Kadın Lande'yi biliyordu.

Meyhanedeki yaşlı çizer de!

Belki Melahat Hanım...

Harun Mahir'le birden dost olan o adam!

Aslında herkes Lande'yi görmüştü. Herkes! Hepsi biliyordu neler olduğunu. Hem de hepsi. Belki doktoru bile.

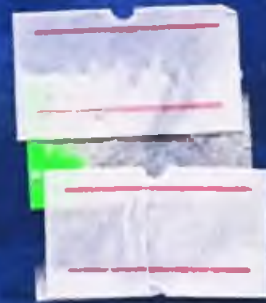
Bu içinde yürüdüğü, hayır, artık sürüklenmeye başladığı kalabalık da aslında Lande'nin kalabalığıydı, hatta Dip Lande'nin.

Artık neresi İstiklal Caddesi, neresi Eğri Cadde karıştırıyordu. Hangisi normal insanlar, hangisi yaratıklar? Hangisi gerçek hayattı? Yoksa hep gerçek sandığı, hep normal sandığı, aslında hayal miydi? Hiç olmamış, hep zannedilmiş bir hayal!

Ne yapacaktı peki şimdi?

İKİNCİ KİTABIN SONU

**TUZAKLAR, ÜZERİNE BASILMAK İÇİNDİ,
ÖLÜM, PEŞİNE DÜŞÜLMEK İÇİN.
GERÇEK, YOK SAYILMAK İÇİNDİ,
VE HAYAL, BİZZAT YAŞANMAK İÇİN!**

www.dexkitap.com

seri/ilk no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış